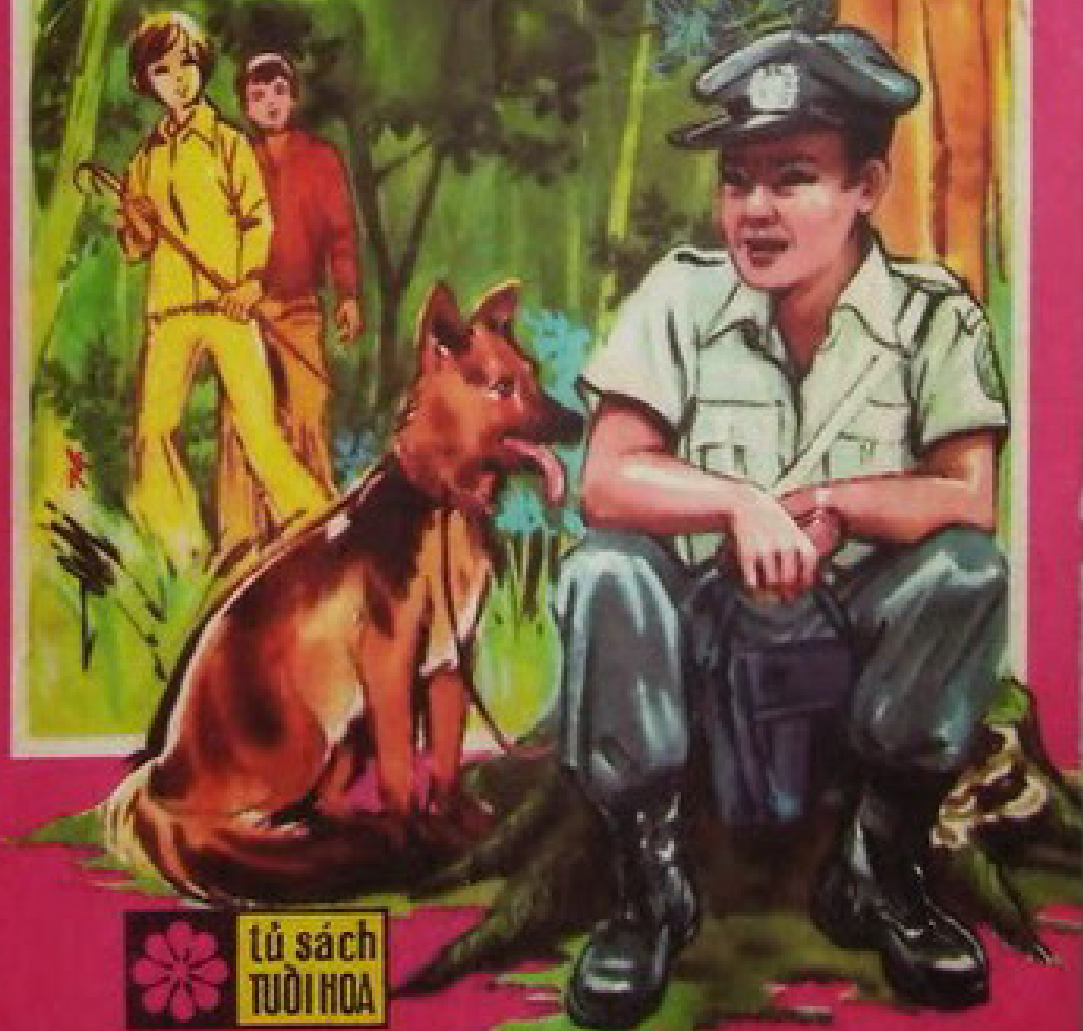

NAM QUÂN TRONG ĐÊM GIÔNG - BÃO

tủ sách
TUỔI HOA

TRONG ĐÊM GIÔNG BÃO

NAM QUÂN

@TIEULUN 2024

Chương I

THÔN PHƯỢNG MÔ

Chiếc đồng hồ lớn buông mười tiếng ngân nga.

Tiếp theo, cánh cửa sổ nhỏ xinh như cái bánh quy của chiếc bên cạnh bật mở, con cú con nhệ nhàng nhảy ra hót đủ mười tiếng cú - cu, cú - cu !...

Thế rồi, đồng hồ lớn, đồng hồ nhỏ đua nhau tình tang, tính tình, hòa tấu khúc nhạc thời gian tưng bừng rộn rã. Có cái lại đổ hồi chuông nhà thờ trang nghiêm cổ kính.

Ông Cả Mẫn vốn là thợ sửa đồng hồ mà lại là tay thợ giỏi. Trên kệ gỗ, đồng hồ đưa sửa chữa, lau dầu không dưới hai chục cái bao giờ.

Bỗng có tiếng đàn bà :

- Phú ơi ! Sửa soạn đi ngủ cháu !

- Mai chủ nhật mà, dì Mai ! Cậu đang kể chuyện chưa hết, dì Mai !

- Nghe chuyện cậu thì có tới nửa đêm cũng chưa rồi !

Chiếc đèn dầu lửa, treo từ xà ngang, thông xuống, tỏa một vòng ánh sáng vàng vọt trên mặt bàn trải khăn nilông màu hồng điểm hoa xanh. Bốn góc nhà xa đèn vẫn

5 | Trong Đêm Giông Bão

ngập chìm trong bóng tối.

Ở Bô Châm, gần Gò Dầu Hạ hơn, nhà nào cũng có điện. Nhưng tại thôn Phượng Mô, sát biên giới Việt Miên, lơ thơ chưa đầy năm chục nóc gia, đồng bào vẫn phải thắp đèn dầu hôi.

Nhà ông Cả Mẫn, cất theo kiểu nhà sàn, bằng gỗ, mái lợp tranh, tọa lạc giữa một khu rừng cây thấp nhỏ. Hàng xóm gần nhất cũng ở cách xa hơn nửa cây số.

Năm nay, thằng Phú đã mười bốn tuổi. Mồ côi cha mẹ từ hồi lên năm, em sống với cậu ruột, ông Cả Mẫn, và dì ruột là bà Tư Mai. Phú vẫn gọi cậu là « cậu Mẫn » và dì là « dì Mai » như hồi em còn bé. Ông Cả Mẫn, bà Tư Mai, hai anh em ruột cũng cứ tên thật của nhau mà gọi. Xung hô với nhau bằng tên mẹ đặt cho từ lúc lọt lòng, phải chăng là thói quen tốt của những người sống tại miền rừng núi ?

- Anh Mẫn, không thấy thằng nhỏ buồn ngủ rũ ra rồi đó sao ?

Ông Mẫn bật lên một tràng cười rộ :

- Thằng nhỏ ! Hơ ! Hơ ! Hơ ! Cao gần thước rưỡi còn nhỏ cái nỗi gì ! Nó vác bồng được cả cô rồi ấy chứ ! Lớn lên đi lính thủy nghe con.

- Dạ, thế nào cháu cũng đi lính thủy, nghe cậu Mẫn !
Nhưng cậu Mẫn kể nốt chuyện con cá nhà táng đi đã !

Ông cậu bật hộp quẹt máy, mời tẩu thuốc, rít một hơi dài. Đôi mắt ông lim dim, âu yếm ngó đứa cháu yêu, giọng ông ấm áp :

- Phải nói là con cá nhà táng của cậu thì mới đúng !...
À, à, cậu kể đến đâu rồi nhỉ ?

- Lúc trôi giạt vào đảo Dừa đó, cậu Mẫn !

- Ờ, ờ... phải ! Đảo Dừa ! Một hòn đảo hoang vu không một bóng người. Dê rừng, loại thú ta vẫn gọi là Sơn dương đó, nhiều vô số kể. Tiếc rằng không có súng, đành chịu. Cậu chỉ còn một cách là bắt ngao, sò mà ăn. Một hôm, đứng trên ghềnh đá, cậu bắt gặp một đàn rùa bể. Thịt rùa bể ăn ngon không để đâu hết cháu ạ. Thích quá cậu mới lao người xuống, bơi theo, định bắt một chú. Đúng lúc đó, con thủy quái xuất hiện. Cái vây lớn trên lưng nó dựng đứng, rẽ sóng phăng phăng như một lưỡi kiếm thần. Cậu biết ngay là cá nhà táng.

- Rồi sao, cậu Mẫn ?

- Sao gì ?... Chỉ còn một cách là bơi thật nhanh vào bờ. Nhưng trong nháy mắt, con thủy quái đã tới nơi. Chu choa ! Con cá to lớn khủng khiếp, như một cái gò đất. Thân hình cậu, nó chỉ tấp một cái là tọt vào bụng

7 | Trong Đêm Giông Bão

ngay không khác một con lăng quăng rớt trong bể cá vàng. May quá ! Thay vì đưa cái miệng lớn như miệng hang tới trước, con cá lại xoay ngang thân mình, quẫy lượn vờn sóng. Thì ra, nó thích nô giỡn hơn là đớp mồi. Cậu cứ tưởng mình quáng mắt trông lắm chứ. Nhưng không ! Rõ ràng nó bơi sát ngay cạnh, theo cậu vào đến tận bờ. Tới chỗ nước nông, con thủy quái nằm chinh ình, to lớn đồ sộ bằng ba con trâu mộng, mũi ghếch lên bãi cát, cái đuôi lớn bằng hai cái nong chỉ khể ngoe nguẩy mà nước cứ bắn tung tóe như mưa rào. Ánh mắt nó nhìn lộ vẻ thích thú khi được nằm như thế và để yên cho cậu vuốt ve cái mũi lớn bằng trái dừa xanh.

Thế rồi, ngày nào cũng vậy, khi thấy oi bức quá cậu lại nhảy xuống nước, đưa hai ngón tay lên miệng huýt một hơi dài. Không tới một phút, con cá khôn đã xuất hiện, đưa đầu cho cậu vịn để bơi cùng với nó ra tí ngoài khơi.

- Cậu Mẫn ơi ! Thế khi cái tàu...

Thì ra, câu chuyện con cá nhà táng này, thằng Phú đã được cậu kể cho nghe có tới mười lần rồi mà nó vẫn chưa chán.

- Ờ, ờ, rồi một cái tàu buôn ở ngoài khơi, khi thấy cậu làm dấu cầu cứu, liền thả xuống chạy vào đón cậu lên. Ngày đó, râu cậu đã mọc dài tới thắt lưng kia mà.

- Thế con cá nhà táng ?

- Nó bơi theo liền ! Cậu đứng ở đuôi tàu trông thấy rõ ràng con cá tinh khôn rẽ sóng, đuôi theo vùn vụt. Cho tới lúc chiều xế, mặt trời đã gác núi, còn trông rõ cái vây trên lưng nó kia mà. Thế là... thế là, thôi ! Đi ngủ đi, cháu yêu của cậu !

- Dạ ! Cháu đi ngủ nghe cậu. Cháu đi ngủ đây, dì Mai ơi !

Dứt lời, Phú lẻ làng như con sóc, chạy tới góc nhà, leo lên bậc thang gỗ. Trên gác lửng, gần sát trần nhà, nó có một cái phòng riêng, tuy thấp, nhưng rộng rãi ấm cúng, bên trong kê được một cái bàn xinh xinh bằng gỗ gõ, trên chất đầy sách vở, một cái nệm « mút » trải khăn trắng tinh. Chỉ khi nào mùa Đông tới, Phú mới ngủ trên nệm. Còn về mùa này, nó chỉ thích ngủ vông... Như các anh lính thủy, Phú lúc nào cũng mơ tới biển cả mà chính mắt nó chưa được ngó thấy bao giờ. Mắt chưa thấy, nhưng nó cũng đã được biết qua những câu chuyện lý thú của cậu Mẫn, người cậu từng trải đã chu du vòng quanh thế giới có tới... hai chục lần rồi.

Phú trở mình trên vông. Nó đưa tay quạt tắt ngọn đèn cây, kéo mền lên tận cổ, lựa thế nằm thoải mái trên chiếc vông êm. Chưa đầy năm phút sau, thằng nhỏ đã chìm sâu trong giấc ngủ nhẹ nhàng.

9 | Trong Đêm Giông Bão

Dưới nhà, dì Mai, hai tay cầm chiếc áo len đan dở, tiến lại phía ánh đèn. Bà ngồi trong một chiếc ghế mây rộng, tiếp tục đưa mũi kim đan. Ông Cả Mẫn, yên vị trong cái xe lăn, nét mặt trầm ngâm, lặng lẽ thưởng thức khói thuốc đậm đà trong ống vó. Kể từ khi bị trúng đạn gây một đốt xương sống cách đây ba chục năm, ông bị tê liệt hẳn hai chân không đi lại được nữa. Để đền bù, hai cánh tay ông lại mạnh mẽ vô cùng. Ông vẫn một mình làm đủ mọi việc : tắm rửa, thay quần áo, đu lên giường ngủ cũng như khi thức giấc, tụt xuống khỏi giường nằm. Ông không chịu để cho ai hầu hạ bao giờ.

Tia mắt vẫn đăm đăm nhìn tàu thuốc, chợt ông bảo em gái :

- Cô Mai ! Ra xem ai gõ cửa kia !

- Thật không ?

- Tôi nghe rõ ràng mà. Ra mở đi !

- Tối tăm thế này, ai vậy không biết ? Giờ này còn mò tới.

- Lại Quản Ru chứ còn ai nữa !

Bà Mai tiến ra, khẽ kéo chốt. Cánh cửa hé, ngọn lốc cuồng bạo ào vào kéo theo nước mưa, hắt ướt cả sàn nhà. Bên ngoài, cánh rừng chuyển mình theo gió từng

cơn thổi lộng. Tàn lá lù mù đen khua xào xạc, cành lá gãy rơi nghe lắc rắc.

Người gõ cửa, đúng là quản Ru, một hạ sĩ quan thuộc Ty Quan thuế. Ông khách ban đêm bước vào vừa cởi áo mưa vừa nói :

- Cứ tưởng bão lớn. May quá, lại chỉ có gió mạnh và mưa sơ sơ. Vào nghỉ nhờ anh một lúc. Hai cẳng chân muốn chết cứng vì nước mưa.

Ông Mẫn chỉ chiếc ghế mây :

- Ngồi đó, anh Ru. Đi tuần hả ?

- Ừa... ! Nghề nghiệp bắt buộc mà. Một ghê !

- Cô Mai ! Cho tôi bình rượu thuốc và hai cái ly... ! Lại rình tui buôn lậu hả, anh Ru ? Chúng dám lai vãng tới cả đây ?

Quản Ru chỉ khẽ gật đầu, im lặng.

Ông Mẫn rót rượu cho ban. Quản Ru giơ tay :

- Vừa thôi, anh Mẫn !... Thằng cháu Phú hồi này ra sao ?

Người cậu vui hẳn nét mặt mỗi khi có ai hỏi đến đứa cháu cưng của ông :

11 | Trong Đêm Giông Bão

- Cháu ngoan lắm. Học rất khá. Hai anh em tôi phải ráng lo cho cháu nên người, anh Ru ạ !

- Vào Hải quân ? Anh sẽ cho cháu vào Hải quân ? Làm thuyền trưởng ?

- Đúng thế đấy ! Nó khoái biển hơn tất cả mọi thứ trên đời.

- Anh tài thật ! Không đi lính thủy một ngày mà những chuyện vượt biển, đắm tàu, rồi cá mập, cá voi cứ kể vanh vách.

Ông Cả Mẫn cười rộ, vui vẻ :

- Hồi đó, nếu không bị thương ở lưng rồi tê liệt luôn hai chân, thế nào tôi cũng xin đổi qua binh chủng Hải quân. Suốt một đời chỉ mơ đi lính thủy mà mộng không thành, hận lắm. Đành đem chuyện đi biển kể cho cháu Phú nghe. Đọc trong sách ấy, thiếu gì chuyện ly kỳ. Thằng nhỏ đâm ra thích biển rộng trời cao, và những chuyến hải hành đầy mạo hiểm thú vị. Ngủ, nó toàn ngủ vống không à ! Thế nào tôi cũng lo cho cháu vào Hải quân. Nhưng phải học cao cao lên chút đã, về sau mới đỡ vất vả tẩm thân, chỉ có cách đó, tôi mới nguôi mối hận không được đi lính thủy và quên được nỗi buồn cứ phải ngồi chết dí trong cái xe lăn này cho tới ngày nhắm mắt. Anh hiểu ý tôi rồi chứ ?

Ông Quản Ru gật gù :

- Thì tôi cũng đoán đại khái như thế. Thằng nhỏ vẫn học trên Gia Viễn đấy chứ ? À, anh mới tậu cho nó một chiếc xe gắn máy để đi học cho đỡ mệt, phải không ?

- Ủ ! Định kiếm mua cho cháu một cái kha khá, nhưng kiếm không ra, phải mua cái cũ. Nhưng cháu biết giữ gìn, nên tôi cũng đỡ lo.

Quản Ru nhìn thật sâu vào đôi mắt ông bạn già :

- Sẵn xe, thằng nhỏ tha hồ phóng đi chơi. Nó chạy sang bên kia biên giới luôn ấy. Ngao du Cao-Man quốc hoài !

Ông Mẫn ngẩng phát đầu, trừng mắt nhìn viên Quan thuế, sắc diện đanh lại, đồng thời giọng ông lạc hẳn đi trong tiếng nói như quát :

- Cái gì ? Anh nói sao ?

- Bình tĩnh chút đi, anh Mẫn ! Anh có chịu để cho tôi nói không ? Nếu không thì thôi, tôi không nói nữa.

- Cứ nói ! Cứ nói đi ! Anh Ru ! Nhưng nghĩ cho chín rồi hãy nói.

Quản Ru im lặng trầm ngâm. Ông nghe lời bạn : « nghĩ cho chín rồi hãy nói » ? Chưa chắc ! Thực ra, quản

13 | Trong Đêm Giông Bão

Ru đang hình dung lại địa hình địa vật nơi chốn ông phải thi hành nhiệm vụ hàng ngày. Địa hình địa vật mà ông thuộc lòng như người nhìn vào những đường chỉ trong lòng bàn tay của chính mình.

Theo đường chim bay, từ căn nhà sàn của ông Mẫn tới ranh giới Việt Miên, khoảng cách chỉ non một cây số. Bên này và bên kia biên giới toàn là rừng cây rậm rạp. Đường lớn không có, nhưng đường mòn lại rất sẵn. Những con đường mòn, giữa ban ngày mà vẫn tối om như đêm ba mươi. Gai góc, dây leo, mây rừng chằng chịt. Lối đi quen thuộc của thú rừng, nhất là loại lợn chà, cây cáo và... bọn buôn lậu.

Chợt ông quản Ru khẽ giật mình. Tiếng ông Mẫn sang sang :

- Tôi chờ nghe anh đây ! Nói đi chứ, anh Ru !

Nhân viên quan thuế hơi ngập ngừng do dự :

- Tôi cứ băn khoăn không hiểu thằng cháu Phú có... nghịch ngợm, đại dột... giờ cái trò...

- Trò gì ?

- Anh cố tìm hiểu dùm tôi thử coi, anh Mẫn !

- Buôn lậu hả ?

- Ồ, ờ... một hai chục « tút » thuốc thơm, khi bên này, lúc bên kia, đại khái thế !

Ông Mẫn nổi giận, quát lên :

- Anh im miệng đi !

Quản Ru vẫn bình tĩnh :

- Bớt nóng chút, anh Mẫn. Tình bạn giữa anh và tôi đã hơn hai chục năm, khác chi anh em ruột thịt. Có phải vậy không, anh Mẫn ?

- Có thể !

- Vậy thì anh phải bình tĩnh nghe tôi chứ ! Thăng Phú, tôi nhắc lại cho anh biết, qua biên giới thường lắm đó.

- Thật hả ? Trời ! Trời ! Trời !

- Anh lại la lối om sòm. Không để tôi nói thì tôi đi về vậy. Tôi nay ghé đây tôi cũng có chủ ý cả đấy. Nói thực cho anh biết : đã có ý nghi ngờ nó từ lâu, tôi mới điều tra dò hỏi và theo dõi thằng nhỏ nữa mà.

Ông Mẫn choáng váng đầu óc, xây xẩm cả mặt mày.

Có lý nào đưa cháu ngoan của ông lại đi buôn lậu để kiếm tiền ? Không, không bao giờ có thể thế được ! Quản Ru đã nói một câu chuyện dựng đứng.

15 | Trong Đêm Giông Bão

Dừng đứng hay không, không cần biết. Người bạn cố tri vẫn tiếp tục rót vào tai ông Mẫn những tiếng nói rành rọt chứng tỏ nội tâm ông Ru bình tĩnh vô cùng :

- Anh biết căn nhà đẹp để khang trang trên con đường từ đây lên Gia Viễn chứ gì ? Nhà lão Mai Lĩnh Phở đó. Tay Phở là một cây buôn lậu. Nhưng cha ấy khéo lắm. Tội tôi chưa làm thế nào mà « vô » được hẩn quả tang. Tức ghê ! Nhưng tôi biết chắc như đinh đóng cột : nhà lão là cái trạm an toàn, nơi tạm ghé của rất nhiều hàng lậu thuế đấy. Tuy nhiên, Lão Mai nguy trang khéo léo vô cùng. « Hăng vận tải mau lẹ nhất ». Bảng quảng cáo kẻ chữ vĩ đại ra gì. Ghê gớm thật.

- Rồi sao ?

- Mới chiều hôm qua đây, lúc tan học, thằng nhỏ nhà anh đã tạt vào nhà lão Mai, lãnh một gói hàng. Trả tiền chuyên chở đầu vào đấy xong, nó cột gói hàng vào « pooc-ba-ga » xe gắn máy mà.

Ông Mẫn ngó bạn, nét mặt dăm chiêu :

- Gói hàng ! Gói hàng đó...

- Nhất định phải có ở đây, trong nhà anh, giấu thật kỹ một nơi nào đó.

- Được, được ! Yên trí đi, anh Ru ! Chắc hẳn cô Mai

nó phải biết. Để tôi...

Ông Mẫn định lên tiếng gọi bà em nhưng kịp suy nghĩ lại thôi.

- À, à ! Gói hàng ấy ! Có, có ! Chính mắt tôi cũng trông thấy mà ! Phải, phải ! Nhớ ra rồi... ! Anh chịu khó đứng lên, tới bên kệ thấp phía sau cái bàn gỗ đầy của tôi đó.

Phút sau, quản Ru đã khệ nệ bung ra một cái hộp vuông vức bằng cát tông, đặt lên bàn.

- Nặng dữ ạ !

- Để tôi mở coi bên trong có cái gì ?

Ông Mẫn mở nút dây cột, lật lượt giấy dầu bao ngoài, mở nắp hộp...

Xếp ngay ngắn thành từng hàng mười cái một, lớp nọ trên lớp kia, giữa hai lớp có đệm rơm, toàn... các chú lính tí hon bằng chì màu xám trắng.

- Thấy không, anh Ru ! Mới đúc xong, mới toanh à.

- Ừ, ừ, thấy rồi !

Ông Mẫn cười hể hả :

- Hàng lậu nhà anh đấy ! Rõ thật... !

17 | Trong Đêm Giông Bão

Quản Ru mân mê một chú lính xinh xinh trong bàn tay, lăm lè không nói.

- Định làm gì thế, anh Ru ?

Vẫn im lìm, nhân viên quan thuế lặng lẽ lấy dao díp trong túi ra, mở lưỡi, rồi nhẹ tay đưa lưỡi dao khẽ nạo cái nòng súng của chú lính tí hon như ta cạo một lớp sơn vậy.

Giọng người bạn già đượm vẻ khôi hài, chế riễu :

- Vàng khôi đấy, anh Ru !

- Biết đâu chừng !

- Anh giàu tưởng tượng thật !

- Nghề nghiệp bắt buộc mà.

Bàn tay to lớn của ông Mẫn, những ngón tay mập mạp, vồ mạnh cơ hồ làm xụi vai người bạn vừa khiến ông hồi hộp quá đổi. Quản Ru cũng tươi hân nét mặt.

- Một ly nhỏ nữa, anh Ru ! Thế là vui vẻ cả ! Hồi nãy, tôi đã lo sốt vó, nếu sự thật lại đúng như lời anh nói thì tôi sẽ không còn biết xoay sở ra sao nữa đây chứ. Từ tám bé, tôi và dì nó không hề dứt roi thừng nhỏ bao giờ. Nhưng nếu chuyện tà trời này mà xảy ra, bắt buộc phải cho nó ăn... lươn.

- Anh không giận tôi chứ, anh Mẫn ?

- Giận... cái khí khô ! Anh chỉ thi hành nhiệm vụ ! Tình bạn của chúng mình đã trên hai chục năm rồi mà. Anh báo động cho tôi trước để kịp đề phòng như thế là tốt quá đây. Bạn bè thân thiết mới vậy chứ.

- Nhưng còn cái hộp đựng đầy lính từ Saigon gửi xuống ?

- Anh cần phải nói thêm : lính bằng chì mới toanh chưa sơn phết màu sắc gì cả. Hà ! Hà ! Ngạc nhiên lắm hả, anh Ru ? Thây kệ anh ! Lần khác tôi sẽ giải thích, bây giờ thì chưa ! Chỉ biết rằng : ngày mai đây, chủ nhật, toán lính này sẽ vượt biên, ngao du Cao Man quốc, như anh vẫn thường nói và sẽ đến tay một thằng nhỏ tên Phan, bạn chí thân của thằng Phú, con anh Tư Lành.

- Tư Lành ? Tay đội kiếm lâm trên Mương lai bản ?

- Đích thị !

- À, vậy thì tôi biết rồi ! Tội nghiệp vợ chồng Tư Lành hiem con trai lại bị thằng nhỏ... À, thằng nhỏ ấy, nghe nói hình như bị loạn trí hay sao đó mà.

- Không ! Nó không bị loạn trí mà cũng chẳng dại khờ gì hết, - giọng nói của ông Mẫn thoáng xúc động -

19 | Trong Đêm Giông Bão

có điều... tội nghiệp quá ! Như con chim... không cánh vậy đó.

Viên hạ sĩ quan quan thuế đứng dậy khoác áo mưa, bắt tay bạn.

- Thôi, tôi về, anh Mẫn !

- Tuần sau lại ghé, nghe !

- Có chứ !

- Sáng mai có đi câu không ?

- Không ! Có lẽ tôi lên biệt dinh ông Hội đồng Cồn. Ông ấy nhắn gọi có chuyện gì đấy mà.

Ông Mẫn nhếch môi cười nhạt :

- Hội đồng Cồn ! Biệt dinh ông Hội đồng Cồn. Làm gì mà anh phải trình trọng dữ vậy. Lão ấy khó thương thấy mồ. Tôi còn lạ gì tòa biệt thự của lão trên đường Gò Quao nữa.

- Xét cho cùng thì ông ta cũng không phải là người xấu.

- Lão sẵn tiền lắm, đem tiền tậu biệt thự rồi lại mua tất cả cánh rừng bao quanh. Nghe nói lão cấm việc săn bắn gắt lắm phải không ?

Quản Ru cười vui vẻ, nhìn bạn :

- Nhưng đã xảy ra chuyện gì rắc rối đâu ?

- Chuyện gì rắc rối tôi cũng bất chấp. Thằng này sống trên rừng quen quá rồi. Săn bắn là « vốn » mà ! Cầm... cái khi khô !

- Và đi săn không bao giờ cần tới chó. Xua con mồi đã có thằng cháu cung, hả ? Thôi tôi về nhé anh Mẫn !

Quản Ru nói đúng. Săn bắn công hoặc thả rừng ngay trong khu vực cấm địa của ông Hội đồng Cồn là việc ông Mẫn thường làm luôn, chẳng e ngại gì hết. Ngay cả lính kiểm lâm họ cũng ngoảnh mặt làm ngơ để kệ cho ông kiếm thịt rừng.

Ông Mẫn chỉ việc ngồi rình ở ngoài bìa rừng, trên chiếc xe lăn. Thằng Phú nhanh như thỏ, xông xáo khuា động các lùm bụi.

Gà gô, công bay lên từng đàn. Ông Mẫn chĩa súng nổ một phát đạn cà. Thế là bữa đó hai cậu cháu và dì Mai lại tha hồ nhậu nhẹt.

Chương II

THẰNG PHAN

Đúng như lời Quản Ru nói : cơn bão tưởng sẽ ghé gớm lắm, thế mà chỉ có gió thổi và mưa lác đác.

Bầu trời lại quang đãng. Mặt trời nhô khỏi đám cây rừng, tỏa ánh sáng êm dịu xuống vạn vật.

Ông Mẫn dậy sớm hơn cả mặt trời, ông kính « lúp » dính một bên mắt, ngồi trước bàn làm việc. Mấy ngón tay khéo léo của ông điều khiển một cái díp lớn, hai đầu nhọn, kẹp rồi nhấc ra từng bánh xe nhỏ của một chiếc đồng hồ báo thức.

Chợt ông ta đưa mắt ngó lên căn gác lửng, bảo em gái :

- Thăng nhỏ thức giấc rồi đó.

- Hôm nay chủ nhật, thế nào cũng lại lên Mương lai bán suốt ngày cho coi.

- Cô chỉ được cái thế là không ai bằng. Con trai con đưa mà chỉ thích nó ru rú trong nhà không à. Liệu dọn đồ điếm tâm cho cháu. Ngày nghỉ nên cho nó đi đó đi đây.

- Sẵn sàng rồi. Nước pha cà phê đang sôi.

- Cô cho anh một ly với, nghe !

Thằng Phú tung chăn rời khỏi võng. Nhảy hai bước, nó đã nắm gọn hai đầu cầu thang rồi cứ thế tụt người xuống. Có tiếng bà Mai :

- Rửa mặt, đánh răng rồi ăn sáng, Phú !

- Dạ, cháu cảm ơn dì Mai.

- Có đi chơi đâu nhớ thay cái áo « bu đông » kia ra đi giặt rồi ủi cho nghe. Dơ quá rồi đó.

- Để cháu mặc nốt hôm nay đã, dì Mai. Cái áo này cản gió tốt lắm. Nhất là chạy xe gắn máy, gió tạt mạnh.

Ông Mẫn :

- Cần thận nghe Phú. Chạy chậm chậm thôi.

- Cậu Mẫn yên trí, cháu chạy cần thận mà.

Rửa mặt đánh răng xong, Phú ngồi vào bàn ăn bánh trứng rán rồi uống hết ly cà phê.

Bà Mai, cũng như trăm ngàn bà mẹ khác, bao giờ cũng lo vấn đề ăn uống của các con cháu :

- Về sớm nghe Phú. Nhà đợi cơm chiều đây. À, thế còn bữa ăn trưa ? Chẳng lẽ cháu lên nhà ông bà Tư Lành mà lại không đem gì theo sao ? Để đi lấy cái

23 | Trong Đêm Giông Bão

giò thủ mới làm xong và một đôi bánh chưng cho anh em thằng Phan, nhé !

- Dạ, cháu cảm ơn dì Mai.

Ông cậu cười nhẹ :

- Nhất là đừng quên các chú lính bằng chì, nghe Phú.

- Ý ! Cậu Mẫn cũng đã coi rồi hả, cậu Mẫn ?

- Ừa ! Cậu Mẫn coi rồi và cậu Mẫn hiểu tụi bay lắm. Thằng Phan cũng như cậu. Chỉ có tay mà không có chân. Vậy phải cho hai tay nó làm việc thật hăng mới được.

Ra đến cửa, bà Mai còn dặn với :

- Chạy từ từ thôi, nghe Phú !

Thằng Phú cột hộp lính chì vào « поọc-ba-ga » thật chắc chắn. Xong đầu đấy, nó đạp xe cho nổ, leo con đường đất dốc rồi mất hút trong rừng cây.

Từ Phụng Mô lên Mương lai bản có đường cái chính chạy bên kia Gia Viễn, nhưng Phú không theo con đường ấy mà lại chạy theo con đường mòn xuyên qua một cánh rừng già thường gọi là rừng Đen. Dân địa phương ở đây đã lâu mà mỗi khi đặt chân đi vào rừng Đen cũng vẫn cảm thấy hồi hộp. Cây rừng ở đây toàn

loại cỏ thụ cao chót vót, tàn lá xum xuê che khuất ánh mặt trời khiến bên trong lúc nào cũng tối đen như mực. Người mới ở ngoài chỗ sáng vào, phải ba bốn phút sau mới phân biệt được mọi vật. Một giòng suối róc rách tuôn qua khe đá lùm cây, nước trong vắt nô giỡn trên làn cuội trắng. Để đi qua suối, người ta đã bắc hai cây gỗ lớn, nắng mưa lâu ngày đã làm mục ải khá nhiều.

Đẩy xe gắn máy trên con đường mòn dẫn đến cái cầu hai cây gỗ, Phú vui vẻ đặt bước. Chợt, bắt gặp bóng người thấp thoáng nó liền đứng lại.

Dưới bóng cây âm u, lại thêm dây mây rừng chằng chịt, Phú không thể trông rõ người đang tiến về phía nó là ai. Nhưng tiếng nói đã theo gió vẳng tới. Người lạ đang nói chuyện với một... người nữa thì phải.

Khi hai bên chỉ còn cách nhau chừng hai chục thước, Phú nhận ra ông Quản Ru, vị hạ sĩ quan quan thuế, bạn thân của cậu Mẫn, sắc phục chỉnh tề, vai đeo một khẩu súng săn hai nòng bóng nhẫy. Tay ông dắt theo một con chó Lài giống Đức rất to lớn :

- Im nào. A Giát !

Tiếng quát của ông Ru khiến con chó ngưng ngay không dám lên tiếng sủa mà chỉ còn gầm gừ trong cuống họng nghe phát lạnh xương sống.

25 | Trong Đêm Giông Bão

Ông quản Ru đi khỏi khúc đường mòn cong vòng như cái khuỷu tay ra đứng trước mặt Phú.

- A ! Phú đây hả ? Bác không trông thấy cháu, nhưng con chó này đã đánh hơi biết ngay rồi. Tài thế !

- Cháu có nghe thoáng tiếng bác nói !

- Có lẽ cháu không biết bác nói chuyện với ai, phải không ? Với con chó, con A Giát này đây. Chắc nó đang bâng khuâng không hiểu tại sao hôm nay lại được người lạ dắt đi dạo mát trong rừng, có dây cột « cổ dề » cẩn thận. Bác đang phải vỗ về an ủi nó đây.

- Học trò mới của bác hả, bác Ru ?

Quản Ru cúi mặt nhìn con chó :

- Học trò mới... Hừ !

Các nhân viên ty Quan thuế tại đây vẫn thường huấn luyện loại chó béc giê này để dùng theo dò dấu vết, đặt tróc nã bọn buôn lậu. Họ dạy chúng cả kỹ thuật tác chiến với đàn chó của tội gian vẫn sai đi tải hàng lậu nữa.

- Nếu được một tên học trò mới như con này thì còn nói gì. Tình đời mà cháu, hà ! Cháu ngắm kỹ nó coi ! Lực lưỡng, cao lớn, đẹp quá xá, bắt thịt nổi cuộn cuộn...
- Quản Ru chép miệng - Chắc ! Bực mình quá ! Biết thế

không thềm nhận làm cái việc hèn hạ này có phải hơn không !

Công việc hèn hạ... ? Ừa ! Việc hèn hạ ông Ru vừa buột miệng thốt ra là việc gì vậy ?

- Ấy kìa ! Nó đến đánh hơi cháu đó, Phú !

Con chó cao lớn, từ lúc nào vẫn đứng xa xa, bỗng chuyển mình xán lại, ngập ngừng, hất cái mồm dài đụng cả vào mấy cành cây. Hình như nó không nhìn thấy mấy cành cây ấy mọc chìa ra cả lối đi thì phải. Lại tiếng ông Quản Ru :

- Đây kìa mà, A Giát ! Cháu vuột ve nó một cái đi, Phú ! Và thử nhìn đôi mắt nó coi !

Thằng Phú ngó đăm đăm vào đôi mắt con chó. Đôi mắt sung tấy, tròn mắt to khác thường bị phủ một lớp màng trắng đục trông như mắt chó giấy.

- Mù tịt đó, Phú ơi !

- Mù tịt ? Con chó này bị mù cả hai mắt, hả bác Ru ?

- Ừa ! Mất thế chẳng mù thì còn sáng với ai !

Thằng Phú ngồi phệt hần xuống mặt đường mòn. Con chó nằm sát bên cạnh, đôi mắt nhắm nghiền, mõm đặt trên hai đầu gối thằng nhỏ. Chốc chốc, nó lại thè cái

27 | Trong Đêm Giông Bão

lưỡi đỏ hồng lồm đồm đen liếm lên tay người bạn mới.

- Chó trên biệt thự ông Hội đồng Cỏ đây. Ông ta nhả người bạn gọi bác đến để nhờ một việc. Khó từ chối quá ! Phiền thật !

Không khí trong rừng cây im lặng nặng nề.

Phú im lìm không nói một tiếng nhưng trí óc nó làm việc rất hăng... Và nó đoán ra, biết được ngay tại sao sáng nay ông quản Ru lại đeo súng cẩn thận, dắt theo con chó béc giê vào rừng, con chó đã mù tịt cả hai mắt... Nếu không để bắn hạ, không để hóa kiếp cho nó thì còn làm gì nữa đây ? Đúng như ý thằng nhỏ đoán.

- Thôi, Phú đi đâu thì đi đi, cháu ! Con chó này, chủ nó nhờ bác đem đi bắn bỏ đấy. Tội nghiệp quá ! Sống ở nhà ông Hội đồng nó cũng chẳng sung sướng gì. Mà này ! Phú ! Sao coi bộ cháu buồn rầu quá vậy ? Biết thế bác đi đường khác để khỏi gặp cháu cho xong.

Hai mắt vẫn nhắm nghiền như có ý muốn quên đi niềm đau thương thống khổ, con vật khôn ngoan nằm lọt hẫ vào giữa hai chân người bạn nhỏ. Chợt, viên hạ sĩ quan quan thuế lên tiếng :

- Thôi, đi nào, A-Giát !

Con chó uể oải đứng lên. Thằng Phú cũng bật dậy theo. Trước mặt nó, con vật đứng sừng sững, cao lớn, đẹp hiên ngang với bộ lông đen nhánh, mượt như lông gấu, bốn cẳng chân vàng màu lửa cháy và... đôi mắt «nhìn» nó đăm đăm. Tội nghiệp, đôi mắt tắt lịm như hai đốm than tàn... Thế rồi, chân bước mà lòng còn muốn ở lại, A-Giát vừa đi vừa trì kéo khiến cái dây cột cổ nó thẳng căng. Nhưng nhân viên quan thuế cứ đều đều đặt bước khiến con vật, dù không muốn, vẫn phải đi theo. Chỉ một thoáng sau, người và vật đã mất hút trong rừng cây rậm rạp.

Thằng Phú cảm thấy lòng bùi ngùi, tủi hổ nữa mà không hiểu tại sao, chỉ đứng trông theo, không dám nói ra câu nó rất muốn nói :

- « Bác Ru ơi ! Bác cho cháu con chó này đi, nghe bác Ru !»

Ít phút sau, nó dắt xe vượt con suối, trên mặt cầu bắc bằng hai thân cây. Sang bờ đối diện, thằng nhỏ tiếp tục dắt xe đi bộ. Tới địa phận Phà Liêm, nó nhảy lên xe phóng như bay, ý chừng không muốn nghe cái tiếng nổ ghê rợn chắc chắn thế nào cũng có. Nhưng mãi khi đến Mương Lai Bần, Phú vẫn chưa nghe tiếng súng bắn. Thì ra, trong lúc thằng nhỏ cưỡi xe gắn máy chạy băng băng, ông Quản Ru và con A-Giát ngồi bên nhau, trên bãi cỏ, trong một khoảng rừng thưa, chia nhau bữa ăn

29 | Trong Đêm Giông Bão

lót dạ. Một ổ bánh mì và hai thỏi giò nậy. Quản Ru bảo con vật :

- Ăn, ăn đi ! A-Giát ! Yên trí ! Quản Ru sẽ cho mày một dịp may. Cố tìm đường mà về biệt thự nhé ! Dễ mà, thính mũi như mày thì việc ấy đâu có khó gì. Ai hỏi, tao sẽ nói đại là mày giựt đứt dây đồng mất tiêu rồi. Điều cần là đừng có theo tao nhằng nhẵng, nếu không thì phiền lắm đó.

Viên hạ sĩ quan quan thuế cột sơ sơ dây thừng vào một cành ruồi thấp :

- Mày đủ sức tự tháo cũi sổ lồng được mà, phải không A-Giát ? Ăn bánh mì và miếng thịt kia đi đã. Thôi tao đồng đây, nghe !

Mũi hếch lên hóng gió, ngoan ngoãn ngồi thẳng lưng dưới chân bụi ruồi nhiều quả chín mọng màu vàng tươi nổi bật trên đám lá xanh, con chó có đôi mắt « chết » lẳng nghe tiếng giày đạp trên lá khô mỗi lúc một nhỏ... một xa dần.

Thằng Phú dựng xe gắn máy dưới mái hiên, nơi ông Tư Lành xếp củi đầy để dành chụm lửa nấu cơm và sưởi ấm trong mùa đông tháng giá.

Nhỏ Liên tuổi mới mười ba, nhưng lớn con, em gái thằng Phan, đi tắt qua vườn chạy ra đón bạn của anh.

Con bé trông thật ngộ nghĩnh : Da màu bánh mật, tóc dợn sóng tự nhiên buông xõa ngang vai, đôi mắt to đen láy, vóc người dong dong, nhưng mập lẳn như mình cá chắm, trông nó cao chẳng thua thằng Phú mấy tí. Con Liên giống anh Phan nó ở khuôn mặt thuôn thuôn dài, cặp môi thanh thanh đẹp như vẽ và cái mũi nhỏ hơi hếch lên trông buồn bĩnh một cách thật đáng yêu. Nhất là khi cười, con Liên lại càng giống anh ở điểm : cười bằng miệng và bằng cả mắt nữa. Tròng mắt của hai anh em cứ long lanh như mắt người đang lên cơn sốt.

Nói đến hai tiếng « cơn sốt », người ta lại nhớ ngay đến những cơn sốt âm ỉ, thâm lặng cứ len lén đến hoài, dày vò thể xác thằng Phan chẳng mấy lúc buông lời.

Tội nghiệp thằng Phan ! Lúc bé nó cũng mập mạp khỏe mạnh, chạy nghịch phá phách tung trời có thua gì thằng Phú ! Nhưng một cơn sốt tê liệt ác hại đã quật ngã thằng bé giữa thời kỳ đang hay ăn, lớn mau như thổi. Hai cẳng chân nó teo lại, khô quắt đi, không chống đỡ nổi thân mình nó nữa. Rồi cũng từ ngày đó, thằng Phan không lớn lên thêm được chút nào và số cân chỉ còn bằng thằng bé lên mười.

Da con Liên, em gái nó, hồng nâu, màu bánh mật, khỏe mạnh bao nhiêu, da thằng Phan lại trắng xanh, yếu ớt bấy nhiêu. Tóc nó cũng nâu nhưng không tơ mịn như tóc em gái, mà lại cứng như lông đuôi ngựa lò

31 | Trong Đêm Giông Bão

xòa xuống trán, trùm kín hai bên thái dương. Sóng mũi, phía trên hai gò má có nhiều nốt lốm đốm nâu càng làm nổi bật nước da xanh của đôi má hóp. Trên khuôn mặt thuôn dài, hằn rõ nhiều nét buồn thương, đôi mắt thẳng Phan rất to, tròn mắt nâu, tia nhìn lúc nào cũng mờ màng như chìm đắm vào cõi mộng nào đó xa vời vợi.

Sự thật có thể. Vì không thể xông xáo vào cuộc đời hiện tại có thực, ngày lại ngày, thu mình ngồi hoặc nằm dài một chỗ, thẳng Phan chỉ sống trong cõi mộng, một cõi mộng của riêng nó, chỉ mình nó biết, một mình nó hay.

Nó không điên khùng mà cũng chẳng ngây dại gì đâu! Nhưng cứ như một con chim không cánh ! Ông Cả Mẫn đã nói như thế và sự thật quả đúng như thế. Thằng Phan rất thông minh, tính tình thật nhạy cảm nhưng lại là một sự nhạy cảm vô cùng bệnh hoạn.

Em gái nó, con Liên, bạn rất thân của nó, thằng Phú, yêu thương anh hết sức, quý chiều bạn vô cùng, nhưng hai đứa vẫn không thể nào thấu hiểu cho được cái cảnh sống, cái vũ trụ riêng biệt của thằng Phan. Một cảnh đời bí mật nhưng có lẽ thư thái nhẹ nhàng, huyền ảo, như có lại như không. Một vũ trụ lạ kỳ, trong đó, các đấng Tiên Phật có, các vị thiên thần có, và hung tinh ác quỷ cũng không thiếu. Vũ trụ bí mật ấy, nhiều lúc khiến thằng bé tàn tật vui tươi hơn hở, đôi khi lại khiến nó buồn tủi khổ

đau và đã có lần làm cho nó kinh hoàng khiếp hãi.

Đối với Phan, bạn thân thiết nhất của nó là những con thú vật nhỏ nhỏ xinh xinh. Chúng bám theo thằng nhỏ, quanh quẩn bên nó, coi nó như đồng loại vậy. Thầy đội kiểm lâm mỗi lần đi rừng về lại đưa cho con, khi thì con sóc, con chuột rừng, cây, cáo... bé nhỏ xinh xinh có cái đuôi bông lau, bộ lông tơ đẹp mịn như nhung. Có khi ông bung về cả một ổ chim sáo bầy tám con mới mở mắt. Nhờ sự chăm sóc, cho ăn cho uống do tay thằng Phan, chúng lớn rất nhanh.

Dưới gầm bàn, con thỏ đực lông hung hung đỏ, ngoan ngoãn nằm trong ổ rơm ấm cúng. Con cáo non, lông màu xám tro, chiều nào cũng chạy tới tìm bạn. Dem về nuôi từ hồi mới lọt lòng mẹ, nó đùa quăn quít với nhau quen rồi, cáo và thỏ không hề biết rằng : trong rừng, chúng là hai loài thù nghịch nhau chí tử. Giờ đây, con thỏ thu mình đánh một giấc ngủ ngon giữa hai cẳng chân bạn. Con cáo lông xám đưa cái mõm dài khẽ nhấm nhấm vành tai chú thỏ hung.

Trong cái lồng bằng que tre vót nhẵn, ken rất khéo, bốn góc mái uốn cong như mái chùa, hai vợ chồng con sáo sậu vừa nhẩy chuyền vừa hót líu lo. Chỉ có Chi My, con sóc, là được thả rong, chạy vòng khắp trong gian nhà rộng rãi. Thoắt một cái, nó nhẩy tót lên thành cửa sổ, leo nhanh vun vút lên một cây cao nhất trong vườn.

33 | Trong Đêm Giông Bão

Nhào lộn một hồi thật đã trên ngọn cây, Chi My luôn xuống, phi lên giường Phan, một chân khập khiễng y như cậu tiểu chủ vậy. Con sóc cũng bị liệt một chân.

Phú vừa mở sợi dây cao su ở « poọc-ba-ga » vừa hỏi Liên :

- Phan thế nào ? Khá không Liên ?

Khá chút xíu à ! Sáng nay lại sốt rét. Nhưng được cái gần khỏi ho rồi.

Phú đưa gói thức ăn cho em gái bạn :

- Này Liên ! Dì Mai cho vài cái giò thủ, hai cái bánh chưng để trưa ba chúng mình ăn.

- Ô, tốt quá ! Cảm ơn dì Mai ! Cảm ơn anh Phú ! Thế còn mớ lính chì ở Saigon gửi lên chưa anh Phú ?

- Rồi, rồi ! Phú đem tới đây ! Tức ghê ! Anh nhờ mua cả những ống sơn ánh bạc nữa, nhưng hết mất rồi ! Kỳ sau mới có. Phan vẫn khoái sơn phết tụi lính bằng chì đấy chứ, hả Liên ? Nhưng hình như nó khoái bọn thú rừng hơn thì phải.

- Anh Phú nói đúng đấy.

- Phú đã viết thư cho tiệm bán đồ chơi ở Saigon. Có gì hay họ sẽ gửi lên. Phải làm cho Phan ngạc nhiên một

phen mới thú, phải không Liên ?

Liên nhìn anh bạn, cười thật xinh :

- Anh Phú tử tế quá !

- Phú thương quý Phan như anh em ruột một nhà vậy đó, Liên ạ !

Con bé chột thở dài, giọng nó trầm hẳn xuống :

- Đúng thế ! Nhưng... làm sao được ! Anh Phan thở ra hít vào khó khăn lắm, người cứ mệt lả ra. Bác sĩ bảo rằng...

- Sao ? Bác sĩ bảo sao ?

Thằng Phú thoáng giật mình, vội vàng lên tiếng hỏi khi thấy con Liên cố cắn môi cho khỏi bật khóc :

- Bác sĩ bảo rằng... chắc chỉ mùa Thu, hoặc già lắm là mùa Xuân sang năm, anh Phan sẽ... sẽ... À mà này, anh Phú ! Đứng trước mặt anh ấy, anh Phú chớ lộ vẻ thương xót buồn rầu gì cả nhé. Dù thấy anh ấy đau đớn thế nào đi nữa cũng cứ vờ thản nhiên như không ấy nghe, anh Phú ! Khó hiểu ghê đi ! Anh Phan nghĩ ngợi cái gì trong đầu, có mà trời biết. À, hôm qua, còn sót lại hai chú lính cưỡi ngựa. Anh Phan mới phết lượt sơn lót thì khám phá ra một chân ngựa... thọt, nghĩa là ngắn hơn ba chân kia và không có móng. Anh ấy liền quơ đôi nặng, lò mò

35 | Trong Đêm Giông Bão

xuống tận dưới bếp. Bới tìm trong đống vỏ đồ hộp, anh Phan vớ được một mảnh chì. Thế là...

Phú cười vui, tiếp luôn :

- Thế là anh Phan nung cho chì chảy ra, tháp vào chân ngựa cho dài và làm móng cẩn thận. Giỏi lắm !

Con Liên cũng cười theo bạn :

- Đúng đấy anh Phú. Và anh ấy còn bảo em thế này :
« Liên thấy không ? Anh cũng biết săn sóc, chạy chữa cho súc vật y như vị thần linh trong rừng chứ bộ. Vị thần linh ấy lại gỡ bỏ các bẫy sập để cứu tội thú rừng nữa đó. Rồi ông ta đi tìm những con nào bị thương, nằm bẹp một chỗ, không đi kiếm ăn được, chữa cho tội nó lành bệnh như thường. Chính mắt anh trông thấy vị thần linh ấy mà. Tóc ông xanh và râu cũng xanh như màu rêu đá. Ông ấy cứ nấp núp sau những cành cây nhưng anh vẫn trông thấy được, thú quá ! Bữa anh Phú chờ anh đi chơi trên Gò Quao đó, Liên !» Anh Phan nói với em như vậy đó.

Phú khẽ gật đầu :

- Ủ, ừ ! Phan cũng đã nói chuyện với anh về ông thần này.

- Và anh ấy cứ nói là trông thấy ông ấy rõ ràng kia.

Thôi, chúng mình vào với Phan đi. Nghe tiếng xe gắn máy của anh là anh ấy nôn nóng lắm rồi đó.

Phan đang nằm nghỉ trên chiếc ghế xích đu dài. Thoáng thấy bóng bạn, ánh mắt nó long lanh sáng hẳn lên. Thế là lại được một ngày vui. Phú đến khiến thằng Phan vui hẳn cơn đau nhức thể xác, quên hẳn ngay nỗi buồn khổ trong tâm hồn. Nó có cảm giác sức khỏe tăng tiến rất nhanh. Thêm nữa, Phú lại là người bạn sẵn sàng nghe Phan kể chuyện tâm tình.

Phú biết thế nên muốn cho Phan khỏi nghĩ ngợi buồn rầu nữa, liền mở hộp cát tông đựng lũ lính chì. Trong hộp có cả một quyển chỉ dẫn về những hình các chú lính chì mặc sắc phục tô màu rất đẹp.

Phan sẽ tha hồ sơn phết. Có đến hàng tháng cũng vẫn còn đồ để giải trí. Phải công nhận nó sơn thật tỉ mỉ, không bỏ sót một chi tiết nào, từ cái dây lưng, cặp lon, cái phù hiệu, huy chương cũng như khẩu súng dài, súng ngắn của các chú lính tí hon. Nét cọ thật khéo léo, không một khuyết điểm.

Hãng sản xuất đồ chơi con nít trên Saigon rất hài lòng về tác phẩm đầy tính chất mỹ thuật của chú nghệ sĩ thiếu nhi, đã trả tiền thù lao rất hậu mỗi khi nhận được hàng từ Mương lai bản gửi lên.

37 | Trong Đêm Giông Bão

Thằng Phan lại thích thú hân hoan đem số tiền kiếm được ấy cho mẹ. Nó cảm thấy như được uống một liều thuốc bổ khi thấy bà Tư Lành cầm tiền, âu yếm nhìn đứa con tàn tật mà rung rung nước mắt.

Thế rồi, cả buổi sáng chủ nhật đó, thằng Phú cặm cuì dưới nhà ngang, đóng cho bạn cái xe lăn. Hai bánh xe đạp cũ lắp vào hai đầu một cái trục ngang bằng gỗ. Trên trục gỗ, là một miếng gỗ phẳng có thể ngồi vững, đưa hai chân đạp lên đôi bàn đạp như đạp xe vậy. Nếu không muốn đạp, người ngồi có thể dùng hai tay lăn hai bánh xe, vẫn có thể dịch chuyển từ chỗ này cho tới chỗ kia được.

Thở hổn hển vì phải dùng sức nhiều, nhưng thằng Phan rất thích thú khi được con Liên, thằng Phú dìu ra sân thử xe. Sau một hồi vận động bắt thịt ngoài trời thoáng khí, mệt mỏi nhưng vô cùng khoan khoái, thằng Phan, ngày thường cứ đến bữa cơm là nhăn nhó khó chịu, ăn rất ngon miệng gần hết nửa cái bánh chưng và một khoanh giò béo ngậy.

Cơm trưa xong, cũng như mọi chủ nhật trước, tiết trời khô ráo, thằng Phú lại chở bạn vào rừng hóng mát. Đôi bạn mò lên tận Gò Quao ngã mình trên thảm cỏ êm, dưới bóng những cây tùng râm mát.

Cây, cỏ, chuột rừng và thỏ ở đây ít khi gặp bóng người, thấy lạ, mon men xán tới thật gần, nấp núp sau những bụi cây đám cỏ, giương đôi mắt tò mò nhìn không chớp.

Hai đứa ngả mình nằm ngủ một hồi khá lâu. Chợt thằng Phan, vốn thính tai, phân biệt được rành rẽ mọi tiếng động trong rừng thẳm, giơ tay nhìn bạn :

- Suyt, Phú ! Nghe tiếng gì không ?

Thằng Phú lắng tai : chỉ có tiếng lá cây, gió rừng kêu xào xạc.

- Phan nghe văng vẳng tiếng...

- Tiếng gì, Phan ?

- Một con vật gì đó rên rỉ... Hình như tiếng chó...

Thằng Phú thoáng giật mình, hơi biến sắc mặt, nhắc lại lời bạn như một âm vang :

- Tiếng chó... rên rỉ...

Suốt một ngày lên Mương lai bắn chơi với bạn, rồi lại dắt nhau vào rừng hóng mát, nó quên bẵng hẳn cuộc gặp gỡ hồi sớm mai với bác Quản Ru và con chó mù. Nó không hề biết rằng : tới phút chót, ông Ru đã không nỡ nhẫn tâm chĩa súng bắn chết con vật bất hạnh vô

39 | Trong Đêm Giông Bão

cùng đáng thương ấy.

Thằng Phan rất thông minh, nhạy cảm, ngó bạn hỏi ngay :

- Sao thế, Phú ?

Phú nói lảng :

- Không, có sao đâu ! Hơi lạnh rồi đấy, tụi mình về đi !

Thằng Phan cởi chiếc « bu đông » của bạn, đang mặc trên người :

- Phú làm như mình thiếu áo lắm đó. Khoác cái này vào người đi. Phong phanh mỗi cái sơ mi mỏng lét hèn chi chẳng thấy lạnh.

Phú khẽ gạt tay bạn :

- Không phải thế đâu. Phan mặc vào rồi mình dìu ra xe. Đi !

Nó cảm thấy không thể nào thú thật với thằng Phan là hiện giờ nó đang ân hận, chua xót tràn ngập trong lòng. Cảnh tượng con chó to lớn lực lưỡng nằm ngoan ngoãn giữa hai cẳng chân nó, thè lưỡi liếm tay nó, nhìn nó đăm đăm như khăn cầu cứu giúp bằng tia mắt tắt lịm như hai đốm than tàn, cảnh tượng ấy chắc chắn không

bao giờ nhặt nhòa trong ký ức nó được. Nếu gặp Phan, chắc hẳn, Phan đã xin thẳng với ông Quản Ru và cứu được con vật mù thoát chết.

Khi đưa bạn về đến Mường lai bản, Phú quay đầu xe nhằm hướng Phụng Mô trực chỉ thì trời đã xế chiều.

Trong làng Phà Liêm, nhà nào nhà nấy đã lên đèn. Trên Gò Quao, hơi sương từ giòng suối trong rừng Đen xanh bàng bạc nhẹ tỏa như khói lam, lối đi chỉ còn là một đường mờ mờ trắng.

Thằng Phú lại vượt qua suối bằng cách dắt xe đi từng bước một trên cầu hai cây gỗ mục. Hết cầu, nó vẫn tiếp tục dắt bộ.

Đường về chỉ còn không đầy một cây số. Nhưng màn đêm đã rủ buông dày đặc. Phú đưa tay mở đèn xe. Bánh xe dắt bộ quay chậm chậm. Chiếc đèn « pha » chỉ phát ra một vầng sáng mờ mờ. Một khoảng đường đất dốc hơi cao. Tới đỉnh, đồ dốc, vòng hết khúc đường quanh là tới thôn Phụng Mô. Xe đã mở máy. Thằng Phú chăm chú cho xe đồ dốc.

Đột nhiên, ngay chỗ khúc quanh, bên mấy lùm cây thấp nhỏ, giữa vầng ánh sáng rung rung của chiếc đèn xe, xuất hiện... hai con mắt. Đôi mắt rất to, không xanh lè như mắt nai hoẵng, chẳng đỏ lừ như mắt thỏ rừng,

41 | Trong Đêm Giông Bão

mà... trắng đục, ngó thật kỹ thì lại chuyển sang vàng nhạt như màu đất sét.

Con thú có đôi mắt ấy, dạn đèn, không chịu bỏ chạy. Tiến lại gần, thằng Phú bắt đầu nhận ra hình dáng cao lớn, lực lưỡng của con vật, cái đuôi thòng xuống lọt vào giữa hai chân sau, đôi tai to nhọn dựng đứng và... mấy nút bằng đồng sáng loáng đính ở vòng đai cổ dề.

- A-Giát !

Con chó mù, đúng rồi !

- A-Giát !

Giọng thằng Phú run bắn lên vì xúc động. Trong tâm tư nó lại đột khởi mặc cảm đồng lõa với ông quan thuế trong việc làm hèn hạ : bán bỏ con gia súc tật nguyền. Nhưng, kìa... con A-Giát sừng sững đứng ngay trước mặt thằng nhỏ, vẫn sống nhăn... đẹp hiên ngang, oai hùng hơn bao giờ hết.

A-Giát đứng yên như trời trồng, bốn chân thẳng tắp, vững chắc như bốn cái cọc, đầu ngẩng cao trong tư thế chờ đợi.

Thằng Phú luống cuống dựng vội xe vào một thân cây, lao người chạy ủa tới, quỳ gối bên con chó, ôm cái mõm dài của nó trong lòng hai bàn tay ấm áp, nhẹ vuốt

ve gò mũi ằm, gãi gãi đám lông cổ mịn mượt gần sát đôi tai mềm êm của A-Giát.

Con chó không cần nhìn ngó cũng đã nhận ra kẻ sắp sửa làm chủ nó. Một tràng gầm gừ nhe nhào phát ra từ cuống họng, bên trong cái cần cổ mập mạp, khỏe mạnh.

Thằng Phú đưa tay gạt tuột khỏi cổ A-Giát mẩu dây thừng, luôn cả cổ dề, liệng tất cả vào bên trong bụi rậm. Nó khẽ gọi :

- A-Giát ! Đi !

Và tin chắc thế nào con chó cũng đi theo. Y như rằng ! A-Giát nhanh nhẹn cất bước, theo sát gót thằng Phú, lao xuống chân bờ cỏ, tới con lộ nhỏ dẫn về thôn Phụng Mô.

Trên ngưỡng cửa, dì Mai bần khoản lo ngại, nóng ruột đợi chờ đứa cháu cưng.

- Cháu đã hứa về thật sớm kia mà, hả Phú ! Tối mịt từ lâu rồi đó !

Ông cậu sửa soạn xáp vào bàn dùng cơm tối, quay ngang chiếc xe lăn để nhìn cho rõ kẻ trễ hẹn. Và ông chợt trông thấy con chó :

- Ủa, con chó này ở đâu vậy, Phú ?

43 | Trong Đêm Giông Bão

Phú ta luống cuống chẳng biết trả lời cậu ra sao. Nó chưa hề có phút giây nào nghĩ tới việc : cậu và dì có thể không bằng lòng chứa chấp con A-Giát.

- Kia, cậu mần hỏi sao cháu không nói ?

- Dạ... dạ ! Cậu Mần chờ... à vâng, vâng, cháu xin nói!

Thế rồi, mới đầu còn ngập ngừng ngượng ngịu, chỉ mấy giây sau Phú đã vanh vách kể chuyện ông quản Ru kéo lê con chó vào sâu tít trong rừng Đen trên Gò Quao đề...

Cậu Mần đập bàn tay to lớn trên thành chiếc xe lăn :

- Mà con chó đã bị mù tịt cả hai mắt, hả ?

Chưa biết ý định của cậu thế nào, thằng Phú lăm lét nhìn dì Mai :

- Trông nó đẹp quá, hả dì Mai ?

Nó linh cảm rằng dì Mai có đủ khả năng gỡ rối cho nó được. Đàn bà bao giờ cũng nhiều tình cảm hơn đàn ông.

- Nó quen với cháu rồi, dì Mai !

Thằng Phú vẫn đứng ngây giữa nhà. Con chó to lớn đứng cạnh bên, sát thân mình vào chân nó.

Lời nói của cậu Mẫn vẫn gay gắt nhưng âm thanh giọng nói đã thoáng vẻ dịu dàng :

- Nuôi, tất nhiên phải cho nó ăn. Cỡ kia mà ăn thì phải biết. Gấp bốn người lớn ấy !

Dì Mai có ý ngầm giúp cháu, nói vun vào :

- Kiểm cái ăn cho nó cũng dễ. Cơm thừa canh cạn thiếu gì. Tôi thấy nuôi được đó. Nhưng cũng tùy anh.

- Ăn rồi, còn ngủ ? Cho nó ngủ đâu ?

Thằng Phú mừng rỡ trong lòng nhưng không dám để lộ ra mặt. Cuộc tranh đấu cơm ăn chỗ ngủ cho A-Giát đã thắng lợi hoàn toàn.

Vẫn tiếng cậu Mẫn :

- Nó ngủ trên gác lửng sao được ? Thang nhỏ, bậc bằng bắp tay con nít thế kia, leo làm sao ?

Dì Mai :

- Trong kho chứa củi, được đấy !

Thằng Phú reo lên :

45 | Trong Đêm Giông Bão

Đúng rồi ! Đúng rồi ! Dì Mai ơi ! Trong đó có nhiều rom sạch dì vẫn để dành cho tổ. Cháu lấy rom làm tạm cho nó một cái ổ nằm cho ấm, nghe dì Mai !

Ông Mẫn bảo mọi người :

- Thôi, đi ăn cơm, đói rồi !

Thế rồi, suốt bữa cơm, con A-Giát nằm dài sát chân ghế của thằng Phú, không rời đi đâu nửa bước.

Đêm nay không thể thức khuya vì sáng mai đi học, phải dậy sớm. Thằng Phú dắt con A-Giát xuống vựa củi, cho nằm trên ổ rom khô ráo, kê bên một cái chậu nhỏ đựng cơm trộn với canh bí sườn heo do dì Mai thu dọn trên mâm đem xuống. Thấy cháu vui tươi hơn hờ, dì cũng vui lây :

- Thích nhé, hả Phú ?

- Dạ, dạ ! Cháu thích lắm, dì Mai ơi ! Nhờ có dì, cậu mới chịu cho cháu nuôi nó đó ! Cháu cảm ơn dì Mai !

Giờ đây, thằng Phú nằm dài trên đệm ở tầng gác lửng, mở sách ra học. Quần áo vẫn để nguyên chưa thay. Dưới nhà, hơn hai chục chiếc đồng hồ lớn nhỏ lại đua nhau hòa tấu khúc nhạc thời gian... tính tang tính tình... mười tiếng cục cu... cục cu... xen lẫn mười tiếng chuông nhà thờ cổ kính.

Ông Mẫn vốn thính ngủ, nghe rõ tiếng cháu cưng trở mình trên nệm. Chưa đầy phút sau, có tiếng chân nhẹ bước xuống thang, rồi tiếng dép cao su khẽ lướt trên sàn nhà dưới. Ông đoán trúng phóc việc đang xảy ra, mỉm cười bao dung, miệng khẽ lẩm bầm :

- Cái thằng bé điên khùng... ! Lại mò xuống ổ rơm ngủ với con chó cưng đó.

Chương III

A-GIÁT

Mỗi sáng, trước khi đi học, thằng Phú đều nhờ dì Mai để ý săn sóc trông nom dùm con chó. Buổi trưa nó ở lại trường, chiều mới về.

Sáng nào cũng vậy, A-Giát vào trong nhà, đứng sát bên ghế thằng Phú, ăn một tô lớn cháo khoai nấu lẫn với đồ ăn còn dư từ chiều hôm trước, trong khi Phú ta ngồi ăn xôi, hoặc bánh mì, uống sữa trước khi phóng xe đến trường. Gia Viễn ở cách nhà khoảng mười cây số. Đường đi gồ ghề nhiều ổ gà, nhưng cũng chỉ nửa tiếng đồng hồ chạy xe là tới nơi.

Trước khi đi, bao giờ thằng Phú cũng nhốt A-Giát vào vựa rơm, chiều về mới thả ra. Mỗi khi chiều xuống, đoán chừng « bạn » sắp về tới, con chó vui mừng ra mặt. Nghe tiếng xe máy nổ ròn, nó lông lộn rú rít nghe mà phát khiếp ! Cửa mở ! A-Giát phóng ra, chồm lên thằng Phú, nhảy cẫng, kêu học lên vô cùng thích thú. Nó đặt hai chân lên vai thằng nhỏ như muốn thách thức so tài. Thế là thằng Phú vật nhau với A-Giát, cả hai lăn tròn trên bãi cỏ, biểu diễn một màn cận chiến thật gay cấn. Con chó chỉ nhằm dẫn ngửa được người. Ngược lại, thằng Phú cũng chỉ rình vật ngã A-Giát, bắt nằm dài trên mặt đất. Chuyện ấy không dễ gì vì con chó lực

lưỡng khỏe hơn cậu chủ rất nhiều. Nhưng rồi nhờ thông minh, ranh mãnh hơn, Phú chộp được hai chân trước A-Giát, quàng qua vai mình, giữ chặt, đồng thời ghé lưng vào bụng con chó... cồng nó bổng hẳn lên. Thằng nhỏ reo lớn : A-Giát thua rồi ! Cả hai đều mệt nhoài. Phú ta muốn hụt hơi, còn con chó thì thở hồng hộc, thè cái lưỡi rãi rớt nhều dài. Lúc đó thằng Phú mới chịu về tắm rửa, sửa soạn ăn cơm.

Cơm xong, học bài làm bài xong đâu đấy, nó xuống nhà ngồi vào bàn với cậu, tập sửa chữa đồng hồ.

Ông Mẫn thường răn dạy cháu :

- Học vấn mở mang trí óc. Điều đó tốt đẹp và cao quý lắm. Nhưng bên cạnh trí óc, còn có hai tay. Cậu rất thương hại những người « không » tay.

Thằng Phú tuân theo lời cậu, những khi rảnh rỗi, cố học cách ráp các loại đồng hồ. Bộ phận riêng rẽ do một hãng chế tạo dưới Saigon gửi lên. Trước lạ sau quen, dần dà nó lắp được những loại đồng hồ tối tân nhất.

Ông Mẫn là một người có lòng vị tha. Đối với phần đông các đồng bào trong thôn xóm cũng như tại các làng xã lân cận không có gì gọi là dư dả lắm, ông tính giá sửa chữa rất rẻ, dù phải cặm cụi làm việc suốt ngày. Ngay cả về mùa Đông lạnh lẽo, ông cũng thức rất khuya

49 | Trong Đêm Giông Bão

để hoàn tất những chiếc đồng hồ cần lẩy gấp.

Mỗi tuần, vào buổi chiều thứ bảy, ông lại lôi sổ tay ra, tính toán, trả cho thằng Phú tiền công « phụ tá », mình bạch rạch rồi y như một ông chủ hãng trả tiền lương cho công nhân thợ thuyền của mình vậy. Nhờ đó, Phú ta luôn luôn có sẵn một số tiền túi để chi dùng vào những món tiêu cần thiết.

Một buổi chiều kia, nhằm ngày thứ ba, hai cậu cháu đang cặm cụi làm việc thì ông quản Ru bước vào. Viên hạ sĩ quan Quan thuế rất đỗi ngạc nhiên khi thấy con chó A-Giát soải mình nằm thoải mái trên sàn nhà sát bên chân thằng Phú :

- Ủa ! Bác cứ đinh ninh là con chó thể nào cũng tìm đường quay về biệt thự ông Hội đồng Cồn và rồi ở đó không ai nỡ nhả tâm xua đuổi nó lần nữa chứ. Thế ra cháu lại tìm thấy nó ở trong rừng, rồi đem về nuôi ?

- Vâng ạ !

Thằng Phú nhớ đến đám thú vật xinh xinh bạn nó đang nuôi. Thằng Phan thường âu yếm gọi con thỏ hung đỏ : Út Đô ! Út Đô ! Và con sóc què một chân : Chi My! Chi My !

Út Đô, Chi My thật tinh khôn, mền chủ, khiến thằng Phú thấy mà phát thèm. Nó chỉ mong ước có được một

con vật riêng biệt của mình như thế. May mắn sao, chủ nhật vừa qua, con chó Lài A-Giát lại về tay nó trong trường hợp hết sức đặc biệt.

Con chó khôn ngoan theo nó không rời một bước, như bóng theo hình. Cậu Mẫn, dì Mai cũng quý A-Giát, « thằng bạn rất thân » của đứa cháu cưng.

Con chó tuy bị hai mắt đui mù nhưng vẫn thuộc chỗ các món đồ đạc kê trong nhà nhờ bản năng đặc biệt của linh vật thiếu sót hư hỏng một giác quan. Nó đi ra đi vào, xê dịch từ chỗ này qua chỗ kia thật dễ dàng như một con vật vẫn còn đủ hai mắt tinh tường vậy.

Hôm sau, thứ tư, vào khoảng sáu giờ chiều, dì Mai vào vừa lấy một ít rơm trải ổ cho chó. Lúc quay ra, bà vô tình quên không cài chốt cửa. Sực nhớ ra, quay lại, đã không thấy con chó đâu nữa. A-Giát phóng thẳng một mạch qua đồi sim, lội qua một đầm ruộng rộng mênh mông, leo hai con đường dốc, nhắm hướng Gia Viễn, cong đuôi chạy như bay. Giờ đó thằng Phú cũng đang cưỡi xe gắn máy, bon bon trên đường về. Qua khỏi trạm Đa Nội chừng ba bốn trăm thước, người và chó gặp nhau. Con A-Giát đã vượt một quãng đường dài hơn sáu cây số đi tìm tiểu chủ.

51 | Trong Đêm Giông Bão

Sáng hôm sau, thứ năm, được nghỉ hai giờ đầu, thằng Phú vẫn dậy sớm như thường lệ, xuống nhà dưới, đã thấy cậu Mẫn lúi húi làm việc. Dì Mai đang chiên cơm trên bếp lửa. Thấy mặt cháu, bà hỏi ngay :

- Ngủ ngon không, Phú ?

- Cháu ngủ ngon lắm dì Mai. Suốt đêm không trở mình nữa mà.

- Ngủ ngon thế chắc nằm mơ thú lắm ? Cháu mơ thấy gì nào ?

Thằng Phú cố che giấu một nụ cười. Nó biết trước là bà dì thế nào cũng hỏi nó câu đó. Dì Mai, tâm hồn chất phác, nên luôn luôn tin tưởng vào tính chất tiên báo của các giấc mơ.

- Cháu nằm mơ thấy chim, dì Mai ạ ! Nhiều thật là nhiều chim. Nó bay... chu choa !

- À, á ! Phải rồi ! Nhiều chim lắm ! Chúng bay vào đầy phòng cháu ngủ, lượn quanh mình cháu xong lại đua nhau tíu tít bay ra. Có con đâm cả đầu vào tường, đập cả mình vào thành cửa sổ. Biết rồi ! Biết rồi ! Dì biết rõ giấc mơ ấy lắm. Phú ạ ! Cháu có hiểu ý nghĩa giấc mơ ấy là gì không ?

- Dạ, không.

Thằng Phú yêu mến dì Mai lắm. Nó không làm điều gì phật ý dì Mai bao giờ. Nó thấy dì khoái chuyện đoán điềm giải mộng nên chăm chú đứng nghe cho dì nó vui lòng.

- Năm mơ thấy nhiều chim bay như thế tức là cháu đang có một điều gì phải suy nghĩ hung lắm đó. Suy nghĩ kỹ rồi đến khi đi đến chỗ sắp sửa quyết định thì lại đâm ra do dự ngập ngừng.

- Thật hả, dì Mai ?

- Thật chứ cháu. Cái gì mình thấy trong giấc mơ đều là điều tiền báo những việc sắp xảy ra. Trăm lần đúng cả trăm. Rồi đó cháu coi.

Phú ta nghe lời dì Mai nói lại đâm ra nghĩ ngợi bâng khuâng.

Đêm qua, trong giấc ngủ, quả thật nó có suy nghĩ nhiều về một chuyện. Và rồi chuyện ấy có khiến nó băn khoăn do dự ngập ngừng hay không thì chính Phú cũng không rõ.

Chỉ biết là : buổi sáng hôm ấy nó đem điều đã suy nghĩ hồi đêm ra thực hiện.

53 | Trong Đêm Giông Bão

Phú chạy bay xuống nhà để xe. Rồi, trước khi đập xe cho máy nổ, nó mở cửa vừa rom, thả con A-Giát ra. Nó huýt gió gọi con chó :

- Huýt ! Đi, A-Giát !

- Lại cho nó đi đâu thế, Phú ?

Tiếng bà Mai nheo nhéo vang lên phía sau. Nhưng thằng cháu cưng đã lên đến đỉnh đường dốc và con A-Giát phi nước đại phía sau chiếc xe gắn máy nổ inh trời.

Đúng tám giờ, thằng Phú đã tới vùng ngoại ô Gia Viễn. Nó ngừng lại, xuống xe luồn dây da vào vòng đai cổ con chó, dắt theo, phòng hờ xe cộ qua lại như mắc cửi. Nhảy lên xe chạy một quãng chừng hai trăm thước, Phú và A-Giát quẹo tay mặt, đi dọc theo đường Lô Giang. Người và vật dừng chân trước căn nhà mang số 239. Hai cánh cửa sắt lớn ngăn lối vào một khoảng sân rộng lát đá xanh. Trong sân, một chiếc xe hơi hiệu D.S màu xanh lá mạ đậu bên hông một căn nhà hai tầng cao rộng, tràn ngập ánh sáng nhờ hệ thống cửa lớn, cửa sổ lắp toàn loại mặt kính lớn và dày. Tại một trụ cổng xây bằng đá trắng, một cái biển đồng sáng loáng lớn bằng chiếc cặp da, trên khắc mấy hàng chữ màu đen.

Thú y sĩ Lê Ngọc Vinh

Giải phẫu chiếu điện

Nhận nuôi gia súc. Vệ sinh hàng ngày.

Phú nhận nút chuông điện. Một cô y tá ra mở cửa.

- Thưa cô, tôi đến xin khám cho con chó này.

- Chú em hên quá. Bác sĩ sửa soạn lên phố khám bệnh. Chú em đưa chó vào đi.

Bác sĩ thú y đang treo chiếc áo choàng trắng lên mắc thì Phú dắt chó vào. Ông quay ra, chợt trông thấy con chó đồ sộ :

- Chú em... Ủa !... Con A-Giát đây mà !

Phú lễ phép :

- Thưa bác sĩ, đúng A-Giát đây ạ !

- Chó trên biệt thự ông Hội đồng Cồn. Tôi biết nó mà. Khám bệnh điều trị từ hồi nó mới bắt đầu hư đôi mắt kia. Tôi đã nói thẳng cho ông Hội đồng biết rằng không chữa được vì bệnh làm nguy nhanh quá, không thuốc nào ngăn chặn kịp. Bây giờ nó mù hẵn rồi còn gì. Ai sai chú em dắt nó tới đây thế ? Ông Hội đồng hả ? Chú em làm việc trên đó ?

55 | Trong Đêm Giông Bão

- Thừa bác sĩ, không phải thế. Con A-Giát bây giờ là của cháu.

Vừa nói, thằng Phú vừa ngượng ngùng xoay xoay cái mũ lưỡi trai trắng trong tay. Nhận thấy ông thú y sĩ còn đang nhướn cao cặp chân mày tỏ ý không hiểu, nó tiếp luôn :

- Cháu xin phép được nói rõ hơn.

Thế rồi, tuy giọng nói có đôi chút hồi hộp, Phú kể lại rất mạch lạc chuyện nó đã cứu con chó bị bỏ rơi. Ông nhân viên quan thuế được người ta nhờ đem nó đi bán bỏ ra sao. Và tới phút chót, ông Quản Ru đã để cho con A-Giát tự do như thế nào.

- Và bây giờ cháu đem nó tới đây nhờ bác sĩ...

Ông thú y sĩ cảm động, nhưng không để lộ ra sắc mặt, chỉ tiếp lời chú nhỏ có lòng nhân từ bằng một giọng cố làm ra vẻ khôi hài vui vẻ :

- Trông nom săn sóc nó, khám bệnh và giải phẫu mắt cho nó. Có phải thế không ? Phải giải phẫu đó chú em. Khó khăn lắm. Hy vọng thành công chỉ có một phần trăm. Con chó to đẹp thế này... Hừ ! Lấy lại được đôi mắt để lại trông thấy mọi vật dưới ánh sáng mặt trời, đi đây đi đó... Một việc hay lắm. Nhưng khó quá !

Rồi ông quay nhìn cô y tá giúp việc :

- Tròng đen sung tấy, đồng tử không còn phản ứng gì hết. E rằng không chữa được. Lần trước tôi đã khám kỹ rồi mà.

- Thưa bác sĩ, bác sĩ mới nói... còn một phần trăm hy vọng thành công.

Nói xong, thằng Phú cảm thấy lo buồn vô hạn. Khi ở nhà ra đi, nó đã khắp khởi mừng thầm đặt biệt bao tin tưởng vào tài năng của vị thú y sĩ. Giờ đây, ông từ chối không chữa. Và A-Giát sẽ vẫn cứ bị mù mãi mãi. Nỗi buồn lo tràn ngập trong lòng khiến nó luống cuống không còn biết tính sao, chỉ cúi gằm mặt, run giọng nói lí nhí :

- Thưa bác sĩ, cháu có tiền... nhưng không nhiều lắm... Bác sĩ cho phép cháu được trả làm nhiều lần.

- Tiền gì ? Thôi, đừng nói đến chuyện tiền nong gì hết.

Vị thú y sĩ mỉm cười ái ngại :

- Chú em rất ngoan. Muốn chữa cho nó khỏi lắm hả ? Chú em thương nó đến thế kia à ?

- Thưa bác sĩ vâng ạ !

57 | Trong Đêm Giông Bão

- Vậy thì để nó lại đây.

- Bác sĩ bằng lòng chữa ?

- Được, em cứ để nó ở lại đây.

- Trời ơi ? Cháu cảm ơn bác sĩ nhiều lắm.

- Chú em nhớ lời tôi nói nghe. Tôi sẽ cố gắng hết sức, nhưng kết quả cũng còn phải nhờ may rủi. Tôi giữ con chó ở lại đây đúng mười ngày.

- Bác sĩ cho phép cháu thỉnh thoảng vào thăm nó, được không ạ ?

- Được chứ. Nhưng phải qua tuần sau, thứ ba hoặc thứ tư gì đó. Tôi cần theo dõi bệnh nó từ nay đến hết ngày chủ nhật. Thứ hai sẽ mổ.

Buổi chiều hôm đó, tan học ra, Phú phóng xe về Phụng Mô một mình. Thấy dì Mai ngơ ngác đưa mắt tìm con A-Giát, nó đành phải thú thực là đã đem lên Gia Viễn nhờ bác sĩ thú y chữa mắt.

Chủ nhật đến, theo thường lệ, Phú lại qua Mương lai bản với thằng Phan. Nó không hề dả động đến điều bí mật thú vị chỉ riêng mình nó biết. Trong lòng nó nghĩ thế nào mà lại đi giấu người bạn thân điều nó thích thú nhất ? Không thể bảo là Phú ích kỷ được. Nó quý bạn còn hơn cả chính mình nữa. Thực ra, nó đang lo, không

hiều bác sĩ thú y Vinh mổ mắt cho con chó thân yêu của nó liệu có kết quả như ý mong muốn không. Phú có ý cố gắng đợi chờ tới khi chắc ăn trăm phần trăm đã rồi mới nói cho thằng Phan hay.

Thời gian trôi thật chậm nhưng rồi cũng đến ngày thứ hai. Không lúc nào thằng Phú không nghĩ đến A-Giát của nó. Chốc chốc, nó lại âm thầm tự hỏi rồi lại tự trả lời : giờ này có lẽ A-Giát đang được mổ mắt đây. Lậy trời cho nó được trăm phần may mắn.

Thế rồi ngày qua, đêm tới...

Thằng Phú bóc một tờ trên quyển lịch : thứ ba !

Tan học ra, trong lòng vô cùng hồi hộp, nó tới ấn nút chuông điện nơi cột trụ cổng nhà ông thú y sĩ Vinh. Mới trông thấy nó, cô nữ y tá đã vui vẻ nói ngay :

- Mọi sự tốt lành cả. Con chó của chú ngoan lắm. Nhiều con khác cứ thạo thực giựt đứt tung cả băng thuốc ra ấy chứ. Con A-Giát thì không. Bác sĩ tiêm cho mấy mũi thuốc làm dịu cơn đau nên nó chịu nằm yên lắm. Chú em vào thăm nó chút đi.

Phía cuối khoảng sân rộng, một dãy chuồng bằng xi măng, cửa lưới sắt, gồm ba tầng xây chồng lên nhau. Mèo, chó, có tới gần hai chục con. Mỗi con nằm riêng một chuồng. Ngoài cửa chuồng có treo biển đề tên, căn

59 | Trong Đêm Giông Bão

bệnh và ngày « nhập viện » cẩn thận.

Cô nữ y tá mở cửa chuồng. A-Giát đang nằm nghỉ trên một ổ rom khô ráo, sạch sẽ. Một chi tiết khá quan trọng không rõ cô y tá vô tình hay hữu ý đã quên không nói cho Phú biết : một chiếc băng màu đen băng trùm lên đầu che kín hai con mắt đã được giải phần rồi khâu kín lại của A-Giát.

Con chó chắc hẳn còn đau lắm ! Chợt nó cựa quậy, trở mình, đứng lên ruỗi thẳng lưng rồi ngáp một cái thật dài. Nó đã đánh hơi « thấy » thằng Phú, nhưng toàn thân còn mệt mỏi nên không thể mừng rỡ đón chào nhanh nhẹn như lúc còn ở nhà được. A-Giát chỉ âm ự rên rỉ y hệt một chú bé làm nũng, nhõng nhẽo để được người lớn cưng chiều. Nó thè lưỡi liếm tay chủ, đặt cái đầu có băng che kín mắt lên vai thằng Phú, rồi cứ thế, đứng im lặng, có vẻ an tâm, vui sướng vô cùng.

Suốt một tuần, ngày nào cũng như ngày nào, thằng Phú đều ghé vào thăm nom an ủi, vỗ về A-Giát một hồi lâu rồi mới về nhà.

Thấm thoát, chẳng mấy chốc đã đến chiều thứ bảy. Chắc hẳn hôm nay là ngày quan trọng nên ông thú y sĩ đích thân ngồi đón chờ thằng Phú. A-Giát đã được cắt chỉ khâu mắt, cởi bỏ mảnh băng đen, đang ngồi chễm chệ trên một chiếc bàn nhôm trắng bóng. Đôi mắt nó

chớp luôn vì chưa quen với ánh sáng chan hòa trong phòng giải phẫu. Ông thú y sĩ bảo Phú :

- Cứ việc lại gần nó đi, cháu Phú ! Lần giải phẫu này bác sĩ cũng gặp hên quá đấy. Kết quả tốt đẹp không thể ngờ được. Không còn e ngại có biến chứng gì nữa hết. Cơ thể nó khỏe mạnh, tốt lành lắm.

Con chó ngồi im không cựa cựa, đối diện với cậu nhỏ đang từ từ từng bước một tiến lại gần... thật gần. Nó vẫn không nhúc nhích, hầu như nín cả hơi thở, bất động như tảng băng đá khiến người nhìn cảm thấy hơi rờn rợn. Muốn giơ tay vuốt ve nó một cái, thằng Phú lại ngập ngừng không dám.

Tiếng nói của ông bác sĩ thú y lại trầm trầm khẽ vang lên :

- Cháu nên nhớ rằng, nó chỉ quen hơi và biết tiếng nói của cháu mà thôi. Nhìn kỹ coi ! Tim nó đang đập rộn ràng. Lốp lông mượt mịn kia cũng như biết cựa quậy, cứ rung lên từng hồi. Cháu thấy rõ chứ ? Hiện giờ nó đang vui mừng cực điểm và ngạc nhiên hết sức đó. Vì lẽ, đây là lần đầu tiên nó được... nhìn thấy cháu.

Cái lưới đỏ hỏn thè dài, hai bên hông phình ra, hóp vào như mới phóng chạy hết tốc lực một quãng đường xa lắc, trước mặt chú nhỏ cảm động nước mắt rung

61 | Trong Đêm Giông Bão

rung, con A-Giát vẫn thẳng mình ngồi im bất động.

Có tới năm phút sau, con chó lai sói mới « nói chuyện ». Nói chuyện bằng mắt. Đúng như thế ! Tia nhìn của nó phóng thẳng vào hai mắt kẻ đã cứu sống đời nó. Một điều lạ : đôi mắt giờ đây không hề chớp. A-Giát ngó thẳng Phú trừng trừng.

Ngoài sân, con vẹt Phi Châu đậu trên cành trước dãy chuồng gia súc, eo éo cất tiếng gọi : Mi Mi ! Mi Mi !

Trong phòng giải phẫu, đứng bên chiếc bàn nhôm trắng sáng, nơi con chó vẫn ngồi im như trời trồng, thằng Phú quàng hai tay ôm cổ A-Giát, khẽ rót vào tai nó những lời âu yếm dịu dàng.

Về Phụng Mồ, A-Giát lại được vào ngủ trong vựa rơm êm ấm. Thằng Phú, mỗi buổi chiều đi học về lại xuống ngủ với con chó thân yêu.

Sáng chủ nhật, nó để xe ở nhà, cùng con chó thả bộ lên Mương lai bản.

Vượt qua đồi sim, Phú dẫn A-Giát đi theo con đường mòn tới rừng Đen, băng qua Gò Quao.

Con chó băng băng đi bên cạnh chủ. Gặp một gò đất, một thân cây, thế nào nó cũng nhảy lên đứng trên đó, đưa mắt ngó quanh quất. Một chú cây hương, cái đuôi

xù như bông lau vừa mới nhô ra khỏi bụi rậm chợt bắt gặp A-Giát, vội vĩa thụt ngay vào. Một chú cáo non bị con chó đánh hơi, hoảng hốt, thay vì cứ nấp trong bụi rồi tìm đường lẩn tránh, lại quỳnh quáng chạy vụt ra, phóng như bay tới gốc cây chầu, leo vun vút lên cây. Bộ lông trắng toát nổi bật trên màu nâu của vỏ cây. A-Giát ngơ ngác đứng trông theo, vô cùng thích thú. Nó lắng tai nghe tiếng « cóc, cóc » của một con chim gõ kiến mổ vỏ cây, văng vẳng từ mãi tít trong rừng sâu, loay hoay cố tìm nơi tiếng động phát xuất.

Cả một thế giới lạ lùng hiện ra trước mắt A-Giát. Một thế giới từ trước tới nay, nó chỉ nghe mà chưa được thấy bao giờ.

Gần tới con suối có cái cầu bắc ngang bằng hai cây gỗ, Phú dừng lại đứng tại nơi nó đã gặp ông quản Ru kéo lê con chó bằng chiếc dây thừng tưởng chừng như sự việc mới xảy ra ngày hôm qua. Vậy mà đã biết bao biến cố xảy ra từ bữa ấy. Phú khẽ quát :

- Thôi, đi. A-Giát !

Con chó đang nhảy quăng đùa giỡn với mấy con bướm bướm. Nghe tiếng gọi, nó nhảy lên đã thấy chủ đang đặt bước đi trên hai cây gỗ. Bản tính rắn mắt, A-Giát chạy theo, nhún mạnh bốn chân, búng thân mình phi qua con suối rộng, đáp huých ngay xuống bên cạnh chân thẳng

63 | Trong Đêm Giông Bão

Phú lúc đó cũng vừa sang tới bờ bên kia.

Phú vui vẻ nói chuyện :

- A-Giát ! Hôm nay chúng mình lên Mương lai bản. Rồi A-Giát sẽ biết Phan, bạn thân của tao này. Rồi Liên, em gái Phan này.

Được con chó đẹp đẽ khôn ngoan, thằng Phú vui sướng vô cùng. Nhưng niềm vui của nó chỉ trọn vẹn khi có cả thằng Phan cùng hưởng.

Vừa đi vừa đùa giỡn với A-Giát ở dọc đường, nên Phú đến trễ hơn thường lệ. Thằng Phan lo lắng sai con Liên phóng xe đạp đi đón bạn. Tới gần giờ ăn cơm trưa, Liên và Phú mới về tới nhà. Chợt trông thấy con chó « bẹc giê » to lớn, lông mượt đen, bốn chân vàng màu lửa cháy, theo sát chân bạn, thằng Phan tròn tròn mắt, thích thú :

- Ủa ! Chó của ai thế ? Của Phú hả ?

- Ừ, của mình đấy !

- Ai cho vậy ?

- Có ai cho đâu. Câu chuyện dài lắm, Phan ơi ! Kỳ khôi lắm. Từ lâu rồi mình vẫn ước ao có được một con chó.

Thằng Phan mắt vẫn chăm chú ngó A-Giát, miệng lẩm bẩm :

- Ủ ! Minh cũng thế !

- Phan biết là Phú vui sướng đến mức nào chứ. Dì Mai nói rằng đó là do cái số. Số đã định rằng Phú và con chó này sẽ gặp nhau. Trước đây nó vẫn có chủ, nhưng không phải là một người chủ tốt. Chúng có rõ rệt là ông ta không yêu thương nó chút nào. Nhưng bây giờ nó là chó của Phú. Phú là chủ nó. Phải không, A-Giát ?

Cứ mỗi lần thằng Phú nói đến hai tiếng « con chó, con chó », A-Giát lại ngẩng đầu, dựng đứng hai tai. Nó lộ vẻ hiểu biết là người ta đang nói chuyện nó.

Thằng Phan vẫn thắc mắc :

- Hồi nãy Phú nói rằng không ai cho cả. Vậy ra Phú... bắt được nó ?

Phú cười vui nhìn bạn :

- Mình đã bảo Phan rằng câu chuyện dài lắm, ly kỳ lắm mà. Rồi mình sẽ kể cho Phan nghe, Phan sẽ hiểu rõ.

Sau bữa cơm trưa, dưới giàn hoa thiên lý in bóng mát rượi, Phú kể rành mạch cho thằng Phan và con Liên nghe câu chuyện nó gặp con chó khôn nhưng bị đui hai con mắt.

65 | Trong Đêm Giông Bão

- Lúc đó, không hiểu sao Phú cứ mù người đi, mà cả ông quản Ru cũng vậy. Và Phú... -Ồ, biết nói sao cho Phan và Liên hiểu được nhỉ ? À, à... Phú cảm thấy xấu hổ thay cho ông quản Ru, và tự ngượng cả với mình nữa. Đúng thế đấy. Lúc ấy muốn nói : « Không nên bắt bỏ con chó này nghe bác, bác cho cháu đi !» mà không hiểu sao Phú lại cứ đứng im thín thít. Kỳ ghê !

- Phú không dám nói ?

- Đúng. Phú không dám nói. Chỉ đứng trơ ra như phỗng đá nhìn theo ông Ru lôi sênh sếch con chó vào rừng sâu.

Sắc mặt thẳng Phan xanh mướt như tàu lá. Cảm xúc đã khiến nội tâm nó xáo trộn, lấp bắp nói qua hơi thở :

- Thế rồi, tới phút chót, ông quản Ru...

- Ông quản Ru « dành cho nó một dịp may ». Đó, ông ấy nói như thế đó.

- Vậy là sao ?

- Ông ấy bỏ lại con chó trong rừng, cột đầu dây vào một bụi cây. Ông ấy lại chu đáo để dành cho nó, đặt trên mặt cỏ, một miếng bánh mì và một miếng thịt ngon lành.

- Rồi khi Phú gặp lại nó, lúc ấy đã vào đêm ?

- Đêm tối thui à !

Sắc diện thằng Phan chột ửng đỏ, tươi vui rạng rỡ hẳn lên :

- Tối thui ! Tối thui mà A-Giát vẫn nhìn thấy Phú. Tức là lúc đó đôi mắt của nó đã khỏi bệnh rồi phải không ? Khỏi bệnh trước khi Phú bắt gặp nó trên đường đi về nhà. Hà... hà... !

Thằng nhỏ đau ốm lại bắt đầu xuất thần, sống trong cõi mộng. Trí tưởng tượng rất mạnh của nó lại sắp sửa đưa nó tới tận đâu. Tới một thế giới thần tiên đầy hoa thơm cỏ lạ với các vị thần, các tiên cô... tới một cảnh đời tung bừng chan hòa ánh sáng.

Con Liên nháy mắt, ngẫm ra hiệu cho bạn.

Khi đi đón thằng Phú, qua rừng, nó đã được bạn kể cho nghe chuyện ông bác sĩ thú y mổ mắt, chạy chữa cho con chó như thế nào rồi.

Con Liên chum môi nhìn bạn « suýt » khẽ một tiếng. Thằng Phú hiểu ngay ý nghĩa cái « suýt » ấy : « Cứ để yên cho Phan nói chuyện... thần tiên ». Tiếng nói của thằng nhỏ tạt nguyên vang lên sang sảng :

- Phú không biết. Liên cũng không biết. Riêng tôi, tôi biết. Tôi biết rõ...

67 | Trong Đêm Giông Bão

Đôi mắt thẳng Phan như sáng ngời lên cơn sốt, sáng long lanh một cách kỳ dị.

- Tôi biết rõ ai đã cứu thoát và chữa khỏi cho con chó lai sói này. Tôi biết rõ lắm. Phú đừng tưởng là tôi đoán mò nghe, - thẳng Phan hạ thấp giọng, dáng điệu thật bí hiểm - vị thần trong rừng đấy... Biết chưa ?

Liên và Phú đưa mắt nhìn nhau, im lặng. Không đưa nào nở phản đối, làm phật ý thẳng Phan. Con Liên hỏi anh một cách rất tự nhiên :

- Thế ông thần ấy đã làm gì hạ anh Phan ?

- Ông Thần nhẹ nhàng bước tới chỗ A-Giát bị cột, không gây một tiếng động nhỏ. Ông cởi dây cột cổ nó ra, dẫn nó tới một dòng suối nhỏ, nước trong lắm. Rồi ông vốc nước suối rửa mắt cho nó.

- Rồi sao nữa ?

- Rồi ông ấy lấy từ trong túi áo của ông ra một nắm các vì sao sáng chói.

- Các vì sao sáng chói ?

- Đúng thế ! Các vì sao... tức là những con đom đóm có ánh sáng lập lòe xanh biếc đó. Phú cũng biết mà, phải không Phú ? Vị thần ở Gò Quao đêm nào cũng hiện xuống gieo rắc đom đóm khắp nơi khắp chốn đó.

Ông rải cả lên trên cỏ ngay dưới mắt con chó. Thành ra làn ánh sáng đầu tiên A-Giát trông thấy chính là ánh sáng của ngôi sao đom đóm lấp lánh như kim cương đỏ.

Thằng Phan say sưa tưởng tượng, say sưa nói. Trong những giây phút xuất thần, mê man trong cõi thần tiên mộng ảo như thế, nó không còn buồn khổ nữa, quên hẳn được cái xác thân tàn phế đau đớn triền miên.

Bên ngoài, đêm đã xuống từ lúc nào.

Liên xuống bếp để đôi bạn trai ở lại chuyện trò. Trong khi đó, A-Giát chạy tới làm quen với Út Đô, con thỏ lông hung đỏ, con cáo non, và con sóc Chi My. Chi My bạo dạn hơn tất cả, lon ton nhảy đến đưa cái chân nhỏ xinh lên đập đập vào mõm con chó không lồ.

Thằng Phú thích thú ngồi xem đám súc vật đùa giỡn với nhau. Trong khi đó, thằng Phan nằm lặng lẽ suy tư, ngẫm nghĩ điều gì đó, sắc mặt rầu rầu. Lúc cả ba đứa ngồi nói chuyện ngoài vườn, dưới giàn thiên lý, nó đã bảo bạn : « Mình biết là Phú thích lắm. Phải rồi ! Chỉ có một con chó khôn mới đích thực là người bạn tốt ». Tư tưởng trong đầu óc Phan luân chuyển thế nào mà nó lại có ý nghĩ như thế ? Và giờ đây, bước ra khỏi cõi mộng mơ thú vị, nó lại sắp sửa buồn rầu đau khổ vì chuyện gì ? Đó là tất cả các điểm Phú đang tìm hiểu : « ... chỉ có con chó khôn mới đích thực là một người bạn ! » Câu

69 | Trong Đêm Giông Bão

thằng Phan nói đó có ẩn ý gì ?

Thằng Phú đang cố tìm hiểu.

Đúng lắm. Con chó khôn mới đích thực là một người bạn. Một người bạn lúc nào cũng ở sát bên chúng ta, hỏi chuyện chúng ta bằng... ánh mắt nhìn. Chỉ tiếc một điều là không nói được, nhưng vẫn nghe được, hiểu được chúng ta, chứng kiến những niềm vui nỗi buồn thầm kín nhất của chúng ta.

Không nói ra miệng, nhưng có lẽ thằng Phan ghen hờn với cái tình bạn đã bị chia sẻ vì sự hiện diện của con chó bên cạnh người bạn thân nhất của nó từ trước đến nay ?

Người bạn đau ốm tật nguyên của thằng Phú buồn rầu ủ rũ chắc cũng chỉ vì lẽ đó mà thôi.

Qua cửa sổ, một khoảng trời xám nặng trĩu mây đen, sà thật thấp gần như đụng đám lá cây rừng, báo hiệu sắp sửa có một trận mưa lớn. Trong nhà tối om. Phan, Phú đều im lặng, không ai nói với ai một lời nào.

Liên bước vào, bật đèn :

- Sao hai anh lại ngồi tối thế này ? Em bật đèn cho.

Sau khi trải lại chăn nệm cho anh, thu gọn một vài thứ lặt vặt bên giường thằng Phan, con bé lại bước ra.

Sắp sửa đến lúc thằng Phú phải trở về bên Phương Mô. Nhưng nó vẫn phân vân chưa quyết. Trong lòng Phú cảm thấy buồn vô cùng. Vừa mới chung vui với bạn chưa được mấy lâu, niềm hân hoan đã như chấp cánh bay đi đâu mất. Thằng Phan lại chìm đắm trong buồn khổ mung lung. Chốc nữa đây, bạn và con chó đi rồi, thằng nhỏ ốm đau sẽ còn ử rữ, âu sầu tới mức nào nữa. Mãi suy nghĩ miên man, thằng Phú đưa tay vuốt ve đầu con A-Giát. Động tác ấy khiến Phú được bình tĩnh hơn, rảnh rang tâm trí hơn để suy nghĩ đến một quyết định hết sức quan trọng.

Nó âm thầm tự nhủ : « Còn phải suy nghĩ gì nữa. Chỉ có thể là ổn nhất !» Và lấy làm lạ rằng sự quyết định ấy không khiến nó phải buồn rầu nhớ tiếc quá đỗi như nó đã tưởng.

Phú rất yêu quý bạn, thương hại bạn, một thằng nhỏ bất hạnh không được hưởng một chút thú vui nào như các bạn đồng trang lứa : chạy, nhảy, leo trèo, nghịch ngợm, cưỡi xe gắn máy phóng như bay...

Phan buồn khổ đã nhiều. Trên môi ít khi thấy nụ cười tươi, trừ khi nó được « sống trong cõi mộng ». Phú quyết định, trước khi ra về, thế nào cũng phải làm cho bạn một cái gì để lại được trông thấy nụ cười tươi trên miệng, nhất là trong đôi mắt long lanh của thằng Phan.

71 | Trong Đêm Giông Bão

Còn hạnh phúc nào sánh bằng hạnh phúc được hưởng khi làm xong một điều gì khiến cho kẻ ta hằng yêu mến được vui sướng !

Thằng Phú bước tới gần bên ghế xích đu dài, nơi thằng Phan nằm nghỉ, cố lấy giọng thật tự nhiên :

- Phan à ! Sắp sửa đến giờ về rồi, Phú muốn dành cho Phan một sự ngạc nhiên thú vị lắm.

Trên khuôn mặt ủ dột, xanh mét của thằng Phan, đôi mắt trông nâu chột long lanh rạng rỡ. Trong hai đứa, Phú đã chẳng là một thằng bạn luôn luôn cho mà ít khi nhận đó sao ? Giờ đây, trước khi ra về, nó lại còn định cho gì nữa ?

- Một sự ngạc nhiên thú vị hả Phú ? Gì thế ?

- Phan không đoán ra à ?

- Chịu ! Không đoán được !

- Thật hả ?

- Thật mà ! Nói đi Phú, lẹ lên !

- Con A-Gi...

Thằng Phú ngưng lại kịp thời. Chút xíu nữa, nó buột miệng nói ra : « Con A-Giát của Phú ! »

- Con A-Giát, Phan à, bây giờ nó là của Phan đấy !

- Của Phan ?

- Đúng ! Phú cho Phan đấy !

Con Liên đưa thằng Phú ra tận cổng vườn.

- Cám ơn anh Phú nhiều nghe anh Phú. Anh Phan khoái lắm. Chưa bao giờ em thấy anh ấy vui vẻ như thế đấy. Nhưng chỉ lo con A-Giát nó nhớ anh. Anh là chủ nó mà.

- Liên lo gì chuyện ấy. Lâu dần rồi cũng quen.

- Liệu nó có quen không anh ?

- Quen chứ !

- Có lẽ mấy hôm đầu phải xích nó lại cho chắc ăn. Ô, mà trời sắp tối rồi. Anh Phú lấy xe đạp của em mà về, nghe ! Hôm nào đem trả cũng được.

- Vậy càng hay. Thôi, anh về nghe, Liên.

- Vâng, anh Phú về. Cám ơn anh nhiều nhiều, nghe anh Phú.

Trong phòng Phan, con chó A-Giát quay mặt ngoắt ngoắt cánh cửa vừa khép lại sau lưng thằng Phú. Nó ngo ngoắt lộ vẻ không hiểu gì cả. Buồn rầu, con chó

73 | Trong Đêm Giông Bão

cúi đầu, đưa mũi đánh hơi đoạn chậm rãi đi một vòng quanh nhà. Qua chỗ con thỏ Út Đô và con cáo non, A-Giát dừng lại, đưa mũi hít ngửi hai con thú rừng xinh xinh. Nó đi tới chỗ đặt cái lồng nhốt hai vợ chồng con sáo sậu, đứng ngắm nghía đôi chim lạ một lúc rồi lại đi loanh quanh, đưa mắt nhìn tứ phía. Con sóc Chi My lót tót chạy theo trêu chọc, bị nó giơ chân gạt cho một cái. Cứ mỗi lần tới cánh cửa, A-Giát lại dừng chân, đứng im lặng, tần ngần.

- A-Giát ! Lại đây ! A-Giát !

Con chó lắng tai : không phải âm thanh trong trẻo, sang sảng như tiếng chuông quen thuộc vẫn gọi tên nó hàng ngày. Ngơ ngác, lạc lõng trong căn nhà xa lạ, chỉ còn hành động do bản năng, con chó nghe tiếng gọi, cúi đầu, thờ thần bước lại gần chiếc ghế xích đu nơi thằng Phan nằm nghỉ. Thế rồi, trong khi thằng nhỏ bệnh hoạn đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu nó, A-Giát đưa mắt ngó Phan chăm chú, mí mắt chớp chớp liên hồi, tia nhìn buồn rầu khẩn khoản như có ý muốn hỏi : « Anh là ai thế ? Tại sao người ta lại để tôi ở đây, hả ? »

Trong khi đó, trên con đường mòn xuyên qua rừng, thằng Phú cúi rạp người trên xe đạp, mắt mũi, mắt lợi ra sức đạp. Mưa đổ xuống hắt nước đầy mặt. Nó vận động bắp thịt tới mức tối đa, đạp nhanh như máy và cho đó là một cách tốt nhất để khỏi phải nghĩ ngợi lôi thôi.

Nước mưa dội trên đầu Phú, tưới đầm mắt, tràn vào đầy mắt, khiến nó không còn trông thấy gì nữa. Trên con đường đất nhỏ xuyên qua Gò Quao, nó lội bì bõm trong bùn, ị ạch dắt chiếc xe đạp.

Về đến nhà, người và quần áo nó ướt nhẹp như con chuột ngã vào lu nước. Bà dì chạy ra mở cửa.

- Trời đất ! Tội chưa kìa ! Dầm nước mưa thế kia, cảm chết đó Phú. Xuống ngay dưới bếp đi cháu ! Sưởi cho ấm người cái đã rồi thay quần áo mau lên ! Còn con chó nữa, chắc cũng ướt sũng rồi tha nước vào làm ướt hết nhà mất thôi. Cho nó vào trong vựa rom ngay đi nghe Phú !

Thằng Phú nhìn bà dì thân yêu, ghen ngào :

- Dì Mai ơi !... Con chó... của cháu... cháu...

Nước mưa từ tóc nó nhỏ giọt xuống má, lẫn lộn với hai giọt nước mắt. Dầu có tinh mắt đến đâu, dì Mai cũng không thể nhận ra hai giọt lệ nóng ấy.

Thằng Phú đưa tay lên má quạt một cái thật nhanh.

Chương IV

LẠI MỘT MÙA HÈ

Sáng hôm sau, Phú phóng xe gắn máy lên Gia Viễn đi học. Tuần lễ cuối cùng trước khi nghỉ hè. Buổi chiều, khi ra về, vừa qua khỏi cây cầu xi măng, nó gặp ông thú y sĩ đã chữa khỏi mắt cho A-Giát. Trông thấy Phú, ông ta giơ tay vẫy gọi rồi đậu xe lại :

- Cháu Phú ! Cuối tháng này nhớ đem chó đến, bác sĩ xem mắt có biến chứng gì không, nghe ! Hiện thời nó vẫn khỏe mạnh chứ ?

- Dạ, cảm ơn bác sĩ ! A-Giát ngoan và mạnh lắm.

Chiếc xe hơi bóng loáng sang số phóng vụt đi.

Lúc đó, đã vào khoảng xế chiều. Về đến nhà đã thấy dì Mai thấp xong chiếc đèn treo. Cả nhà ăn cơm tối xong, không có bài phải học, Phú ngồi vào bàn của cậu. Cậu đặt hết tâm trí vào việc ráp các bộ phận rời của một chiếc Oméga kiểu nhỏ đàn bà đeo, tư tưởng chú nhỏ vẫn không ngừng bay qua Mương lai bản. Cùng lúc đó, bên Mương lai bản, con A-Giát buồn bã cô đơn trong một căn nhà xa lạ. Dưới gầm giường thẳng Phan, nó nằm dài, mõm nghech lên một trong hai cẳng chân trước duỗi thẳng, đôi mắt phóng nhìn mãi tận đâu đâu, xa lắm...

Hai ngày nữa lại qua đi, tới ngày thứ năm. Khoảng quá trưa, thằng Phú nhảy lên xe đạp, đạp sang Mương lai bản trả xe cho Liên.

Sang đến nơi, nó giật mình sững sốt. Không khí trong nhà có vẻ rất khác thường. Một phút sau, Phú mới biết lý do : con A-Giát đã bỏ đi đâu mất.

Thằng nhỏ chạy vào phòng bạn.

Phan buồn rĩ ra như một tàu lá héo, nhìn bạn :

- Phải ở lại bên này, coi bộ con chó khổ sở quá. Vì thế nó bỏ về bên ấy với Phú rồi.

Đoạn, nước mắt rung rung, Phan nói tiếp :

- Rồi cả mấy con thỏ Út Đô, con cáo non, đôi vợ chồng sáo sậu và ngay cả con sóc Chi My này nữa ! Phú tưởng chúng nó sung sướng lắm chẳng, khi phải sống như tù giam lỏng trong nhà Phan ? Chẳng chóng thì chầy, rồi thế nào tại nó cũng bị lây cái khổ của Phan cho mà xem. Con Chi My què liệt một chân rồi đó, thấy không ? Tội nghiệp chúng nó biết chừng nào !

Phú nhìn bạn :

- Phan lại kể lể lôi thôi rồi.

- Lôi thôi gì đâu ? Phan nói thật đấy chứ. Phan không

77 | Trong Đêm Giông Bão

muốn tụi nó phải khổ sở nữa. Phú nghe rõ rồi chứ, hả ?

Con Liên bước vào từ lúc nào, đưa tay sờ trán anh :

- Anh Phan, thôi, đừng nói nữa mệt, anh Phan ! Coi chừng lại lên cơn sốt bây giờ. Nghe lời em đi, chóng ngoan.

Thằng Phan mặt đỏ bừng bừng, nắm tay thằng Phú :

- Phú là bạn rất thân của Phan, có phải thế không ? Vì thế Phan mới đặt hết tin tưởng vào Phú. Chúng mình đều biết rằng : trời sinh ra con sáo là để cho nó bay, con sóc để cho nó leo trèo nhảy múa trên cây, rồi những con thỏ như Út Đô... sinh ra là để chạy đùa tìm hoa quả cây trái mà ăn.

Phan ghen lời không nói tiếp được nữa. Một cơn ho như xé phổi khiến nó co rúm toàn thân nằm thở hổn hển trên ghế xích đu.

Thằng Phú vuốt ngực cho bạn, cố giữ giọng nói thật bình tĩnh :

- Phú sẽ làm tất cả những điều Phan muốn.

- Tốt lắm ! Vậy thì lát nữa, khi về Phượng Mô, Phú đem hộ Phan tất cả mấy con này, tới rừng Đen, thả chúng nó ra.

Thế là khi đôi bạn tạm biệt, thằng Phú một tay xách giỏ, bên trong con thỏ hung, con sáo non thu mình nép sát bên nhau, tay kia nó xách cái lồng nhốt hai vợ chồng con sáo sậu. Con sóc Chi My, hình như linh cảm thấy có cái gì bất trắc, cố quấy đạp vượt khỏi tay thằng Phú, nhảy tung tung lên ghế xích đu, rúc cái mõm bé tí vào ngực áo cậu tiểu chủ. Thằng Phan vuốt ve bộ lông mịn, mím nụ cười mệt nhọc :

- Con Chi My không chịu đi này Phú. Thôi để nó ở lại vậy.

Thằng Phú, chân đặt lên ngưỡng cửa, sửa soạn lên đường ra về. Chợt, một con vật to lớn, lông đỏ quạch, bùn lấm đầy mình, mồ hôi nhễ nhại, phi qua hàng rào gần cổng vườn, xồng xộc chạy vào như bay.

- A-Giát !

Đúng A-Giát ! Con chó lai sói, bốn cẳng chân run bắn lên như chân cây sậy, bụng hóp vào phình ra theo hơi thở hồng hộc, hai mép bọt trắng nhều dài, mặt mũi cùng cực, buông mình nằm phịch trên bậc cửa, ngay dưới chân thằng Phú.

Thì ra, khi trốn khỏi nhà ông Tư Lành, con chó đã phóng thẳng một mạch từ Mương lai bản về Phụng Mô, Tới nơi, nó chỉ thấy có ông Mẫn và bà Mai ở nhà.

79 | Trong Đêm Giông Bão

Phóng vào như một cơn gió lốc, lúc quay ra nó lại phi nhanh như một trận cuồng phong. A-Giát lao vun vút lên đồi sim, chạy xuống con đường đất dẫn lên Gia Viễn, nơi nó đã được thằng Phú dắt tới một lần. Nó băng qua mấy đường phố đông xe cộ, quẹo vào đường Lô Giang, mò đến đúng nhà ông thú y sĩ, đi vào hẻm trong khoảng sân rộng. Đứng trước cửa phòng khám bệnh đóng im ỉm, A-Giát khẽ rít lên... gọi cửa. Bên trong im vắng không một bóng người.

Nó lại quay ra, theo đường cũ, cứ thế cắm đầu phi nước đại. Một tiếng đồng hồ sau, A-Giát đã về tới Phụng Mò. Vẫn chưa thấy bóng chủ đâu. Đưa mũi đón gió đánh hơi một hồi, con chó chuyên mình đặt bước theo hướng Gò Quao, dẫn lên Mương lai bản. Và bây giờ... Phú reo lên :

- Phan ơi ! A-Giát về đây này !

- Phú thấy không ? Nó sục sạo khắp chôn đi tìm Phú đấy. Quá xá thật. Thế là rõ ràng rồi nhé ! Rõ ràng là: chó khôn chỉ có một chủ. Và ông chủ của A-Giát là Phú. Thôi, chủ nhật lên nghe, Phú.

- Ừ, chủ nhật.

- Cho A-Giát lên không ?

- Nhất định thế rồi.

- Lên sớm nghe !

- Sớm chứ. Phú sẽ đến nơi trước khi Phan ngủ dậy.

Tối hôm ấy, quản Ru lại ghé vào nhậu lai rai la ve, ăn mấy con mực nướng thơm phức với ông Mẫn. Viên hạ sĩ quan quan thuế vui vẻ nói chuyện với thằng Phú :

- Con chó của cháu thế mà lại lành được hai con mắt. Kê cũng thần tình thật. Nhưng nó có trông rõ không hả Phú ?

- Dạ rõ, bác Ru !

Ông Ru ngắm nghía con vật, gật gù :

- Ờ, ờ ! Lực lưỡng khỏe mạnh như con A-Giát này, nếu được huấn luyện cẩn thận, sẽ trở thành một tay phụ tá đặc lực cho toán lưu động, đồng nghiệp của bác đấy. Cháu biết không ? Những con chó nhà nghề trên Ty của bác, khi tuyển chọn, phải lựa những con thật thông minh, chỉ vâng lời có một mình chủ nó mà thôi. Rồi huấn luyện viên ra lệnh cho chó xông tới một người đứng ra làm « con mồi mục tiêu ». Con mồi mục tiêu này phải mang một chiếc « găng » tay bằng da cứng và dày, che kín đến quá khuỷu tay. Chó được luyện tập từng động tác một. Khi đã quen rồi, con nào con nấy không nhảy lên cắn cổ người mồi mà chỉ ngoạm rồi giữ chắc lấy cổ tay giữa hai hàm răng sắc nhọn. Người mồi

81 | Trong Đêm Giông Bão

chỉ khê động đây kháng cự là gãy xương tay ngay lập tức.

Thằng Phú trợn tròn đôi mắt :

- Thế lỡ tên buôn lậu có súng thì sao, hả bác Ru ?

- Trường hợp ấy cũng đã được nghiên cứu cẩn thận. Con chó nhà nghề sẽ không chồm đến chộp cổ tay nữa mà nó chỉ chạy quanh con mồi. Vừa chạy vừa thu nhỏ vòng vây hãm, đồng thời đôi mắt rất tinh của nó chăm chú ngó vào tay con mồi, sẵn sàng nằm dán xuống mặt đất thật nhanh để tránh đạn. Bọn buôn lậu cũng dư biết là chúng sẽ hết đường chạy trốn nếu gặp phải một con chó thiện nghệ. Và một khi đã bị « ngậm » vào cổ tay là hết gỡ. Bọn bác chỉ còn mỗi một việc là đến tóm cổ mấy anh hay đi đêm.

Ông Mẫn cho biết thêm :

- Nuôi dạy cẩn thận, chó bec-giê có thể tải được tới bốn năm ký hàng trên lưng rồi vượt biên, lẩn tránh hàng rào quan thuế dễ ợt. Nhất là tại vùng này, núi rừng trùng trùng điệp điệp, lau sậy um tùm.

Lại tiếng ông Ru :

- Hồi này tụi ấy cũng ít dùng chó. Họ hoàn hảo thì không kể. Một vài chục tút thuốc lá lậu, ít cân quế quý.

Ngày trước, đàn chó của tụi tôi được huấn luyện để đánh hơi tìm thuốc lá và quế. Phương tiện tải hàng, bất kể là người hay chó, hễ chúng phát giác được là tấn công liền. Đạo này, thuốc hút và quế cũng không được giá lắm, nên tụi nó tạm nghỉ.

Phú bị lôi cuốn say mê :

- Huấn luyện cho chó vượt qua lần mức biên giới ?
Bác biết nội vùng này ai huấn luyện được hả bác Ru ?

- Biết thì chưa biết rõ. Mới nghi ngờ thôi. Hồi năm ngoái một ông bạn đồng nghiệp của bác đã bắn hạ một con chó lai Đức tải hàng nặng đến trĩu cả lưng ấy. Có điều là mười lần thì có đến chín lần, con bốn chân ấy đi thoát, rồi « xuống » hàng ở bên kia biên giới thuộc địa phận Cao Miên tại nhà một gã tên là Mã Thiên Bình.

Ông Mẫn vỗ tay lên mặt bàn :

- Mã Thiên Bình ! Gã này tôi biết mà. Đã có thời kỳ gã buôn bán đồ lạc-soong trên Gia Viễn.

- Đúng đấy ! Hồi đó hẳn ta có một bầy chó « bực-giê » đẹp lắm, quý cứ như vàng ấy. Nhưng bây giờ hết rồi, và lại đâm ra ghét chó mới kỳ chứ. Nếu không ghét chó, gã đã chẳng bắt tụi nó tham gia vào cái việc làm nguy hiểm ấy.

83 | Trong Đêm Giông Bão

Ông quản Ru uống cạn ly la ve rồi kể cho Phú nghe cách huấn luyện chó tải hàng lậu vượt biên giới như thế nào. Phú ta ngẩn người ngồi nghe, ghi nhớ không sót một chi tiết.

- Cháu khoái lắm hả, Phú ?

- Dạ cháu thích lắm, bác Ru ! Nhưng bác cứ yên trí. A-Giát không đi tải hàng lậu cho ông Mã Thiên Bình đâu, nghe bác Ru.

Viên hạ sĩ quan quan thuế cười vui :

- Thì bác cũng nghĩ như cháu đó !

Ông Mẫn nói giỡn thằng cháu cung :

- Đừng có nói trước nghe Phú !

Mọi chi tiết về vấn đề huấn luyện chó vừa được nghe ông quản Ru kể khiến thằng Phú nảy ra một ý định. Trước khi đem ý định ấy ra thực hành, nó sẽ không nói hớ ra cho ai biết, ngoài thằng Phan. Thằng bạn tàn tật của nó chắc sẽ vui mừng lắm. Mới nghĩ thế thôi mà thằng Phú đã thấy trong lòng sung sướng vô cùng.

Nó nhớ lại nụ cười gượng của bạn khi thốt ra câu : « Chó khôn chỉ có một chủ ! » Một người làm chủ mà thôi. Điều đó rất đúng. Nhưng riêng thằng Phú thì lại nghĩ rằng : con A-Giát phải có và sẽ có hai người chủ,

hay nói đúng hơn, hai người bạn : một ở thôn Phương Mô và một ở Mường lai bản.

Chủ nhật tiếp đó, khi tới nhà bạn, Phú vui vẻ nói với Phan :

- Phú được nghỉ hè rồi Phan ơi ! Suốt buổi sáng nay mình ngồi ráp đồng hồ, làm xong được hai cái rồi. Cậu Mẫn khen quá trời. Kỳ này nhiều thì giờ rảnh, Phú sang với Phan luôn luôn. Chúng mình sẽ phóng xe đi chơi, thú lắm !

- Có cho Phan lên Gia Viễn coi xi nê không ?

- Dĩ nhiên là có. Rồi tụi mình lại đi câu nữa. Tiền sửa, ráp đồng hồ, cậu Mẫn trả khá lắm. Phú để dành được nhiều rồi. Chúng mình đem tiền ấy đi mua cần câu máy và các đồ phụ tùng, cái trục cuốn dây câu có cái cần quay quay đó. Rồi Phan coi, thú vị vô cùng.

Sự hiện diện và tinh thần vui nhộn của bạn khiến thằng nhỏ ốm đau lại cảm thấy ham sống. Có thằng Phú bên cạnh, thằng Phan quên hẳn được cái đau đớn trong cơ thể.

- À, và mình còn cho Phan biết một tin mới : mình cần Phan giúp đỡ một tay để huấn luyện con A-Giát.

- Huấn luyện gì ?

85 | Trong Đêm Giông Bão

- Huấn luyện vượt biên tải hàng lậu.

- Ý, thật hả ?

- Phú nói giỡn đó, Phan ơi ! Thật ra là thế này. Chúng mình hai đứa mà chỉ có một con chó. Vậy phải tập cho A-Giát làm một việc này gay go lắm.

Con Liên bước vào, đem bát nước thuốc cho anh uống :

- Hai anh lại bàn soạn chuyện gì thế ?

Phú vẫn say sưa nói với bạn :

- Muốn cho một con chó tải hàng lậu, thuốc lá thơm hay quế chẳng hạn, vượt biên giới từ Cao Miên sang Việt Nam, cần phải có một thứ thúc đẩy, sai khiến được nó chạy thẳng một mạch, vượt hàng chục cây số ngàn trong khoảng thời gian rất ngắn.

- Thứ ? Thứ ấy là cái gì ?

- « Thứ » ấy là... cái đói. Người chủ của con chó...

- Người chủ của con chó... tức là tên buôn lậu ?

- Đúng rồi. Tên buôn lậu, một đêm kia, dẫn con chó qua Cao Miên, đưa vào một căn nhà nào đó, nhốt kỹ lại trong hai hay ba ngày liền.

- Nhót kỹ trong hai ba ngày liền ?

- Ừ ! Và không cho ăn gì hết ngoại trừ một đĩa... nước lạnh. Đến khi con chó đói quá, một tên đồng bọn sẽ thả ra sau khi đã nai nịt, cột lên lưng nó một kiện hàng vừa sức nó mang. Thế là con chó phóng chạy như bay, vượt rừng, vượt núi, theo toàn đường tắt để mau về tới nhà chủ, hiện thời có một chậu canh nóng cơm sốt, trộn với thịt béo thơm ngon đang chờ đợi nó.

- À, vậy thì Phan hiểu rồi.

Con Liên bây giờ mới lên tiếng :

- Hiểu rồi ! Anh Phan hiểu thế nào ? Anh Phú định nói cái gì em chẳng hiểu ra sao hết.

- Phú quyết định như thế này : từ hôm nay trở đi, con A-Giát sẽ là của hai nhà, nhà Phan và nhà Phú, đồng thời nó lại có hai người bạn. Nó thông minh lắm, sẽ hiểu ra ngay là Phú muốn nó làm hộ việc gì. Lúc mới đầu, rất nhiều việc huấn luyện phải gay go... vất vả cho nó lắm đấy.

Con Liên hỏi ngay :

- Gay go, vất vả cho nó lắm là sao, anh Phú ?

- Đây nhé : A-Giát sẽ không ăn một miếng gì từ trưa ngày hôm trước. Ở bên này, Liên sửa soạn cho nó một

87 | Trong Đêm Giông Bão

tô cơm thật ngon lành.

- Thế bao giờ bắt đầu ?

- Chiều nay anh đưa con chó về Phụng Mô, nhốt vào vựa rơm hai ngày liền, không cho ăn gì hết, ngoài một tô nước lạnh.

Thằng Phan chột la lên :

- Không được ! Phan không chịu thế đâu !

Thằng Phú nghiêm sắc mặt nhìn bạn :

- Hôm nay Phú là người có quyền nói : « Tôi đã quyết định như thế ! » Phan và Liên chỉ có việc nghe mà thôi. Phú sẽ thả con chó ra chiều thứ ba, lúc sắp tối. Chưa đầy một tiếng đồng hồ sau, nó đã tới đây rồi. Liên dành sẵn cho nó một tô cơm lớn trộn với thịt thật ngon, nghe.

Con Liên đưa tay vuốt đầu con chó :

- Tội nghiệp A-Giát ! Mày sẽ phải trải qua một cuộc thử thách ghê gớm lắm đấy nghe, A-Giát !

Trước cảnh tượng mũi lòng ấy, thằng Phú vẫn giữ sắc mặt điềm nhiên.

Nó bình tĩnh bảo hai bạn :

- A-Giát sẽ tập được thói quen đi lại qua bên Mương

lai bản này. Nó sẽ quyến luyến nhà Phan rồi Phan giữ nó ở lại mấy ngày cũng được, một cách thật dễ dàng. - thằng Phú vui vẻ mỉm cười - A-Giát sẽ xả thân ra làm đôi, một nửa cho Phan, một nửa cho Phú.

Thằng Phan cũng vui lây cái vui của bạn, nhưng vẫn không quên vấn đề bao tử của của con chó ngoan :

- Tuy nhiên, khi A-Giát từ bên này trở về Phụng Mô có lẽ Phan không cần bắt nó phải nhịn đói đâu, Phú ạ !

Thế là mọi sự bàn soạn đã xong xuôi. Chỉ còn việc đem ra thi hành.

Tuy rất khổ tâm, thằng Phú vẫn phải nhốt A-Giát trong vựa rơm hai ngày liên tiếp. Thương hại con chó quá ! Nó cứ thè dài lưỡi, buồn rầu ngó cái song đựng toàn... nước lạnh.

Chiều thứ ba, Phú mở cửa vựa rơm. Trước khi thả cho con chó đi, thằng nhỏ máng lên lưng nó một cái túi trong đựng mấy cục đá nhỏ và một lá thư vẫn tắt gởi cho bạn :

« Chuyến thử thách đầu tiên đây.

Nhớ cho kẻ mang thư này ăn uống thật ngon ».

Bạn của Phan,

Phú.

89 | Trong Đêm Giông Bão

Cuộc thử thách đầu tiên đã không dễ dàng như thằng Phú tưởng. Con chó cứ đưa mắt ngó chủ, đứng ngây ra một chỗ, không hiểu gì cả. Thằng Phú phải móc cổ dề dẫn nó ra tới tận đầu con đường mòn xuyên qua rừng rậm :

- Đi đi ! A-Giát ! Đi ! Qua nhà Phan ! Nhà Phan ! Đi !

Con chó chuyển động thân mình đồ sộ, tảng lưng uốn lượn như lưng con beo, chân bước ngập ngừng, chốc chốc lại quay đầu nhìn « bạn ». Nhưng chưa đầy năm phút, cái đói cào cào bao tử, hun đốt tâm can đã thúc đẩy nó băng mình phóng chạy như bay, nhằm hướng Gò Quao tiến tới.

Non tiếng đồng hồ sau, A-Giát đã đến Mương lai bản, gục đầu trên tô cơm nóng sốt, trộn thịt bạc nhac bò thơm phức, sặc lầy sặc ỉa. Âm bụng rồi, nó từ từ tiến lại phía ghế xích đu của thằng Phan, nằm soải thân mình thoải mái.

Thằng Phú nói đúng. A-Giát rất thông minh. Sau một vài lần thực tập, nó đã nhận ra cách thức của cái trò chơi mới mẻ này. Chạy từ Phụng Mồ lên Mương lai bản với một kiện hàng đeo trên lưng. Mấy ngày sau, lại từ Mương lai bản trở về Phụng Mồ. Đây, trò chơi mới chỉ có thể thôi. Dễ hiểu quá !

Có điều không dễ là cái mừng bị nhốt hai ngày trong vựa rơm trước mỗi lần qua Mương lai bản. Con A-Giát « sợ » nhất môn thực tập đó.

Ba tuần sau, qua nhiều lần đi đi lại lại, Phụng Mô - Mương lai bản và khừ hồi, thằng Phú áp dụng một phương thức khác : không bắt A-Giát nhịn đói nữa. Con chó tinh khôn cũng nhận ra rằng : trước khi mở cửa vựa rơm thả nó ra, bao giờ thằng Phú cũng cột lên lưng nó một cái sắc.

Cái đuôi lớn vẩy tít lên, ánh mắt long lanh, A-Giát ngoan ngoãn để yên cho chủ nai nịt, « thắng yên cương » lên lưng, trong khi đó nó cứ việc gục đầu « nhậu » cẩn thận, không để sót chút nào, một tô cháo đặc nấu với nước lèo hầm xương bò. Vẻ mặt hân hoan của nó như muốn nói :

- « Tại sao Phú lại cứ bắt tôi phải nhịn đói không được ăn gì cả ? Một khi sắc cột lên lưng là tôi biết ngay công việc phải làm là gì rồi mà ! »

Thế rồi, thè lưỡi liếm tay chủ một cái, không cần chờ Phú phải ra lệnh, A-Giát lao mình phóng lên con đường dốc, chạy một quãng xa, rồi rời bỏ con đường đất đỏ, quẹo vào lối mòn xuyên qua rừng rậm. Sáng hôm ấy, Phan và Liên ngạc nhiên khi nhận thấy con chó, không bỏ hẳn tô cơm có thịt ngon béo ngậy, nhưng chỉ ngửi

91 | Trong Đêm Giông Bão

ngủi tọt qua loa một vài miếng rồi thôi.

Thời gian đều đặn trôi.

Một buổi sáng kia, trên Gò Quao, hai viên hạ sĩ quan thuế, thả bước tới gần giòng suối có cây cầu bắc ngang bằng hai cây gỗ. Chợt một người khề nói với bạn đồng nghiệp :

- Thượng sĩ có nhìn thấy không ?

- Nhìn thấy cái gì ?

- Một con chó. Kìa, phía tay mặt, chỗ đường vòng kia kìa. A, a, khuất rồi. Ấy, coi chừng ! Nó nhô ra bây giờ đó !

Một trong hai nhân viên quan thuế là ông quản Ru. Người bạn đồng nghiệp của ông, mới từ Saigon thuyền chuyển về, trông trẻ hơn ông nhiều lắm. Ông ta rút khẩu súng lục :

- Kìa rồi ! Trên lưng nó mang một cái sắc có vẻ nặng...
A ! A !

Con vật bốn chân cúi rạp người phóng chạy như bay. Tới bên bờ suối, nó kìm trớn đứng sững lại, chụm chân, cong mình...

Chợt, có tiếng ông quản Ru quát lớn :

- Đồ khi ! Làm cái gì thế ? Chớ...

Đồng thời, tay ông đập vào bàn tay cầm súng của bạn. Súng nổ, đạn bay lên đập trúng gốc một cây bồ đào.

Ông bạn đồng nghiệp ngơ ngác không còn hiểu ra sao nữa. Ông quản Ru vội giải thích :

- Con A-Giát đấy. Nội vùng này ai cũng biết nó. Chó của thằng nhỏ Phú cháu ruột ông Mẫn Đồng hồ, bạn thân của tôi đấy. Chút xíu nữa thì...

- Nhưng thượng sĩ cũng thấy rõ ràng là nó « tải hàng» mà.

- Thấy, thấy rồi ! Có điều, trong cái kiện hàng con A-Giát chuyên chở từ Việt Nam bên này qua Cao Miên bên kia, chỉ có hai hoặc ba kí lô... chì đặc mà thôi.

- Chì đặc ? Sao lại kỳ thế ?

93 | Trong Đêm Giông Bão

Quản Ru cười khanh khách :

- Vậy đó ! Chì đặc đúc thành mấy chú lính bé bé xinh xinh. Nguyên bên Mương lai bản, có một thằng nhỏ bị tê liệt cả hai chân, tội nghiệp lắm. Suốt ngày ngồi bẹp dí một chỗ, nó chỉ vui sống bằng cách tô điểm dung nhan cho bọn lính chì tí hon. Hơ, hơ ! Bây giờ thì hiểu rồi chứ hả, bò tèo ? Thôi, ta về. Ông bạn... khi khô !

Chương V

KỂ SẴN... HÌNH

Một đôi lần, từ Mương lai bản về Phụng Mô, thay vì theo đường tắt qua Gò Quao, thằng Phú lại chạy theo đường lớn men dọc bìa rừng qua đầu làng Phà-Liêm và Bô-Châm. Như thế, đường về bị kéo dài thêm năm cây số. Nhưng « một bước xa bằng ba bước gần ». Đi đường này, thằng Phú không phải xuống xe đất bộ lần nào. Xa lại hóa gần là thế.

Về mùa này, đêm dài ra, ngày thu ngắn lại. Mỗi lần Phú ta nán ở nhà bạn hơi lâu một chút, khi về, thế nào nó cũng chạy theo đường cái lớn.

Một hôm, về buổi chiều, trời đã nhá nhem, Phú phóng xe khá nhanh. Con A-Giát cũng phi nước đại, men theo lề đường, sát xe, không thua sút mấy tí. Xe tới Bô-Châm, chạy dọc theo dãy tường cao bao quanh biệt thự ông Hội đồng Cồn. Có lẽ con A-Giát đã quên, hay là vẫn nhớ nhưng nó có ý quên đi, người chủ cũ ác độc đã có ý định đem nó đi bán bỏ chỉ tại đôi mắt đui mù. Đôi mắt nhờ Phú, thằng nhỏ đầy lòng nhân, đã được chạy chữa sáng sửa như trước.

Từ chiếc cầu con bắc qua giòng suối chảy ngang biệt thự, đường đi bắt đầu ngoằn ngoèo khúc khuỷu, rất sẵn

95 | Trong Đêm Giông Bão

ổ gà. Thằng Phú vốn rất cẩn thận, nhưng ở tuổi nó, chú nhỏ nào mà chẳng say mê tốc độ, ưa mạo hiểm, đùa giỡn với nguy cơ. Vả lại, giờ đó, đường vắng hoe, không một bóng người. Xe lên tới đỉnh một cái dốc, thằng Phú trông thấy phía xa xa, thôn Phụng Mô nhà nào nhà ấy đã thấp thoáng ánh đèn. Xuống chân dốc, vòng hết quãng đường cong hình bán nguyệt, chạy chừng hai ba phút nữa là tới nhà. Thằng Phú cứ thế phóng xe, chẳng cần bật đèn.

Xe đổ dốc, sẵn trớn, băng băng chạy theo đường vòng. Bỗng nhiên, một gã đàn ông từ trong rừng xăm xăm chạy ra, nhảy qua một bụi ô-rô đầy gai, lỗ bộ, ngã khụy chân ngay trước xe gần máy của Phú, cách chừng hai thước. Thằng gấp trong trường hợp hết sức bất ngờ ấy, có may lắm cũng chỉ làm cho sự đụng chạm giảm nhẹ bớt phần nào mà thôi.

Bình tĩnh một cách phi thường, thằng Phú quặt mạnh tay lái. Chiếc xe chồm lên như con ngựa bất kham, băng ngang đường qua lề bên trái. Như có phép màu, chiếc xe lách vào giữa những thân cây lớn mọc bên lề đường. Phú vẫn đeo vững trên xe, để rồi cả xe lẫn người lao vào một bụi cỏ ràng ràng rậm rạp, lật nghiêng trên đó.

Người đàn ông đã gây ra tai nạn cùng với con chó chạy ủa tới cấp cứu kẻ lái xe gần máy. Con A-Giát quỳnh lên, cúi đầu ngửi mặt chủ đồng thời nhe nanh lừ

mắt ngó trùng trùng người lạ lúc đó đang cho thằng Phú đứng lên.

- Chu choa ! Tôi cứ đinh ninh là chú em thế nào cũng tông vào cây chứ !

Hai bàn tay và mặt bị cạo cạo rần rần cứng sắc cào trầy trụa, thằng Phú loạng choạng đứng lên, đầu óc còn bàng hoàng ngơ ngẩn. Người lạ sẵn đón :

- Trời ơi ! Em thử giơ hai tay và cựa quậy căng chân coi thử nào !

May quá là may ! Chú em chỉ bị một phen sợ quá mà thôi. Không bị thương nặng chỗ nào hết. Ấy, từ từ một chút. Dựa vào vai tôi cho vững, chắc bị trật mắt cá quá.

Thằng Phú khẽ thở một hơi dài :

- Không ! Không có !

- Em thử đặt cả bàn chân lên mặt đất coi. Nhè nhẹ thôi !

- Dạ, không sao... ! May thật !

Bị một cú phi thân vào bụi rậm, ngoài mấy chỗ trầy trụa sơ sài, không còn gì đáng ngại nữa, thằng nhỏ chỉ nghĩ tới cái xe. Bánh trước đụng mạnh lề đường, cong veo thành hình con số tám.

97 | Trong Đêm Giông Bão

Người đàn ông lạ mặt cười vui vẻ :

- Không sao ! Không sao ! Chú em cứ yên trí ! Tôi sẽ sửa đèn em. Có tiệm trên Gia Viễn làm khá lắm. A, em tên gì ?

- Dạ, tên Phú.

- Gì Phú ?

- Trần Minh Phú !

- Còn tôi tên Thành ! Nguyễn Thành ! Hôm nay vào rừng đi chơi loanh quanh thế nào lại bị lạc. Tìm mãi mới ra chỗ để xe. Xe máy dầu của tôi để gần đây. Nhà em ở đâu ?

- Dạ ở thôn Phụng Mô.

- Xa đây không em ?

- Không xa đâu ông. Chưa tới năm trăm thước.

- Vậy tốt lắm, em Phú ! Anh đưa em về. Đi bộ tạm được không ?

- Dạ, được.

- Thật không đau đón chỗ nào đấy chứ ?

- Dạ thật.

- Vậy thì được. Em ngồi nghỉ chờ tôi một chút, để cột chiếc xe của em vào xe tôi rồi đẩy về tới nhà, nghe !

Con A-Giát từ lúc nào vẫn kèm sát bên chủ, đôi mắt gườm gườm theo dõi từng cử chỉ nhỏ nhất, để ý từng lời nói nhỏ to của người khách lạ.

- Con chó « bẹc-giê » của em đẹp quá. Tụi này thông minh nổi tiếng đó. Coi, nó ngó tôi kìa. Chỉ tại tôi mà chú em chút xíu nữa bị nguy tai. Nó có vẻ hiểu rõ sự tình đấy nhé.

Tiến lại gần A-Giát, người lạ định làm quen :

- Ngoan nào ! « Anh Hai » ! Ngoan nhé !

Con chó thôi không gầm gừ nữa nhưng vẫn giữ thái độ xa cách, sẵn sàng từ chối thật phũ phàng một cái vuốt ve, nếu có, từ bàn tay kẻ lạ, mặc dầu người này đã cố lấy giọng hết sức dịu dàng phủ dụ nó.

Tới nhà, khách lạ theo chân Phú vào xin lỗi ông Mẫn, bà Mai vì đã làm phiền, gây lo lắng cho ông bà.

Dì Mai sờ nắn cháu suốt từ đầu đến chân, miệng không ngớt lầu bầu :

- Dì Mai đã căn dặn nhiều lần mà cứ phóng như bay. Thế nào rồi cũng có ngày té gãy cổ. Cháu không thấy đau đón ở đâu thật đấy chứ ?

99 | Trong Đêm Giông Bão

- Thật mà, dì Mai ! Cháu không thấy đau đớn gì hết ngoài mấy chỗ trầy trụa này.

Ông Mẫn rất lịch thiệp nói với khách :

- Nhân tiện mời cậu ở lại dùng với chúng tôi bữa cơm xoàng.

- Cám ơn ông bà có lòng tốt. Vâng, tôi xin nhận, không dám chối từ tấm lòng hiếu khách của ông và bà.

Ông chủ nhà quay bảo em gái :

- Cô Mai ! Hâm lại món « si-vê » thỏ đi nhé !

Rồi đẩy hộp thuốc lá lại trước mặt khách :

- Mời cậu lấy thuốc vào ống vớ đi. « Ba con nầm » trộn với « Bát Tô » đó. Khói đậm đà, ngon lắm. Cậu dùng đi !

- Dạ, xin cám ơn ông !

Người khách trẻ, tên Nguyễn Thành, trạc ba mươi tuổi, dáng điệu cử chỉ nhanh nhẹn, hiên ngang như một nhà lực sĩ. Da mặt hồng hào, mái tóc mượt, mịn, đen nhánh, rẽ chải gọn gàng. Cặp lông mày nét mác, rậm, đồng màu tóc, càng làm nổi bật đôi mắt hơi sâu, tròng mắt nâu lợt, ánh mắt long lanh, tia nhìn nhanh loang loáng. Trên khuôn mặt xương xương hơi dài, nhiều vết

nhân đã xuất hiện, nhất là ở đuôi hai mắt và nơi khóe miệng, gần hai mép. Đặc biệt nhất là một vết theo dài màu trắng nhạt, thẳng tắp như một vết chém, chạy từ gò má bên phải xuống tới tận cái cằm vuông.

Ông Mẫn chưa hỏi, khách đã vui vẻ chỉ vết sẹo « khai» ngay :

- Chiến thương đây, thưa ông ! Bác sĩ giải phẫu hãy còn trẻ tuổi, khâu chưa mát tay lắm. Có dịp thuận tiện tôi sẽ đi sửa lại.

Bà Mai dịu dàng :

- Xin mời cậu dùng bữa.

Trên mặt bàn trải khăn trắng, thơm mùi long não, bà Mai đặt ba cái chén kiểu và ba đôi đũa son.

Mỗi khi có khách ăn cơm, bà Mai thủ vai đầu bếp kiêm chiêu đãi viên và chỉ ném thức ăn dưới bếp cũng đủ no.

Cậu khách tên Thành chiếu cố rất thành thực đến món cá hấp nấm hương và món « si-vê » thổi ăn với bánh mì nóng.

Phải công nhận bà Mai là một tay hỏa đầu quân xuất sắc. Qua hương cà phê thơm ngát, nóng hổi, khách cảm thấy vô cùng khoan khoái dưới mái nhà ấm cúng của

ông Mẫn. Phải chăng những tâm hồn chất phác, hiếu khách một cách chân thực mặc dầu cửa nhà thanh bạch, đã khiến Nguyễn Thành rung động tới tận nội tâm ? Cách tiếp đãi càng thực thà trung hậu bao nhiêu lại càng cảm động bấy nhiêu. Chắc hẳn đó là truyền thống tốt đẹp của những người sống tại miền rừng núi, từ bao đời nay, chỉ biết ăn ngay nói thẳng ! Và mỗi cuộc ghé thăm của khách miền xuôi là một điều vạn hạnh cho gia đình họ ?

Ông Mẫn vui vẻ nói với khách :

- Đó, cậu coi ! Chúng tôi sống ở đây ẩn dật có khác gì dã thú rừng xanh, rất hiếm khi rời khỏi hang động.

Nguyễn Thành thân mật nhìn ông chủ nhà qua làn khói thuốc thơm, trầm giọng thốt :

- Nhưng là những cái hang động âm cúng tuyệt vời. À, mà cũng chưa kịp thưa ông rõ vì lý do nào tôi lại lang thang đặt chân tới vùng này để đến nỗi suýt nữa bị lạc bước trong rừng, không tìm được lối ra. Nghe nói rừng núi tại đây sẵn muông thú lắm, phải không ạ ? Đi săn chắc hẳn là vui tuyệt ?

- Đi săn ? Không được đâu cậu ơi ! Lẽ thứ nhứt : Còn lâu mới tới mùa săn. Lẽ thứ hai : các khu vực săn bắn ở đây đều phải mướn trả tiền và có người canh gác cẩn

mặt lấm.

Một nụ cười để lộ hàm răng đều đặn trắng bóng, làm tươi hẳn khuôn mặt hơi dài hẳn nhiều nét ưu tư của người khách trẻ :

- Tôi đi săn nhưng lại không săn bằng súng đạn, không lấy thịt rừng, mà chỉ săn... hình ảnh thôi, thưa ông chủ ! Hiện tôi làm việc cho một công ty điện ảnh, phụ trách quay những cuốn phim ngắn, có tính cách tài liệu. Phim và hình là những thứ tôi quý nhất, luôn luôn phải cất cẩn thận trong những cái hộp bằng giấy cứng.

À, thế ra Nguyễn Thành là một chuyên viên nhiếp ảnh thu hình, hiện đang cộng tác với một công ty điện ảnh dưới Saigon. Và nhà chuyên viên ấy hiện có mặt tại thôn Phụng Mô, trong nhà ông Mẫn. Phú ta mê say, háo hức hỏi chuyện :

- Anh định quay phim về những cái gì tại đây ?

- « Thế giới loài vật » em ạ. Anh phải quay phim thu thập những hình ảnh sống động có thực về đời sống tự nhiên trong khung cảnh riêng biệt bí mật của các loại dã thú. Sau một phen đi lang thang, chúi xúi nữa bị lạc trong rừng, anh mới nhận thức ra rằng chương trình làm việc không dễ dàng như đã lầm tưởng lúc ban đầu. Cần phải có một người thành thạo mọi đường đi nước bước

trong vùng làm hướng đạo mới mong thành công.

Thằng Phú reo lên :

- Em được không ?

- Em ?

Ông Mẫn khoe đứa cháu cưng :

- Thằng nhỏ này thông thuộc hết mọi đường ngang ngõ tắt trên Gò Quao. Chỗ nào có heo rừng, hươu, nai, hoẵng ở đâu, nó biết cả. Rừng Đen âm u rậm rạp là thế, đối với nó, cũng chỉ là một cái vườn rộng như vườn của nhà.

Thằng Phú thích quá :

- Được đi với anh, em khoái lắm !

Nguyễn Thành khẽ gật đầu :

- Ờ... ờ... em giúp anh được đấy.

Lại tiếng ông Mẫn :

- Được chắc ấy chứ ! Hồi này cháu nó nghỉ hè, cũng rảnh rỗi. Cậu cứ để cháu nó làm hướng đạo cho.

Bà Mai đem ra một hộp mứt cà chua và một bình trà sen thật nóng.

Sau một hồi đăm chiêu suy nghĩ, Nguyễn Thành nói với ông Mẫn và bà Mai :

- Tâm lòng hiếu khách của ông và bà Tư đây khiến tôi cảm động hết sức, đồng thời lại đăm ra... hơi bối rối. Tuy nhiên, cũng xin đánh bạo thưa với ông chủ và bà Tư một câu chuyện. Nếu ông chủ và bà Tư bằng lòng thì hay quá. Nhược bằng không được, tôi cũng không dám nài ép. Tôi thấy rằng, nội vùng này, ngoài Gia Viễn ra, không còn đâu có phòng cho mượn nữa. Mà từ đây lên Gia Viễn thì xa quá, đi lại mất nhiều thì giờ. Tôi chỉ cần quay phim thu hình chừng một tuần lễ thôi. Nếu có thể được, xin ông chủ và bà Tư cho tôi ở tạm đây ít ngày để làm việc cho tiện. Vấn đề ăn uống ông chủ và bà Tư đừng ngần ngại gì hết. Tôi sẽ xin chu biện đầy đủ...

Ông Mẫn nhìn em gái :

- Cô Mai nghĩ sao ?

- Nếu anh Mẫn bằng lòng thì em thấy không có gì trở ngại cả. Cậu Thành cũng có vẻ dễ tính, ăn uống không khó khăn gì. Có điều, về chỗ ngủ thì chưa biết thu xếp sao cho tiện.

Chưa ai kịp nói gì, thằng Phú đã láu táu nói ngay :

- Trên gác lửng của cháu kìa, dì Mai ! Có cái nệm bỏ

105 | Trong Đêm Giông Bão

không đó và chỗ cũng còn rộng chán.

Ông Mẫn tán thành lời cháu :

- Ủ, phải rồi ! Cái nệm đó còn mới nguyên, khăn trải và chăn mền cháu Phú cũng ít khi dùng đến. Nó ngủ vững không à.

Cậu khách vui vẻ nhìn thẳng Phú :

- Chắc em khoái đi lính thủy lắm ?

Ông Mẫn cười vui vẻ :

- Đúng đó cậu ! Nó giống tôi !

- Hồi còn ở trong quân ngũ, tôi đã phục vụ ngót hai năm trên một chiến hạm chống thủy lôi. Bị vết thương này cũng vào thời kỳ ấy đây.

Thằng Phú chỉ lo không được đi theo anh Thành :

- Sao ? Anh bằng lòng ở lại đây và cho em đi theo chứ ?

- Rồi, rồi..., xong rồi ! À, thưa bà Tư ! Cám ơn ông chủ và bà Tư nhiều lắm. Đúng như lời bà Tư nói : tính tôi xuề xòa dễ dãi, thế nào cũng được. Vả lại đồ đạc cũng không có gì ngoài chiếc xe máy dầu và một ba lô quần áo, vật dụng chuyên môn. Sáng mai tôi và em Phú

khởi sự đi săn hình.

Sau bữa cơm tối, ông Mẫn và đứa cháu cùng không ngồi vào bàn sửa chữa đồng hồ như thường lệ. Hai cậu cháu cùng khách chuyện trò mãi tới gần nửa đêm. Lúc đi ngủ, Nguyễn Thành theo thằng Phú leo cầu thang lên căn gác lửng.

- Phú để anh ngủ vững cho. Để có dịp nhớ lại khi xưa hồi còn ở trên chiếc diệt lôi hạm.

- Anh ngủ trên nệm tốt hơn chứ. Tha hồ ruỗi tay. Em nhỏ người, ngủ vững dễ hơn người lớn.

- Thôi được, tùy em.

Trước khi ru hồn vào giấc ngủ, đèn đóm tắt hết, thằng Phú cùng Nguyễn Thành còn xầm xì nhỏ to mãi. Cậu khách trọ, giọng nói rất hấp dẫn, kể cho Phú nghe chuyện chiếc diệt lôi hạm, nơi anh phục vụ, hồi còn ở hải quân, bị trúng thủy lôi ra sao, Nguyễn Thành và đồng đội được cứu thoát bằng trục thăng như thế nào, sau một đêm bị ngâm mình giữa biển khơi, nước lạnh như băng giá. Khi được giải ngũ, anh chọn nghề phóng viên nhiếp ảnh, chuyên quay những cuốn phim mạo hiểm tại những nơi xa xôi, kỳ bí trên mặt địa cầu : Xứ sở của một giống người lùn, đàn bà có cái cổ dài như cổ hươu sao, rồi giang san của một sắc dân da đỏ

chuyên... chặt đầu người tại vùng A-ma-dô-ni và những ông hoàng Ả Rập chỉ thích giải trí bằng cách ngồi trên lưng voi săn bắn hổ.

So với câu chuyện cá nhà táng của cậu Mẫn, chuyện phiêu lưu của anh Thành còn ly kỳ hấp dẫn hơn nhiều.

Nhưng... sự thực, chàng chuyên viên Điện Ảnh chẳng hề có một ngày đặt chân lên diệt lòi hạm hay bất cứ một chiến hạm nào khác. Điều này, thằng Phú làm sao biết được. Đời sống bây giờ thế đấy. Có những người khéo bịa, kể những chuyện thật hay, thật hấp dẫn mà họ đã nghe được ở đâu hoặc đọc trong sách báo chẳng hạn, rồi gài đại tên mình vào làm nhân vật chính. Họ có tài nói như thật khiến người nghe say mê thích thú cũng cứ tưởng là sự thật.

Thằng Phú hân hoan với ý nghĩ sẽ được sống với anh Thành một tuần lễ liền trong căn gác lửng chật hẹp nhưng ấm cúng này. Ngày mai đây, hai anh em sẽ vào rừng quay phim « Thế giới loài vật ». Và nó thiêu thiêu ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Sáng hôm sau, trời mới rạng đông, hai anh em đã thức giấc. Nguyễn Thành cột chiếc túi da trong đựng máy quay phim vào sau chiếc xe máy dầu kiểu thể thao bóng láng.

Thằng Phú ngắm nghía chiếc xe, tấm tắc khen :

- Xe của anh đẹp ghê. Máy ông lưu động cũng không có được chiếc xe đẹp và mạnh như cái này.

- Lưu động ? Máy ông lưu động là ai thế hả Phú ?

- Máy ông quan thuế đó anh. Ban lưu động tức là các ông luôn luôn chuyển dịch chỗ nọ chỗ kia trên đường đi để kiểm soát, lòng bắt hàng lậu đó. À, đợi em mấy phút nhé, anh Thành. Quên chưa cho chó ăn và em còn phải sai nó chạy đem lá thư cho người bạn đã.

- Được, được ! Anh cũng quên khuấy mất con A-Giát ! Em cứ cho nó ăn đi.

Thằng Phú mở cửa vừa rơm. Con chó phóng ra, đứng thẳng trên hai chân sau, đặt hai chân trước lên vai chủ, thè lưỡi liếm lia lịa vào mặt. Đoạn nó vục mõm vào soong cơm trộn thịt, sốc ăn ngon lành, trong khi thằng Phú cột qua vai nó ba cái đai da có bốn cái móc lò so giữ chắc bốn góc của một cái túi vải dày có « phọc-mơ-tuya » đằng hoàng. Bên trong túi là một cái bánh bông lan bụi do tay bà Mai làm và một lá thư nhỏ ghi mấy câu vắn tắt :

« Ngày mai Phú sang với Phan. Có nhiều chuyện hay lắm sẽ nói cho Phan nghe ».

Bạn Phan,

Phú.

Nguyễn Thành hỏi thằng Phú :

- Tại sao em lại phải nai nịt con chó kỹ vậy ?

Phú bèn kể chuyện bọn người buôn lậu dùng chó « bẹc-giê » Đúc tải thuốc lá, quế lậu trên lưng rồi tập cho chúng vượt biên giới ban đêm ra làm sao. Đoạn, nó nói thêm :

- Con A-Giát hiểu ra ngay việc em bảo nó làm. Tức là đóng vai liên lạc viên đi từ nhà sang nhà bạn em là thằng Phan. Bây giờ thì không phải bắt nó nhịn ăn nữa. Cứ mỗi lần được em « đóng yên cương » lên lưng, A-Giát hiểu ngay là nó có nhiệm vụ phi một mạch qua Mương lai bản.

Nguyễn Thành vui vẻ nói giỡn :

- Tụi buôn lậu mà vợ được con chó này dám trả một núi tiền lắm nghe.

- Dám lắm chứ anh. Nhưng A-Giát, ngoài em ra, không chịu tuân lời bất cứ một người nào khác.

- Đúng thế ! Nó ghét người lạ lắm ! Cứ thấy mặt anh là y như lù mắt chỉ rình nghe răng ra. Nhưng thấy anh ăn

ngủ tại nhà em, ra vào tự nhiên chắc nó cũng phải quen dần rồi bắt bồ vui vẻ chứ.

Từ tám giờ sáng cho đến gần trưa, Phú dẫn Nguyễn Thành vào giữa đám cây rừng hoang dã trong Gò Quao, chụp ảnh quay phim, thu thập được rất nhiều « hình ảnh quý giá để cất vào hộp » theo lời Thành vẫn thường nói.

Nhà ký giả kiêm chuyên viên điện ảnh Thành ngạc nhiên thích thú khi được tai nghe mắt thấy tận nơi, cảnh sinh hoạt bí ẩn rất kỳ lạ của muôn thú chốn rừng xanh.

Nhà chuyên viên điện ảnh Nguyễn Thành rất hài lòng về kết quả làm việc suốt buổi sáng. Anh ta bảo Phú :

- Sáng mai chúng mình lại tiếp tục. Chiều nay anh có việc cần phải lên Gia Viễn. Nhân tiện chở cái xe gắn máy của em lên cho thợ sửa và xem lại toàn thể bộ máy luôn.

Nhỏ Phú ngẩn người. Nó đang nghĩ đến cuộc vào rừng quay phim rất thú vị sẽ tiếp tục chiều nay. Té ra cậu chàng bị lỡ tàu. Do đó, khi Nguyễn Thành lên xe mô tô, chở theo chiếc xe gắn máy nhằm hướng Gia Viễn trực chỉ, Phú ta buồn tình liền xin phép cậu Mẫn, dì Mai qua Mương lai bản chơi với bạn.

Đến nơi, đã thấy Phan đang thủ thỉ chuyện trò với con A-Giát.

- Phú ơi ! Mình và A-Giát bắt bồ với nhau thân lắm rồi đó. Thấy không ?

- Thì Phú đã hứa với Phan là sẽ luyện cho nó « thân xẻ làm đôi », cho Phú một nửa, Phan một nửa mà. À, này Phan, có một anh chuyên viên điện ảnh tên Nguyễn Thành đến ở trọ nhà mình bên Phụng Mô đấy. Anh ta chuyên quay phim « Thế giới loài vật », hay lắm.

Rồi thằng Phú kể lại không sót một chi tiết cuộc gặp gỡ khá đặc biệt giữa anh chuyên viên điện ảnh và nó. Đồng thời, cậu chàng rừng mình nhớ lại giây phút hồi hộp, chỉ chút xíu nữa là tông cả xe lẫn người vào thân cây bên lề đường. Nó ngay thật nói cho bạn biết luôn cả niềm vui thích khi được làm hướng đạo cho « anh Thành » sục sạo trong rừng già trên Gò Quao. Hứng trí quá, thằng nhỏ kết luận :

- Anh ấy chỉ ở chừng một tuần thôi. Trước khi anh rời bỏ Phụng Mô về Saigon mình sẽ đưa anh ấy qua đây để Phan biết mặt, nghe.

Nó không ngờ thằng Phan lại xụ mặt, giọng hờn dỗi :

- Phan cần biết mặt anh ta làm gì ?

Thì ra thằng nhỏ bệnh hoạn đã có ý ghen hờn. Lý do: thằng bạn thân nhất đời của nó sắp sửa có một người bạn thân nhất khác.

Thằng Phú vô tình tiếp luôn :

- Anh Thành tử tế lắm Phan ơi ! Phú đòi anh ấy chở hai đứa mình đi coi hát xiệc.

Thằng Phan quên ngay giận hờn, reo lên :

- Hát xiệc ? Chu choa ! Hát xiệc !

- Ủ ! Gánh xiệc vĩ đại lắm ! Thứ năm này sẽ trình diễn trên Gia Viễn. Xe của Phú bữa đó chắc gì đã sửa xong.

- Vậy làm sao đi ?

- Lo gì ! Anh Thành sẽ chở hai đứa mình bằng xe máy dầu. Ý chà ! Phan sẽ được coi chiếc xe của anh ấy, đẹp vô cùng !

Đã đến lúc đôi bạn tạm biệt. A-Giát đứng kế bên đưa mắt ngó thằng Phú như dò hỏi. Thằng Phan vội bảo bạn:

- Phú cho con A-Giát về với. Coi ánh mắt nó nhìn kìa.

Tối Phượng Mô, bước vào nhà đã thấy ông Mẫn và cậu khách tên Thành đang ngồi nói chuyện tung bùng.

Trong bữa cơm tối, thằng Phú xin với Nguyễn Thành chở nó và thằng Phan đi coi xiệc trên Gia Viễn vào ngày thứ năm.

113 | Trong Đêm Giông Bão

- Sẵn lòng, em Phú ! Nhưng trước khi đi coi hát xiệc, anh muốn dẫn em đi coi một châu xi nê đã. Ngày mốt, thứ tư, có phim cao bồi cưỡi ngựa bắn súng hay lắm. Ngựa là anh khoái nhất. Phú nhớ báo tin cho Phan nghe.

- Không được đâu anh ! Phan không được phép ra khỏi nhà ban đêm bao giờ.

- Nếu vậy hai anh em mình đi xi nê. Thứ năm hát xiệc ban ngày, sẽ đón Phan đi vậy.

Hôm sau, Nguyễn Thành và thằng Phú lại lang thang vào rừng săn hình. Ngoại trừ hồ báo, hoạt động của gần đủ các loại dã thú lần lượt chui vào ống máy quay phim của chàng chuyên viên điện ảnh.

Lại một số lượng đáng kể « hình ảnh đẹp để cất kỹ vào hộp ». Trên đường về, Nguyễn Thành và chú bé hướng đạo dừng chân bên bờ một cái ao nước nông. Đôi cò trắng chậm chạp đặt bước. Hai cái mỏ màu vàng tươi nhọn hoắt, sẵn sàng mổ xuống rất nhanh, nhắc lên những chú cá tươi nhỏ xinh màu trắng, sáng lấp lánh. Một làn gió thoảng qua. Đám lá trang xòe tròn như cái quạt, dập dềnh trên mặt nước, cùng với mấy bông súng màu tím rung rinh.

Trước phong cảnh nên thơ đẹp như vẽ ấy, nhà chuyên viên điện ảnh đứng lặng thinh, trí óc mơ màng mãi mê

suy nghĩ điều gì đó.

Vẻ mặt trầm ngâm của « anh Thành » khiến thằng Phú dù rất muốn cũng không dám cất tiếng hỏi.

Nguyễn Thành, người lính thủy giả hiệu, đang nhớ lại hình ảnh một thằng nhỏ lam lũ làm việc quần quật suốt ngày dưới ánh nắng chói chang trước tia mắt soi mói của một tay tài tử hát xiệc đã về già. Ông tài tử hai tay hai đùi, khuỷa trổng, gồ phềng la inh ỏi. Thằng nhỏ, sau khi đi hai ba lượt vòng quanh đám khán giả bình dân, tay cầm chiếc mũ nỉ bạc phếch hứng những đồng bạc cắc, những tấm giấy một chục, hai chục nát nhàu, quay vào chụp lên thân mình gầy ốm chiếc sơ mi đỏ, cái quần đùi xanh. Nó chạy xe giữa « sân khấu », uốn mình nhào lộn, múa may phụ lực với ông già đang giở trò múa gươm nuốt... lửa.

Biểu diễn xong, bộ áo quần xanh đỏ phải cởi ra, cất đi ngay tức khắc, thằng nhỏ ấy lại lộ nguyên hình với chiếc may ô bản thủ, rách rưới, chiếc quần xà lỏn vá năm sáu mảnh. Được phút nào rảnh rồi nó lại bị ông già chủ nhân bắt thực hành bài lý thuyết đã học trong những canh khuya : đi ăn xin.

Đói, không cơm ăn, khát, uống nước thiên nhiên. Lối làm dù chỉ là rất nhỏ, lập tức có roi, có vọt. Những nét chính trong đời sống xưa kia là thế đó. Đời sống của

thằng bé khốn cùng thiếu vắng tình thương, tuyệt đối không hơi ấm của bàn tay mẹ hiền.

Một đêm kia, thằng nhỏ bỏ trốn. Nguyễn Thành năm ấy mới mười hai tuổi.

Quá khứ đói rét, Nguyễn Thành không thể kể cho thằng Phú nghe. Khóe môi khẽ nhếch nụ cười cay đắng, ánh mắt chột mờ đi trong một giây, gã trầm giọng thốt :

- Chúng ta về, em Phú !

Tối hôm ấy, trước bàn ăn, Nguyễn Thành ngày thường rất vui tính, nói oang oang, cười ròn khanh khách, suốt bữa cơm không hề hé răng nói một tiếng. Vừa buông bát, buông đĩa, uống vội chén nước, chàng chuyên viên điện ảnh đã cáo bệnh rút lui thật sớm lên tầng gác lửng.

Khi thằng Phú rón rén bước lên, trèo vào võng, cậu khách trọ chưa ngủ nhưng cũng vờ nhắm mắt nằm im.

Nhắm mắt nằm im thật là lâu, giấc ngủ vẫn chưa đến. Trong ký ức gã hiện lên rõ rệt túp lều xiêu vẹo rách nát của ông già tài tử. Nguyễn Thành sống lại giờ phút hồi hộp của tuổi mười hai, khi bỏ trốn ông già tham lam mà lại dữ dằn, lao mình trong bóng đêm dày đặc.

Bên ngoài căn lều rách nát là thế giới mênh mông. Sau cảnh khốn cùng là cuộc đời phiêu lưu.

Và cuộc đời phiêu lưu vô định đã đưa Nguyễn Thành tới bước nào ? Cả điểm này nữa, cậu khách trọ cũng không thể nói ra cho thẳng Phú biết được.

Chương VI

QUẢN RU THEO DÔI

Cô Mai ! Đem cho anh cây đèn lớn lên đây !

- Anh lại làm việc hả ?

- Ừ ! Bốn tôi liền, chẳng mó máy vào công việc gì hết, nói chuyện cứ tràn cung mây đi thôi. Trễ hạn, lấy đồng hồ đâu mà trả cho người ta. Cậu Thành và thằng Phú đi coi xi nê, có về đến nhà, chắc cũng phải gần nửa đêm. Còn những ba tiếng nữa kia mà.

- Anh định chờ họ về ?

- Tôi ít ngủ lắm. Cô Mai cũng biết thế mà.

Bà Mai quơ cái áo len đan dở, ngồi xuống chiếc ghế mây trước mặt anh. Mắt chăm chú nhìn mũi kim đan, bà nói với ông Mẫn :

- Cậu Thành tính nết dễ thương đấy chứ, phải không anh ?

- Và mền trẻ lắm.

- Cậu ấy đi, kẻ cũng nhớ.

- Nhất là thằng Phú. Nghĩ thương thằng nhỏ quá. Cứ thui thui một mình. Cửa nhà vắng vẻ, bốn bên rừng rú

hoang vu, hàng xóm thì ở xa có đến cây số.

Bà Mai giọng buồn buồn :

- Thằng bé cũng chẳng còn ở nhà bao lâu nữa. Chỉ sang năm là cùng, nếu thi đậu.

- Làm gì mà chẳng đậu. Cô không thấy nó học đó sao?

- Vậy là thế nào nó cũng phải về Saigon, hả anh Mẫn?

- Chứ còn gì nữa. Cô cứ hay nghĩ lẩn thẩn. Con trai con đứa phải để nó đi đó đi đây cho rộng tầm con mắt. A... con A-Giát vừa lên tiếng rú rít. Có lẽ người quen đó cô. Chắc lại quản Ru.

Đúng là ông quản Ru thật.

- Ghé vào uống với anh chén nước nóng. Ủa, chỉ có hai anh em ở nhà thôi hả ?

- Cháu Phú đi coi xi nê.

- Với tay chuyên viên điện ảnh ? Hôm qua tôi thấy y đi với thằng nhỏ nhà anh trên Gò Quao. Hình như hẳn ta ở đây với anh ?

- Ừ, ở hết tuần này.

Viên hạ sĩ quan quan thuế mỉm một nụ cười khó hiểu:

- Thì ít ra cũng phải thế chứ. Cũng phải bảy tám ngày mới đủ thì giờ thăm dò núi rừng biên cương được chứ. À, này anh Mẫn ! Chớ nói cho cậu khách trọ nhà anh biết rằng tôi để ý theo dõi đường đi nước bước của gã nghe ! Nhớ nghe !

- Thiệt hả ? Sao vậy ? Cậu ta làm gì mà anh phải theo dõi đường đi nước bước ?

- Trên Ty hồi này rảnh rồi, tụi tôi có nhiều thì giờ tà tà đi lang thang, ngắm cảnh, xem nai chà biểu diễn một màn bò qua bãi cỏ, ngắm con cò lặn lội bờ ao, thú lắm...

- Quản Ru nghiêm giọng - đánh cá với anh một ngàn ăn một trăm Nguyễn Thành đang sửa soạn làm ăn lớn lắm. Và bọn nó khá đông. Tôi nghi gã này là tù vượt ngục, sau vụ buôn lậu đồng hồ, bị bắt tại Saigon cách đây một năm. Khuôn mặt, nước da, cái sẹo trên má thì không phải, nhưng khổ người và dáng đi lại giống quá.

Ông Mẫn ngồi lặng thinh, nét mặt đăm chiêu. Bà Mai luôn miệng kêu trời. Viên hạ sĩ quan quan thuế trấn an em gái bạn :

- Có gì mà phải kêu trời, chị Mai ! Miễn rằng ở đây với anh Mẫn và chị, cậu khách hào hoa phong nhã ấy vẫn tỏ ra lịch sự, hiền khô là được rồi. Tôi cũng rất

mong rằng tôi làm. Tuy nhiên, trong trường hợp nghi ngờ, đề phòng vẫn là điều cần thiết.

Hai anh em ông Mẫn âm thầm tự hỏi : « Tại sao quản Ru lại phải tiết lộ nghề nghiệp của ông ta ra như vậy ? » Và đây là câu trả lời. Quản Ru nghiêm sắc mặt :

- Thăng Phú ở cái tuổi nông nổi bông bột, dễ tin người. Nhất là người đó đã khiến được thằng bé phải trầm trồ kinh ngạc, tôn sùng như một vị anh hùng. Thế mà vị anh hùng ấy lại chịu hạ mình coi một chú bé con ngang hàng như bạn. Coi chừng đó ! Chớ để nó bị gã kia lôi cuốn, nghe anh Mẫn !

- Lôi cuốn làm cái gì chớ ?

Quản Ru khẽ nhún vai :

- Làm sao biết được ! Tôi cũng đang nát óc suy nghĩ về cái chỗ ấy. Rồi lại còn A-Giát nữa. Điều cần là anh phải giám ngấm theo dõi cháu cho thật kỹ. Tuyệt đối không cho nó đi đâu ban đêm nghe. Thôi, tôi về đây. Có tin gì mới, sẽ cho anh biết thêm.

Viên hạ sĩ quan quan thuế đi rồi, ông Mẫn lại đeo ống « lúp » lên mắt, cúi đầu làm việc. Bà Mai thắc mắc ngó anh :

- Nghe ông Ru nói, em lo quá anh Mẫn ạ !

121 | Trong Đêm Giông Bão

- Lo bò trắng răng. Lão Ru này chỉ méo mó nghề nghiệp. Hắn đang săn đuổi tội buôn lậu. Gặp ai lạ mặt cũng nghi ngờ. Nhưng cô chớ hờ môi nói với ai chuyện này nghe. Nhất là thằng cháu cưng đó.

Bà Mai vào giường đi ngủ. Ông Mẫn lại ngồi một mình, thản nhiên làm việc.

Từ trên căn gác lửng vắng xuống tiếng thì thảo nói chuyện thân mật của thằng Phú và cậu khách trọ vừa về.

Thứ năm tới, như đã hứa trước, Nguyễn Thành chở Phú và thằng Phan lên Gia Viễn coi hát xiệc. Hai chú nhỏ thích thú vô cùng.

Sáng hôm sau, thằng Phú « thắng yên cương » cho A-Giát, sửa soạn sai nó qua Mương lai bán. Chợt, Nguyễn Thành chạy xuống đưa ra một cái hộp khiến nó ngạc nhiên hết sức.

- Phú ơi ! Bảo A-Giát đem cái hộp này qua cho Phan nghe !

- Hộp gì thế, anh Thành ?

- Món quà nhỏ tặng Phan.

- Em cảm ơn anh Thành nhiều lắm nghe.

Thằng Phú cảm động khi thấy chàng chuyên viên điện ảnh đối xử với bạn nó tốt quá.

- Phú quý Phan lắm hả ?

- Dạ, em coi nó như em ruột.

Nguyễn Thành cười :

- Và A-Giát cũng là « em ruột » của Phú luôn. Thế nào ? Bữa nay Phú định dắt anh vào rừng quay phim thu hình món gì nữa đây ? Chỉ còn được vui chơi ở đây với em có hai ngày nữa thôi đó.

- Anh phải về Saigon hả ?

- Ừ, anh phải về Saigon !

Tuần lễ có anh Thành ngủ chung chuyện trò vui vẻ trên căn gác lửng sao cứ vùn vụt trôi qua mau thế ? Thằng Phú buồn rầu nghĩ tới lúc anh phải ra đi.

Nhưng, nếu lúc đó thằng nhỏ biết được trong thâm tâm anh Thành đang nghĩ gì, chắc hẳn nó sẽ còn buồn rầu hơn nữa.

Ngoài mặt, Nguyễn Thành có vẻ thành thực cảm động khi thấy thằng Phú mến anh, theo bám anh như một con chó con. Nhưng thật ra, chàng chuyên viên điện ảnh đang cảm thấy ân hận, chua xót trong lòng khi « tình

thế bất buộc » anh phải lợi dụng tính chất hồn nhiên của thằng bé.

Thuở ấu thơ, Nguyễn Thành cũng đã là một đứa trẻ ngây thơ trong trắng, ngoan ngoãn dễ thương như Phú. Nhưng trên cõi đời muôn mặt này có phải đứa trẻ nào cũng may mắn được nuôi nấng chu đáo, săn sóc yêu thương như trong gia đình cậu Mẫn, dì Mai cả đâu. Hoàn cảnh sóng gió cuốn trôi, thằng nhỏ Nguyễn Thành đã trở thành Nguyễn Thành của ngày hôm nay.

Buổi sáng hôm ấy, lúc đưa cái hộp bên trong đựng quà cho thằng Phú để gửi tặng thằng Phan, trước nụ cười vui tươi của thằng nhỏ, thiếu chút nữa là cậu khách trọ... hủy bỏ hết, tung hê hết cả một chương trình kế hoạch hành động đã nghiên cứu tỉ mỉ trong bao ngày trời.

Nhưng giờ đây thì đã quá muộn. Có muốn lùi lại cũng không còn được nữa. Chỉ còn hai ngày là tới chủ nhật. Nguyễn Thành có ý muốn lên đường sớm hơn thời hạn đã định. Ngày mai thứ sáu, anh sẽ rời khỏi Phượng Mô.

Chợt, thằng Phú vui vẻ reo lên :

- Em xong rồi, đi đi anh Thành ơi !

- Bữa nay anh em mình tới chỗ nào đây, Phú ?

- Rừng cấm ! Em quen một ông đội kiểm lâm phụ trách khu đó. Anh sẽ được quay phim thu hình các gia đình nhà thổ, thú lắm anh Thành ơi ! Tụi thổ rừng con xinh không thể tả !

Trên đường mòn xuyên qua rừng Đen, con A-Giát héch cao mũi đón gió, chạy bầm nước kiệu.

Còn cách cái cầu hai cây gỗ chừng hai chục thước, nó thoáng đánh hơi thấy một mùi quen quen. A-Giát giảm bớt tốc độ, dựng đứng hai tai nghe ngóng, đoạn xán gần vào một bụi rậm để tiếp tục di chuyển cho được an toàn hơn.

- A-Giát !

Con chó khê giật mình. Cái mùi ấy. Giọng nói ấy. Ai thể nhỉ ? Chưa đầy mấy giây sau, nó đã nhận ra. A-Giát cúp đôi tai, quật cái đuôi lớn phành phạch vào hai bên hông, vui mừng tiến tới trước... ông quản Ru.

- Ý ! Ý ! A-Giát, ngoan lắm ! Lại đây, A-Giát !

Quản Ru, miệng gọi, hai tay đưa ra vuốt ve con chó :

- Mày được chủ mày chữa cho lành hai con mắt, tao cũng mừng quá đấy ! À, tại chỗ này đây, đã có lần tao vác khẩu súng hai nòng, lôi mày sênh sếch... Tội quá hả, A-Giát ? Nào ! Đưa coi mày tải cái gì đây ?

A-Giát ngoan ngoãn đứng im.

Quản Ru kéo « phệch-mơ-tuya » cái rột ! Lôi cái hộp ra, ông ta lẹ tay cởi sợi dây gai đỏ buộc chẳng chữ thập. Nấp hộp được nhắc ra.

- À... tưởng cái gì.

Thì ra là hai cái kèn, một dài, một ngắn, rất xinh, bằng đồng bóng loáng và một cái còi bằng thép mạ kền. Ông quản Ru đưa còi lên miệng thổi thử. Tiếng « cạp cạp » phát ra y hệt tiếng vịt kêu. Cái kèn dài để gọi hươu, cái ngắn gọi nai.

- Hai thằng nhỏ dùng mấy cái này để được xáp lại gần mấy con thịt rừng. Ranh thế ! Chắc lại do ý kiến của thằng Phú đây.

Ông gói lại, để vào hộp, cho hộp vào trong túi vải. Một cái phát nhẹ nhàng thân mật lên mồm con chó. A-Giát chụm chân, cong thân mình, nhảy vút qua bên kia bờ suối, phi nước đại.

Sắc diện bản thân, viên hạ sĩ quan quan thuế xoay người đi trở lại phía làng Bó Châm. Ông ta lộ vẻ cụt hứng ra mặt.

Quản Ru hy vọng tìm ra được gì trong cái túi ấy ? Ông lăm bằm qua hai hàm răng khể nghiêng lại :

- Mình cũng gốc tẻ. Nếu quả thật gã sửa soạn một cú « áp phe » lớn thì việc tải hàng đâu chỉ vồn vện có chút xiu trên lưng một con chó. Ít ra cũng phải chuyên chở bằng xe hơi chạy phom phom trên đường cái lớn chứ. Thế nhưng tại sao gã lại để ra hẳn một tuần lễ lên đây, mò vào rừng thăm thú đường đi nước bước ?

Theo ông nghĩ, cậu khách trọ nhà ông Mẫn, tên Nguyễn Thành, nhất định phải là một tay tổ buôn lậu vào cỡ bự. Không chừng là tên trùm chớp cũng nên.

Thằng Phan, khi nhận được hộp quà tặng, vui mừng không để đâu hết. Nó vội viết ít hàng, sai con A-Giát đem về cho bạn :

« Cám ơn lắm nghe Phú. Nghe tiếng kèn Phan thổi, mấy con hươu lần mò tìm đến sát tận hông nhà. Liên và Phan núp sau bụi tường vì cuối vườn ngòi ngấm mãi. Có lần, Phan thổi kèn, bắt chước tiếng gọi của nai cái. Thế là một con nai chà, sừng đã mọc tới mười nhánh, đẹp lắm, từ trong rừng mò ra, nhẩy qua rào, vào vườn sau, dẫm nát cả bắp xú của Liên. Trời, con nai chà, gọi là « hoàng tử của rừng xanh » thật đúng quá. Với đôi sừng mười gác trên đầu trông nó hiên ngang đẹp lắm Phú ạ. Phan đang cố làm sao dụ dỗ đem được nó về nhà nuôi thì thích quá. Hẹn ngày mai. Nghe Phú !»

Bạn thân của Phú,

Phan.

Đọc thơ bạn xong, thằng Phú tự nhủ :

- Phan viết thơ cảm ơn mình. Nhưng thế nào cũng phải nói cho Phan biết mấy món quà quý giá ấy là của anh Thành gửi tặng.

Sau bữa cơm tối, Nguyễn Thành thưa chuyện để ông Mẫn bà Mai biết là ngày mai anh sẽ về Saigon sớm.

Ông Mẫn nhìn cậu khách trọ :

- Tôi tưởng chủ nhật cậu mới lên đường. Vắng cậu, chúng tôi bâng khuâng nhớ mất mấy hôm. Cậu đi rồi, nhà đã vắng lại càng thêm vắng.

Bà Mai :

- Cậu ở đây đang vui, thân mật như người nhà vậy.

Thằng Phú buồn ra mặt :

- Anh Thành nhớ viết thơ cho em nghe !

Cậu khách nhìn người bạn nhỏ, không nói gì, chỉ mỉm cười sẽ gật.

Nhưng về sau, Nguyễn Thành không viết thơ và chẳng bao giờ viết thơ về cả. Và thằng Phú cũng không bao giờ biết được rằng kẻ đã chia sớt với nó căn gác lửng chật hẹp, đã ngồi cùng bàn ăn với gia đình nó, đang cố tình che giấu sự hổ thẹn, vì đã phản bội một tâm tình bằng hữu thiêng liêng có một không hai. Một tình bạn vô cùng quý giá mà lẽ ra Nguyễn Thành rất xứng đáng được hưởng.

Sáng mai đây, nhà chuyên viên điện ảnh sẽ ra đi, để không bao giờ trở lại thôn Phụng Mô, không còn dấp đặt bước chân vào nhà ông Mẫn một lần nào nữa.

Trước ngưỡng cửa, ông Mẫn ngồi trong chiếc xe lăn, thằng Phú và bà Mai lặng người đứng nhìn theo cậu khách trọ dễ thương đang lao nhanh trên con đường dốc trên chiếc xe máy dầu tiếng nổ êm êm. Tới đỉnh dốc, cậu khách dừng xe, ngoảnh lại, phóng tia mắt thu hình một lần cuối mái nhà sàn âm cúng thân yêu. Một cánh tay buồn bã giơ lên trong cái vẫy chào... vĩnh biệt.

Chương VII

TRONG QUÁN CÀ PHÊ NA-MÂN

Người đàn ông đi dọc theo dãy tường cao, rào bước dưới trận mưa nắng hột. Tới đầu con phố nhỏ, gã quẹo tay mặt, đi thêm một quãng ngắn, dừng lại trước một quán cà-phê, đưa tay đẩy cánh cửa gió, bước vào.

Trong gian quán khá rộng, sặc sụa mùi khói thuốc, ánh sáng chiếu mờ. Nơi góc tường phía trong, dưới bóng đèn 15 watt đỏ quạch, bốn ông khách ngồi rút xì-phê.

Hai ông tay áo sơ mi trắng rộng thùng thình xắn lên tới khuỷu, chủ nhân đang lúi húi rửa ly tách.

Người mới tới trút bỏ tấm áo choàng bằng da, nước mưa chảy thành giòng, treo lên mắc áo. Gã lau bầu khề gắt :

- Mưa thôi đất thôi cát. Dễ ghét lạ !

Tiếng ông chủ quán :

- Mùa mưa mà ông. Ông uống...

- Một ly nhỏ « mác-ten » cổ lùn. Và cho mượn... bàn cờ tướng, nghe ông chủ.

- Xin có ngay.

Khách thoải mái dựa lưng vào ghế êm, nhắm nháp chất rượu tuyệt hảo, bật hộp quạt máy, châm một điếu xì gà. Bàn cờ tướng đặt trước mặt, gã lơ đãng đẩy tới, kéo lui mấy quân sừng đen trắng, đoạn quơ tay gom tất cả lại thành đống. Đấu thủ của khách đã hẹn gặp mà sao giờ này chưa tới ?

- Ly nhỏ nữa, cùng thứ, ông chủ !

Người khách cô độc lộ vẻ nóng ruột, luôn luôn liếc xuống chiếc Rolex trị giá trên trăm ngàn đeo ở cổ tay.

Một tiếng đồng hồ trôi qua kể từ lúc gã bước vào. Cánh cửa gió chọt « két » lên một tiếng ngắn. Kẻ mới tới liếc nhanh một vòng bao quát, bước lẹ tới trước bàn có bộ cờ tướng. Chưa kịp ngồi yên vị, gã đã phát ngôn hơi lớn như cốt ý cho mọi người nghe tiếng :

- Hẹn tái đấu với anh mà lại tới trễ. Mưa gì mà liên tu bất tận, đi mô-tô không thể nào nhanh hơn được. Bực mình quá !

- Anh đã tới. Đó là điều cốt yếu.

- Thế nào ? Mọi sự vui vẻ cả chứ, anh Bách ?

- Anh biết tên tôi ?

131 | Trong Đêm Giông Bão

- Mới cách đây năm năm, đã quên sao được. Từ ngày đó, tôi cũng thay đổi tên họ nhiều lần. Hiện nay, trên giấy tờ, tôi là Nguyễn Thành. Anh không nhận ra tôi sao ?

- Nhận ra chứ ! Giọng nói vẫn cho biết anh là Trần-Giang-Vân của ngày nào.

- Trần-Giang Vân ! Phải rồi ! Sao ? Tội mình lại cộng tác làm một « áp phe » mới ?

Gã tên Bách giờ nhẹ bàn tay :

- Khoan ! Để ngắm lại chút đã. Thú thực, trông anh, tôi vẫn cứ ngỡ ngỡ... Da bánh mật khác hẳn ngày...

- Thuộc nhuộm thiếu gì.

- Thế con vết sẹo dài... rồi nét mặt cũng khác hẳn ?

- Giải phẫu thẩm mỹ nhan nhản ở Saigon, miễn nhiều « địa ». « Thành rạch mặt » ! Hà hà ! Tội nó vẫn gọi tôi là thế đó. Dấu vết của một cuộc thanh toán giang hồ. Xóa đi, dễ ợt. Nhưng cứ dễ, trông cũng hay hay... Sau khi bị « rạch », lúc đi khâu, tiện dịp, tôi nhờ họ sửa lại dung nhan luôn.

- Sửa dung nhan ? Chi vậy ?

- Bị truy nã gắt quá, anh Bách ạ ! Thay đổi giấy tờ,

căn cước không khó nhưng chưa hiệu nghiệm bằng thay đổi luôn cả đặc điểm nhân dạng.

- Uổng gì ?

- Giống anh !

- Hai cái nhỏ cổ lùn, ông chủ !... Ở đây khá yên tĩnh,

- Bách đưa mắt nhìn thật nhanh ngắm Nguyễn Thành từ đầu đến chân - hỏi này anh « lên » lắm nhỉ ?

- Thì cũng phải cựa quậy làm ăn tí tởm chứ. À, này anh Bách, dịch vụ này bự không ?

- Hàng đi trót lọt, mỗi đứa mình sẽ có mười « tê » xài chơi. Tạm biết thế thôi. « Sếp » chưa có nhiều chi tiết.

- Tôi cũng đã đoán ra chút xíu. Đá sỏi hả ?

- Ủ, đúng đấy, đá sỏi ! Để lát nữa nói kỹ hơn. Bây giờ báo cáo cho tôi biết kết quả việc « quay phim thu hình » ra sao ?

- Nhận xét khám phá ra hết các lỗi đi rồi.

- Tốt ! Còn con chó ?

Nguyễn Thành không trả lời ngay. Gã nốc một hơi cạn ly rượu mac-ten cổ lùn, nghiền nát mẫu thuốc lá trên cái gạt tàn, móc túi rút điều khác châm lửa.

Giọng nói Bách hơi nặng :

- Có nghe tôi hỏi gì không thế, anh Thành ?

- Rồi, nghe rồi ! - Nguyễn Thành nói qua hai hàm răng nghiến chặt - tìm ra con chó rồi, bęc-giê Đức lớn lắm.

- Tốt ! À, này ! Có gì rắc rối mà coi bộ...

- Tôi muốn biết : Thu hồi vốc đá sỏi bằng cách nào ?

- Đừng nóng ! Đừng nóng ! Chuyện đâu có đó ! Bây giờ cần cho anh biết qua về chi tiết dịch vụ đã, nghe.

Vốc đá sỏi quý giá gồm hết thấy 50 viên, ba mươi lăm viên kim cương trắng, viên nhỏ nhất cũng 5 ca-ra, còn lại là bích ngọc và hồng ngọc. Tất cả đựng trong một cái túi nhỏ làm bằng da sấu. Anh và tôi có nhiệm vụ đưa hàng từ Cao Miên qua biên giới, vào Việt Nam.

Nguyễn Thành trầm giọng :

- Bằng cách cột túi đá quý ấy vào cổ chó ?

- Đúng như vậy !

- Có cách nào khác không ?

Tiếng nói của gã tên Bách sắc và gọn :

- Không.

- Nhưng mà...

Bách gần giọng, buông từng tiếng một :

- Tôi đã nói không là không !... Ê, ông chủ, hai cái nhỏ cỡ lùn nữa.

- Riêng tôi... ba cái !

Nguyễn Thành hút thuốc liên tu bất tận, hết điếu nọ lại tiếp điếu kia. Tinh thần gã căng thẳng, sắc diện gã đăm chiêu cực kỳ khiến Bách cũng phải lầy lăm lạ :

- Anh xưa nay vẫn nổi tiếng là can trường lắm mà. Hồi này sao kỳ vậy ? Muốn bỏ cuộc chẳng ? Vả lại, có gì nguy hiểm đâu chứ ?

Nguyễn Thành lặng thinh không nói. Trong ký ức gã hiện ra căn nhà sàn giữa đám rừng cây thấp nhỏ, cảnh gia đình sum họp, ngồi chuyện trò đầm ấm dưới ánh đèn treo từ chiếc xà ngang thông xuống. Cảm động nhất là nét mặt chất phác đôn hậu của ông Mẫn, sắc diện hồn nhiên của thằng Phú ngồi ngẩn ra nghe Nguyễn Thành nói chuyện. Và A-Giát, con chó bẹc-giê tinh khôn vẫn giữ thái độ lạnh lùng xa cách tuy cậu khách trọ đã được hai anh em ông Mẫn và cậu chủ nhỏ của nó quý mến,

135 | Trong Đêm Giông Bão

tiếp đãi thân mật như người nhà.

Tên Bách rút quyển sổ tay và cây viết Bic.

- Anh vẽ sơ đồ tôi coi. Giả thiết đây là biên giới, đây là Gia Viễn và đây là Bồ Châu.

- Thôn Phương Mô ở phía nam.

- Những người chủ con chó ở chỗ nào ?

- Đây nhé : Phía đông là rừng Đen, rồi Gò Quao, soải dài qua hẻm phía bên kia biên giới. Tại chỗ này, biên giới đi dọc theo con suối có cái cầu bắc bằng hai thân cây lớn.

- Con chó vẫn đi qua đúng chỗ này trên đường về nhà chủ ?

- Phải, đúng chỗ này.

Bách chồm hẳn người trên mặt bàn, hạ thấp giọng thì thào giải thích. Nguyễn Thành lơ đãng ngồi nghe, hai bàn tay đỡ cằm trán nóng bỏng. Chợt, gã cất tiếng, giọng khàn hẳn đi :

- Không được đâu anh Bách ạ ! Không được !

- Cái gì lại không được ? Hừ !... Tôi nghĩ đúng quá mà. Chú mày có vẻ muốn rút dù hả ?

- Không phải thế đâu, anh Bách !

- Bình tĩnh lại đi, Thành ơi ! Chú mày nên nhớ : Ở đây, tôi chỉ huy, nghe ! Lệnh của sếp đã rõ rệt : Chú bên Việt, tôi bên Miên.

- Nếu tôi từ chối ?

Giọng tên Bách thản nhiên, lạnh lùng nghe phát sợ :

- Đừng để tôi nổi giận, nghe chú Thành ! Từ chối, tung hô câu chuyện làm ăn là không xong đâu. Chú đâu còn có quyền muốn hay không muốn.

- Tôi đủ khả năng để vẫn có được cái quyền ấy.

- Trước kia thì được. Bây giờ hết rồi. Có phải thế không hả Nguyễn Thành ?... À, Trần-Giang-Vân ? - Tên Bách gằn giọng, hai hàm răng nghiến lại khiến xương quai hàm gã bạnh lên - « Thành rạch mặt », rồi khâu, rồi sửa lại dung nhan, nhưng vẫn là Trần-Giang-Vân. Đường đã vạch sẵn, chú cứ việc cất bước, tuân hành lệnh của anh Cả, nếu không...

- Không thì sao ?

- Nên nhớ là tụi tôi cầm lỏng tính mạng anh trong tay đấy.

- Các anh nữ tàn độc như vậy ?

137 | Trong Đêm Giông Bão

Bách cười khẩy :

- Sao lại không nở nhĩ ?
- Các anh sẽ báo cho cảnh sát bắt tôi ?
- Dĩ nhiên ! Thế nào, chịu chưa ?

Nguyễn Thành xám mặt ngồi im.

Bách búng « pách » hai ngón tay, kêu chủ quán :

- Một ly « uýt-ki » cho người bạn tôi đây, ông chủ.

Hai gã không còn gì để nói nữa, chỉ lạnh lùng ngồi nhìn nhau. Mãi sau, Bách mới lên giọng kẻ cả :

- Vậy xong rồi nghe ! Ghi kỹ vào sổ tay đi ! Mùng 3 tháng 9, tại nhà Mã-Thiên-Bĩnh. Vượt biên đêm mùng 4. Đem « sỏi » tới nhà họ Mã là việc tôi. Còn chú mày...

- Biết rồi, khỏi nói !

Tên Bách giọng riều cọt :

- Khá lắm ! Biết điều thế là tốt ! Ngày 6 lên Saigon lãnh mười « tê » tại đâu, chắc chú mày đã biết. Bây giờ chia tay, nghe ! Ra trước đi ! Tiền uống để đó tôi thanh toán. May mắn, nghe !

Nguyễn Thành cúi đầu, làm lùi bước ra, nhảy lên xe máy dầu phóng thẳng một mạch về hướng thị xã. Ở đó, anh ta đã thuê sẵn một phòng trong khách sạn.

Bách vẫy ông chủ quán lại gần :

- Có điện thoại không ông chủ ?
- Cuối hàng ba, bên tay trái !
- Cảm ơn !

Bách chờ nghe chuông reo ở đầu dây đằng kia.

- A-lô ! Lộc hả ? Tốt ! Đặt 10.000đ đánh con ngựa số 2, độ 4, kỳ đua chủ nhật này nghe ! Không nghe rõ à ? Tôi nhắc lại : Độ 4... ừ, đúng rồi, độ 4. Rõ rồi hả ? Tốt, cúp nghe !

Bằng lời nói chỉ riêng nội bọn hiểu với nhau, gã Bách vừa báo tin cho đồng bọn biết : nội mùng 4 tháng 9, tên đồng bọn ấy sẽ nhận được một kiện hàng rất quý giá, lậu thuế, vượt biên về ban đêm.

Chương VIII

MÓN QUÀ BẤT NGỜ

Buổi sáng hôm ấy, thằng Phú dậy thật sớm, cùng với A-Giát đi bộ lên Gia Viễn. Ngày hôm kia, khi cậu khách trọ Nguyễn Thành từ biệt mọi người để lên đường, chiếc xe máy của thằng Phú vẫn chưa sửa xong. Hôm nay, nó lên lấy xe.

Tới ngã ba đường đi Bó-Châm, Phú ngồi trên một tảng đá dưới gốc cây bên lề đường nghỉ mệt, có ý chờ đợi một chiếc xe hơi nào đó chạy ngang.

- Ê, chờ xe quá giang hả, nhỏ ?

Nghe tiếng gọi quen quen, thằng Phú ngẩng lên. Một chiếc xe hơi nhỏ cỡ xe taxi chạy từ từ, đậu ngay trước mặt. Ngồi kế bên tài xế mặc sắc phục hạ sĩ quan quan thuế, một người nữa cũng bận đồ y hệt, đội mũ kết : ông quản Ru.

Người bạn thân của cậu Mẫn đưa tay mở cửa xe :

- Lên đi Phú. Xe gắn máy của cháu đâu ?

- Đưa tiệm sửa, bác Ru à ! Bây giờ cháu mới đi lấy đây.

- À, bác nhớ ra rồi ! Cháu tông phải anh chàng chuyên viên điện ảnh bữa đó... Xuống đâu đây, Phú ? Bác còn phải lên làng Mễ-Hân.

- Dạ, bác cho cháu xuống đầu ngoại ô Gia Viễn.

Mười lăm phút sau, Phú đã tới tiệm xe gắn máy. Trong một góc gian xưởng sửa xe, chiếc xe của nó nằm chèo queo, bánh trước vẫn cong veo hình số 8, tay lái vẫn vẹo một bên, y như bữa mới xảy ra tai nạn. Buồn rầu ngơ ngác, thằng Phú nghĩ thầm : « Rõ thật là đi mất công ! Chưa sửa gì cả ! »

Gần cửa ra vào, một chú thợ nhỏ đang lúi húi vá chiếc ruột xe. Thằng Phú xán đến gần, cố lấy giọng bình tĩnh cất tiếng hỏi :

- Ông chủ hứa bữa nay sửa xong và giao trả xe cho tôi mà, anh.

Chú thợ ngẩng lên :

- Xe của cậu hả ? Tôi chẳng nghe ông ấy nói gì hết. Cậu chờ chút, để tôi hỏi lại coi.

Chưa đầy phút sau, ông chủ đã từ nhà trong đi ra. Thấy mặt Phú, ông ta tươi cười vui vẻ :

- Tôi chưa thấy ai có người bạn tốt như chú em đây. Xe của chú đã cũ rích cũ rác, sửa chữa, làm máy lại tốn

tiền lắm. Cậu gì gây ra tai nạn đã thanh toán tiền sửa xe đâu vào đấy cả rồi. Mà lại trả rất hậu là đằng khác. Chú nhỏ theo tôi vào đây mà coi.

Ông chủ tiệm dẫn Phú đi qua gian xưởng, qua một khuôn cửa sắt, tới gian hàng bày bán có tới hai chục chiếc xe gắn máy mới tinh hảo. Ông chỉ vào một cái sơn màu đỏ, đẹp nhất trong số năm cái đẹp nhất.

- Cậu thử ngắm chiếc SS. 50 này coi. Hai hộp sang số tự động. Hệ thống lò xo nhún đằng sau kếp, đằng trước cũng kếp. Đồ trang bị tối tân toàn kiểu mới hết : đồng hồ cây số, đồng hồ ghi tốc độ, còi điện, đèn đủ « pha, cốt ». Máy khỏe lắm. À, chú em đã tới mười tám tuổi chưa nhỉ ?

Thằng Phú không hiểu ông chủ tiệm xe có ý định gì, hỏi hộp quá, nói lắp bắp :

- Dạ chưa !

- À, vì thế cậu khách ấy mới không lấy cái xe máy dầu kia cho chú em. Thôi, trong năm cái SS. 50 này, chú em lấy một cái đi. Tôi lấy cái xe cũ của chú em. Cậu Thành đã thu xếp đâu vào đấy cả rồi. Ấy, chút xíu nữa thì quên. Cậu Thành có gởi tôi cái thư để đưa cho chú em.

Phú đỡ chiếc phong bì, bóc lấy thơ đọc :

« Em Phú thân mến,

Tiếp được thơ này, em phải nhận ngay món quà anh gửi tặng em tại nhà ông chủ tiệm xe, nhé. Món quà đối với anh, hẳn còn là quá nhỏ nếu đem so với tình bạn của em và anh, Phú ạ ! Đời anh không có may mắn được hưởng hạnh phúc trong một gia đình ấm cúng. Chỉ mãi tới khi về đến Phượng Mô, được gia đình em tiếp đón, anh mới biết thế nào là tình thân mến yêu thương. Không bao giờ anh quên được tính tình chân phương mộc mạc của cậu Mẫn và dì Mai đã thương mến anh thật tình và đối đãi với anh không khác người thân ruột thịt.

Anh sẽ rời bỏ Saigon qua Phi Châu. Tại đó, một xứ sở mới, anh sẽ tạo lập một cuộc đời mới, Phú ạ. Anh cùng với mấy người bạn lập công ty khai thác lâm sản. Chắc sẽ có nhiều dịp được sống giữa thiên nhiên, làm bạn với muông thú trong rừng như Phú, như Phan vậy. Không bao giờ anh quên được sự tình cờ rất thú vị đã khiến anh gặp em, được em cho biết thế nào là một tình bạn hồn nhiên chân thật. Chúc em được vạn điều may mắn nghe, Phú.

Nguyễn Thành. »

Thằng Phú rung rung cảm động. Trước khi lên đường xuất ngoại, anh Thành đã để lại cho nó một món quà kỷ niệm vô giá, chưa bao giờ nó dám hy vọng có được một chiếc xe đẹp như thế. Nó chỉ mong chóng về tới nhà để khoe với cậu với dì rồi cho Phan coi cho sướng mắt.

Phóng chiếc xe mới ra tới ngoại ô Gia Viễn, thằng Phú chợt nhớ đã hứa với ông thú y sĩ sẽ ghé thăm ông, liền quẹo vào đường Lô Giang.

Trong phòng đợi, một người đàn ông trạc bốn mươi tuổi, bận một bộ đồ ka ki cũ đã sờn rách ở cổ, hai khuỷu tay, ngồi trên chiếc ghế dài, tay cầm sợi dây da cột giữ một con chó beca giê đen vàng cũng lớn bằng con A-Giát nhưng lông không rậm mượt và không đen bằng.

Hai con chó cùng hình mũi đánh hơi. Rồi hình như nhận ra cùng là một giống lai sói và không chừng cũng chung một giòng huyết mẹ, chúng cố kìm giữ tiếng gầm gừ trong cổ họng nhưng vẫn tiếp tục lừ mắt dò xét từng cử động của nhau.

Cánh cửa phòng khám bệnh chợt hé mở. Vị thú y sĩ mời người khách đến trước dắt chó tới cho ông coi. Trong khi chờ đợi, Phú mở một cuốn tạp chí trên mặt bàn ra khẽ đọc.

Tại bàn kế bên, ông thú y sĩ đang bắt mạch xem xét thương thế cho con chó bệnh. Chừng năm phút sau, ông nói với người chủ chó :

- Anh phải để con Truy Phong ở lại đây để tôi khâu vết thương cho nó. Bị làm độc rồi. Tại sao không đưa nó tới sớm hơn ?

- Tôi tưởng rằng...

- ... Cứ để kệ cũng lành hả ? Nó cắn lộn phải không ?

Người chủ chó gật đầu lúng túng đáp :

- Vâng... vâng, chắc thế.

- Chắc thế ? Sao lại... « chắc », « chắc » là thế nào ? Anh không có mặt khi nó bị thương sao ? Tôi thừa biết là con Truy Phong ban đêm đã bị vây hãm trong rừng. Trên lưng nó tải hàng nặng trĩu, nhưng vẫn can đảm chiến đấu, rồi bị số đông áp đảo, cắn xé toi bời. Các nhân viên quan thuế ở đây không phải để giỡn, để làm cảnh đâu. Cứ nhớ kỹ thế đi. Quả tình, anh vẫn chứng nào tật ấy. Tiêu tủng mất hai ba con chó đẹp vì bắt nó chở hàng lậu rồi mà vẫn không chừa. Tệ quá !

Gã chủ chó lầu bầu :

- Nhưng bác sĩ nghĩ lại dùm. Dù sao thì cũng phải làm ăn để kiếm sống chứ !

145 | Trong Đêm Giông Bão

- Thôi về đi ! Tuần sau trở lại đây !

- Cảm ơn bác sĩ !

- Khỏi cần cảm ơn, tôi sẵn sàng chạy chữa cho con chó chứ không phải cho anh mà ơn với huê. Tội nghiệp con Truy Phong ! Có một người chủ như anh thật nó cũng vô phúc quá !

Gã đàn ông cúi thủi bước ra. Ông thú y sẽ vui vẻ gọi Phú :

- Gặp lại cháu bác sĩ mừng lắm. Để bác sĩ coi lại mắt con chó xem sao ?... Ồ, khá lắm, mắt trong sáng, tốt lắm !

- Nhân dịp có việc lên Gia Viễn, cháu ghé vào chào bác sĩ và để cảm ơn bác sĩ. Lúc nào cháu cũng nhớ ơn bác sĩ đã chữa mắt cho...

- Ngoan... ngoan ! Cháu ngoan lắm ! Con A-Giát thật tốt số. Không vô phúc như con Truy Phong kia. Cháu thấy rõ đấy chứ ? Cỏ bị cắn thủng một miếng lớn gần bằng bàn tay. A-Giát, Truy Phong cùng một ổ đấy. Bác sĩ sẵn sàng cho chúng từ lúc còn bé kia mà. Con mẹ nó đẹp lắm, lông màu cà cuống, tên là Sa Kim.

- Thừa bác sĩ, chắc con Truy Phong bị chó của các ông quan thuế tấn công ?

- Cháu đoán đúng đấy. Lần này may mắn thoát chết. Nhưng rồi thế nào cũng có ngày ăn đạn. Tội nghiệp quá! Thôi, bây giờ cháu về được rồi.

Phú cúi chào ông thú y sĩ, gọi A-Giát cùng về. Nó cỡi chiếc xe mới, phóng thẳng một mạch về Phụng Mộ. Mới tới cửa nhà, Phú đã gọi ầm lên :

- Cậu Mẫn, dì Mai ơi ! Ra coi này ! Cậu Mẫn, dì Mai! Anh Thành cho cháu đây này !

Ông Mẫn lặn xe ra gần ngưỡng cửa. Ngó chiếc xe gắn máy bóng loáng, ông mừng rỡ gật đầu lia lịa.

Thằng Phú chạy xộc vào nhà mở lá thư của Nguyễn Thành lớn tiếng đọc. Ông Mẫn không ngớt lẩm bầm :

- Trời đất ! Trời đất ! Món quà vĩ đại thế kia... so với mấy bữa cơm thanh đạm... Trời, trời ! Cái nhà cậu Thành này thật là kỳ lạ hết sức.

Bà Mai run giọng :

- Cũng may là anh nhất định không nhận của cậu ấy một đồng nào.

Ông Mẫn gật đầu :

- Phải, cô nghĩ xem : Tiền hết thì làm việc lại có. Chứ còn tấm lòng tốt của con người ta, có tiền hồ để đã kiếm

ra được. Hơn nữa, thằng Phú được một tuần lễ vui vẻ cứ bám riết lấy cậu ấy như cái đuôi...

Niềm hân hoan trong lòng khiến ông thợ đồng hồ tốt bụng cứ nói oang oang, thao thao bất tuyệt. Nhưng có điều ông không nói ra là những ý nghĩ nghi ngờ của quản Ru đối với chàng chuyên viên điện ảnh.

Đồng thời, khi nghĩ đến sự hiện diện của cậu khách trọ mới chỉ trong có mấy ngày mà đã khiến nhà cửa vui vẻ hẳn lên, ông Mẫn âm thầm tự nhủ :

- Bây giờ cậu ấy đi rồi ! Đi thật xa để làm lại một cuộc đời chắc hẳn từ trước đến nay đã nhiều tối tăm sóng gió ?

Thằng Phú vui sướng hân hoan không hề một phút nào bận tâm vì những ý nghĩ như của người lớn. Nó chỉ mong cho chóng đến ngày mai, phóng xe qua Mương lai bản để cùng thằng Phan chung hưởng niềm vui con trẻ được quà.

Sáng hôm sau, Phú cưỡi xe bon bon chạy trên con đường qua Bó-Châm, Phà-Liêm. Con A-Giát hồng học chạy theo.

Khi đi khỏi Phà-Liêm chừng hai cây số, đường cái lại bắt đầu xuyên vào rừng. Một chiếc xe hơi hiệu Mercedes màu đen bóng loáng chạy ngược chiều, chột hãm thắng

đậu xích ngay ngang đầu xe gắn máy của thằng Phú. Một người đàn ông mặc áo măng tô đen bằng da, mở cửa xe bước xuống. Ông ta tươi cười hỏi Phú :

- Em nhỏ ở vùng này hả ?
- Thưa, cháu ở gần đây, thôn Phượng Mô.
- A, Phượng Mô !
- Ông biết thôn Phượng Mô ?

Người đàn ông vội vàng đáp :

- Không, không. Không biết ! Nhưng hình như Phượng Mô thuộc địa phận Việt Nam ?

- Vâng, đúng đấy ạ ! Ngay sát biên giới ! Còn chỗ ông đang đứng đây là đất Cao Miên.

Khách lạ cười vui vẻ :

- À, thế đấy ! Tôi chạy loanh quanh thế nào lại lạc đường. Quên không đem bản đồ thành thử chẳng biết lối nào mà mò. Em nhỏ làm ơn chỉ dùm nhà ông... Mã Thiên Bình.

- Mã Thiên Bình ?
- Phải !

149 | Trong Đêm Giông Bão

- Ông đi quá rồi, phải quay trở lui. Khoảng hai cây số, quẹo tay trái, đi qua hai cây cầu xi măng, ông ngó phía tay phải, sẽ thấy một căn nhà bằng gạch có nhà để xe và một dãy chuồng ngựa. Nhà Mã Thiên Bình đó.

- Cám ơn chú em lắng nghe.

Mãi nghe hỏi và trả lời, thằng Phú không nhận thấy người đàn ông luôn luôn đưa mắt ngắm nhìn con A-Giát.

- Con chó của chú em đẹp quá. Chưa bao giờ tôi được thấy con chó nào lại lực lưỡng, thuần giống chó Đức như con này. Tên nó là gì thế hả chú em ?

- A-Giát !

- Tên gọi hay quá ! Thôi, cám ơn chú em nghe !

- Dạ, chào ông !

Chiếc xe sang trọng lao vọt đi, hất tung một đám bụi mù về phía sau.

Phú qua tới Mương lai bản rất sớm. Thằng Phan, con Liên trầm trồ khen ngợi không tiếc lời chiếc xe gắn máy sơn đỏ mạ kền sáng loáng.

Rồi hai đứa sửa soạn một cuộc đi chơi xa lên tận Gò Dầu Hạ cách Mương lai bản tới hơn bốn chục cây số.

Cũng buổi sáng hôm ấy, khoảng mười giờ, Mã Thiên Bình cùng một người nữa ngồi thảo luận, bàn cãi về việc gì đó rất náo nhiệt.

Tám áo vét sòn cổ, chiếc quần nỉ bạc phếch, chiếc mũ kết bằng vải dày cấu bản hất ngược trên đầu, đè lên mái tóc rối lòa xòa xuống trán khiến gã khách ngoài bốn chục tuổi của họ Mã có dáng dấp như một tay lang thang. Trên khuôn mặt xương xẩu, đôi má hóp, nổi bật nhất hai con mắt trũng sâu, tia nhìn loang loáng. Bộ râu mép rậm che gần kín cái miệng móm, tiếng nói phều phào vì thiếu rất nhiều răng.

Chủ nhà lại khác hẳn. Da dẻ hồng hào béo tốt, đôi mắt húp híp, tia nhìn hấp him như chìm ngập trong cái mặt béo tròn. Mã Thiên Bình chắc phải cân nặng có tới trên trăm ký. Nhưng không vì thế mà cử chỉ kém đi phần nào nhanh nhẹn. Đôi bàn tay mập mạp đặt trên cái bụng bự, gã đang thảo luận náo nhiệt với khách, về giá trị của một món hàng gì đó còn cất kín trong cái bao lớn nằm chình ình giữa nhà. Mã Thiên Bình rót hai ly rượu nhỏ ngâm thuốc :

- Làm ly này cho ấm bụng !

- Tốt lắm, xin anh. Đôi cẳng chân đang mỏi rời ra đây.

151 | Trong Đêm Giông Bão

- Chạy dữ lắm hả ?

- Có thể ! Chạy mà lại vác nặng nữa.

Họ Mã giọng đùa cợt :

- Đụng độ rắc rối hả ? Ai thế ?

- Lão đội Tư Lành trên Mương lai bản !

- Đi đêm lắm thế nào cũng có lần gặp ma ! Hôm nay có cái gì thế ?

- Con hoảng và một chục thỏ.

- Hoảng, thỏ ? Hai thứ đó hồi này khó bán thấy mò !

- Anh lại cò kè muốn dim giá. Lần trước đã...

Họ Mã hơi sảng giọng :

- Đã bảo là hoảng và thỏ hồi này khó bán lắm mà. Lấy bao nhiêu thì nói đại đi ! Kể lẽ lời thôi hoài !

- Riêng con hoảng cũng đã gần bốn chục ký rồi...

Mã Thiên Bình chợt cắt ngang lời khách :

- Ấy, coi chừng ! Hình như có tiếng xe hơi đậu trước cửa nhà thì phải. Đem cái bao xuống ngay nhà dưới đi. Vào trong vựa rom ấy, nghe ! Chờ đó ! Có hút thuốc thì cẩn thận kéo cháy rom đó nghe. Mau đi !

Trước khi chạy ra mở cửa cho người khách không hẹn trước nào đó, họ Mã vội lấy khăn khô lau sạch vết máu thú vật từ trong chiếc sắc lớn của tay thợ săn trộm rỉ ra đỏ lóe trên sàn nhà.

- Xin mời ông quá bộ vào trong nhà.

Họ Mã, hai bàn tay xoa xoa vào nhau, xun xoe sẵn đón. Hắn đã thấy rõ chiếc Mercedes sang trọng. Khách mặc áo măng tô bằng da đưa tay bắt tay Mã Thiên Bình rồi tự giới thiệu :

- Tôi là Nguyễn Ngọc Bách !

- Hân hạnh được biết ông. Thưa, ông cần đến chúng tôi có việc gì ạ ?

- Ông chủ thân nhận dùm cho một khách trọ.

- Khách trọ ?

- Phải, ba ngày thôi ! Ông không phải lo việc ăn uống gì cả, vì lý do... sức khỏe, - Bách cười nhếch mép - khách trọ cần nhịn ăn tuyệt đối. Ông chủ hiểu ý tôi rồi chứ ?

- Vâng, hiểu.

Gã nói tiếp :

153 | Trong Đêm Giông Bão

- Sở dĩ tôi đến đây là do một người quen ông hiện là chủ quán cà phê tại Na-Mân.

- Ô, ra thế ! Ông cho biết ngay từ lúc đầu thì có phải... Thôi, bây giờ ta có thể nói chuyện dễ dàng. - Họ mã nở một nụ cười thân thiện - Khách trọ ông nói đó chừng nào tới ?

- Tuần sau ! Một người của tôi sẽ đem con chó tới. Hôm mùng 2.

- Được lắm.

- Ông sẽ nhốt kỹ nó lại.

- Phải thế chứ.

- Rồi mùng 5, đích thân tôi sẽ mang hàng tới đây. Ông nghe rõ chứ ? Mùng 5 !

- Vâng, nghe rõ rồi !... - Họ Mã hạ thấp giọng - « thần dược » hả ông ?

- Không, đá cuội !

- Kim cương ! Trời ! To chuyện quá ! Lỡ một cái... Vốn lớn quá !

- Tôi biết ! Nhưng vì nhiều lý do khó nói, chúng tôi không có quyền kén cá chọn canh.

- Con chó ấy của ông ?

- Không ! Chó lài Đức của một nhà ở bên kia biên giới. Chúng tôi mượn của chủ nó.

- Ủa ! Như vậy nó sẽ chở « hàng » về thẳng nhà chủ nó thì mất toi còn gì ?

- Đặt người chặn đường con chó rồi « rờ » hàng chứ. Thôi, tôi có việc cần đi gấp đây. Tối nay có hẹn tại Na-Mân. Đưa ông trước tiền phí tổn này.

Bách rút một cuộn lớn giấy bạc, đếm một xấp :

- Ông sẽ lãnh một số bằng này nữa khi « hàng » đi trót lọt. Thôi, tôi đi nghe, gặp lại sau.

Mã Thiên Bình lắng nghe tiếng xe hơi chạy thật xa đã, mới quay vào đếm lại xấp bạc, đoạn thồn cả vào túi áo, sắc diện vui tươi hẳn lên.

Hắn mở cánh cửa ăn thông ra sân sau, cất tiếng gọi :

- Ê, bồ tèo ! Lên đây nói chuyện, lệ đi ! Cứ để cái bao dưới đó.

Gã thợ săn trộm chạy lên ngồi tại một đầu bàn :

- Sao anh Mã ?

155 | Trong Đêm Giông Bão

- Thôi được ! Chỗ anh với tôi, mặc cả mặc lẽ làm gì nữa. Anh tính bao nhiêu tôi trả từng đó. Tạm xong cái khoản đó nghe. Bây giờ anh nghe rõ đây này. Một « áp phe » núi của.

- Áp phe núi của ? Do tôi đảm trách ?

Họ Mã mỉm cười :

- Con Truy Phong của anh kia !

- Con Truy Phong của tôi ?

- Đúng thế ! Cơ hội ngàn năm một thuở. Tôi nói vắn tắt cho anh dễ hiểu. Ông khách sang trọng vừa ở đây ra, băng tụi khá đông, đang sửa soạn một dịch vụ lớn lắm. Một túi hột xoàn ăn trộm, mài dũa lại, tính đem vào Việt Nam.

- Máng chắc chắn vào cổ dề một con chó ?

- Anh tỉnh thật ! Ngày mùng 2 họ sẽ đem chó tới cho tôi nhốt giữ tại đây. Đêm mùng 2, anh đem con Truy Phong tới. Mùng 5 con Truy Phong sẽ thay thế con kia tải « hàng »... về thẳng nhà anh. Rồi ở đây tôi sẽ thả con chó kia ra.

- Theo anh nghĩ thì ông khách vừa rồi có ý định đích tay máng túi hột xoàn vào cổ chó không ?

- Cái đó không quan trọng. Hiện thời hấn cũng chưa biết tên con chó ấy mà. Tôi thì tôi biết rồi.

- Thật không ? Tên gì ?

- A-Giát !

- Anh nói lại thử coi, anh Mã ? A-Giát ?

- Chứ còn gì nữa ! Cá một ngàn ăn một trăm đây ! Bọn này tổ chức hay lắm. Tên chuyên viên điện ảnh ở trọ trên nhà Cả Mẫn tuần trước đây cũng là người trong băng ấy đấy. Gã có nhiệm vụ tìm ra một con chó để tải hàng vượt biên.

- Nhưng liệu chừng...

Mã Thiên Bình cắt ngang :

- Yên trí lớn đi. Truy Phong và A-Giát giống nhau lắm mà.

- Mới thoáng trông thôi. Nếu nhìn kỹ thì...

- Ban đêm con mèo nào chẳng màu xám. Gã khách này sẽ thấy màu vàng lửa của bốn chân con chó mà thôi. Được chưa ? Còn thắc mắc gì nữa không ?

- Một câu hỏi chót, anh Mã ! Giả thiết con chó tải hàng là A-Giát, băng tụi này sẽ làm cách nào chặn đường, rõ

hàng trước khi nó chạy về tới Phượng Mô ?

- Anh đã biết rõ có hai cách chặn đứng một con chó đang phi nước đại băng rừng lại còn vờ hỏi nữa.

- Vậy thì ra...

- Chứ còn gì nữa. Phục ở đúng địa điểm con vật vẫn qua lại hàng ngày chờ đợi. Rồi thì... « pằng » ! Vậy là xong ! Thôi, tiền đây, về đi ! Mòng 2 tôi chờ anh và con Truy Phong đây !

Buổi chiều cùng ngày hôm ấy, trong quán cà phê tại Na Mân, gã buôn lậu tên Bách có hẹn với một tên không biết tên thật là gì, chỉ biết tên hiện là Gà Cồ. Gà Cồ nguyên là cựu võ sĩ vô địch hạng gà, khổ người lùn tịt, bụng thon, ngực nở, đôi vai thật rộng, dáng đi lom khom như con gấu. Gã cũng là người trong băng của Bách có nhiệm vụ theo dõi Nguyễn Thành rồi báo cáo kết quả cho gã.

- Màý thấy rõ ràng thằng Thành ra phi cơ bay qua Phi Châu chứ hả ?

- Rõ ràng.

Tên Bách khẽ gật đầu, nét mặt trầm ngâm :

- Đã có một thời kỳ tao làm việc với Thành « rạch mặt ». Hồi đó nó can trường lắm. Không hiểu sao bây

giờ lại bết thế ? Có lẽ bị một cú gì đó đau lắm thì phải.

Gã Gà Cò cười sặc lên nghe như tiếng quạ kêu :

- Nốc ao !

- Mới gặp lại, tao đã nghi là nó có ý định rút dừ. Liên mật báo ngay cho « sếp » hay. Mà biết « sếp » nói sao không ? - « Phải chặn liên, không cho bất cứ một đứa nào hoàn lương nghe không ? Để nó đó. Xong việc, sẽ xét ».

- Còn công việc anh định giao cho tôi là gì đây ?

- Đây nhé ! « Sếp » chỉ định mà thay thế Thành « rạch mặt ». Nhưng mà có thuộc đường trong vùng này không đã ?

- Không !

- Đọc bản đồ được chứ ?

- Nếu được chỉ dẫn cẩn thận.

Gã Bách móc túi lấy ra một tờ giấy gấp tư, mở rộng, đặt lên mặt bàn.

- Mà trông kỹ đây nhé. Đây là biên giới, đây là đường đi Bồ Châm, cái nét vạch chấm chấm này.

- Thấy rồi.

159 | Trong Đêm Giông Bão

- Phía trên cái lũng nhỏ, bên sườn đồi thoải thoải đây là căn nhà sàn ở cuối thôn Phượng Mô. Rõ chưa ?

- Rõ !

- Phiên một điều là thằng Thành đã có thì giờ làm quen với con chó. Mà thì chưa.

- Yên trí ! Tôi sẽ tùy cơ ứng biến.

- Vượt qua sườn đồi thoải thoải này, theo con đường mòn xuyên vào rừng một quãng ngắn là tới cái cầu hai cây gỗ. Mà theo đường đó đi thẳng tới Phà Liêm. Lại xuyên rừng. Tới bìa rừng, đi chừng non nửa cây số nữa tới một căn nhà xây bằng gạch. Dễ thấy lắm, vì một khu đó chỉ có mỗi nhà của Mã Thiên Bình thôi.

- Hiểu rồi !

- Giữ lấy tờ giấy vẽ sơ đồ này. Chịu khó đi thăm thú lộ trình một lần trước ngày mồng 2 nghe.

- Yên trí !

- Mồng 4... đúng 12 giờ đêm, mà phục sẵn ở đầu cầu hai cây gỗ với khẩu súng hai nòng. Liệu chừng...

- Biết rồi. Anh cứ tin nơi tôi mà. Con chó lớn thế, trật sao được.

- À, còn điều này nữa ! Kể cũng hơi tiếc ! Nếu Thành rạch mặt vẫn can trường như xưa thì nó đâu có rút dù vào phút chót. Và không chừng « sếp » sẽ bị hô to.

- « Hô » thế nào ?

- Nó sẽ « biến », đồng thời ôm luôn mớ đá quý, và biết đâu anh em mình lại chẳng có phận nhờ.

Chương IX

ẢO ẢNH

Mồng 2 tháng 9 nhằm đúng ngày thứ bảy. Thằng Phú qua Mương lai bản chơi với bạn suốt ngày. Thằng Phan, sau khi được chích mấy ống thuốc, cảm thấy trong người khỏe khoắn, vui mạnh hẳn lên.

Con A-Giát, từ khi được thằng Phú huấn luyện cho quen cả hai nhà, có lần cứ ở lì bên Mương lai bản bốn năm ngày liền, quần quít đùa giỡn với thằng Phan. Trước cảnh ấy, kẻ cảm thấy vui sướng nhất vẫn là thằng Phú.

Phan khoe với bạn :

- Phú ơi ! Mình dạy con A-Giát biết làm nhiều trò mới lắm kia, Phú ạ ! Nó thông minh quá xá. Biết cả tên gọi của người và các con vật trong nhà nữa.

- Xạo !

- Thật mà, xạo gì. Coi đây nghe... Ê, A-Giát ! A-Giát đem con Chi My tới đây. Đem Chi My tới đây. Mau !

Con chó dựng đứng hai tai, ngập ngừng một giây, đoạn nhẹ nhàng chạy tới cuối phòng, nhảy khế một cái đã vớ được ngay con sóc đang nép mình lủi trốn trên kệ tủ buýp phê. Nó cầm con Chi My thật khéo léo, đem tới

chỗ thằng Phan.

- A-Giát ! Bây giờ đi tìm cô Liên. Cô Liên, mau !

Lập tức, con chó quay ra, đưa một chân đẩy cánh cửa ăn thông xuống bếp, đồng thời sủa khê lên mấy tiếng khiến cho Liên đang nấu nướng cũng phải chú ý quay lại.

- Ồ, ờ ! Em lên ngay bây giờ đây, anh Phan ơi !

Thằng Phan sung sướng mỉm cười hãnh diện.

Nhưng chiều đến, đôi mắt nó lại long lanh. Triệu chứng báo trước một cơn sốt nặng thế nào cũng kéo đến vào lúc ban đêm.

Khi thằng Phú sửa soạn ra về, thằng Phan bảo bạn :

- Để A-Giát ở đây nghe, Phú !

- Ừ ! Nếu Phan thích.

- Nó khoái ở bên này lắm nghe, Phú ! Đồ biết tại sao nào ?

- Tại nó biết là Phan yêu quý nó.

- Đúng thế. Nhưng cũng tại vì ở bên này, nó được ngủ sát bên giường Phan, riêng biệt một căn phòng ấm cúng. Bên Phú, nó không thể leo thang lên ngủ cạnh

163 | Trong Đêm Giông Bão

Phú trên tầng gác lửng được.

Lúc đó đã quá nửa đêm.

Trong nhà thầy đội kiểm lâm Tư Lành, mọi người đã ngủ cả, trừ thằng Phan. Sau một hồi đọc sách khá lâu, nó tắt đèn nhắm mắt ru hồn vào cõi mộng.

Con sóc Chi My cuộn tròn thân mình dưới cái đuôi lông xù ấm áp, nép vào thành gối, cái mõm nhọn bé xiu rúc vào mớ tóc lòa xòa của chủ.

A-Giát, đặt mũi giữa hai bàn chân, soải mình thoải mái trên tấm da cáo thằng Phan vẫn dùng để chùi chân trước khi leo lên giường.

Chuông đồng hồ thông thả điểm mười hai rưỡi đêm.

Con chó chột ngừng đầu, vênh đôi tai.

Thằng Phan ngồi dậy, đang lặng lẽ mặc thêm áo quần trong bóng tối. Công việc làm không quen khiến nó mệt nhoài, thở hắt hắt. Thường ngày, sáng nào con liên cũng vào mặc quần áo cho anh.

Nó xỏ hai chân vào đôi giày ống cao su, khoác thêm chiếc áo dạ, đút con sóc Chi My vào một bên túi áo.

A-Giát đứng hẳn lên, uốn lưng, ngáp một cái thật dài. Nó giương mắt ngó thẳng Phan. Định đi đâu trong đêm hôm khuya khoắt thế này ?

Thằng Phan chống đôi nạng, nhẹ ra tới cửa. Con chó theo sát gót phía sau. Xuống tới cửa nhà ngang, Phan cột đôi nạng gỗ vào trục giữa xe lăn, chiếc xe lăn bằng hai bánh xe đạp do bàn tay khéo léo của thằng Phú chế tạo suốt buổi sáng chủ nhật để cho bạn tạm dùng đi chuyển quanh nhà.

Một cái liếc nhanh lên nhà trên. Đèn đóm đã tắt hết, cảnh vật chìm trong bóng đêm. Bốn bề vắng lặng. Thằng Phan ngồi vào xe, hai tay lăn bánh qua vườn, tới con đường nhỏ dẫn thẳng vào rừng.

Bóng tối như bùng lấy mắt. Trên nền trời xám không một vì sao.

Thằng Phan lăn bánh xe chậm chậm, chốc chốc lại dừng tay nghỉ mệt để lấy hơi. Mặt hẳn lên nét cương nghị, thằng nhỏ bệnh hoạn ngật ngưỡng cố lết đi trên đôi chân mềm oặt. Toàn thân nó lao về phía trước như được thúc đẩy do một sức mạnh huyền bí nào.

Trong đêm u tịch, trên con đường vắng lạnh, rừng cây được một phen mục kích những bóng hình kỳ dị điếu qua : một chú nhỏ đầu để trần, tóc toi bởi lộng gió,

hai tay chống lên trục gỗ chiếc xe lăn. Thập thò nơi túi áo, cái đầu con sóc nhỏ, đôi mắt tròn vo ngơ ngác nhìn, cái mõm xinh xinh máy động. Phía sau, con chó buông thả cái đuôi dài, mũi rà rà mặt đất, hai bên hông phình ra hóp vào trông không khác một con chó sói đang sục sạo lòng săn mồi thịt.

Tới cửa rừng, bóng tối lại càng dày đặc. Thăng Phan vớ đôi nạng, đẩy cái xe lăn xuống vệ đường thấp, rồi tì thân mình lên đôi nạng gỗ, nó hăm hờ tiến vào rừng sâu.

Nó đi không xa, mà nói cho cùng, có muốn đi xa cũng không đủ sức mà đi. Vả lại, với cuộc hẹn hò thần bí chỉ riêng mình nó biết thì dưới gốc cây, bên lùm bụi nào cũng được cả, miễn kín gió thì thôi.

Trên đám cỏ bông, dưới chân một cây bồ đào cổ thụ, thằng nhỏ tặt nguyên buông mình ngồi phịch xuống. Thế rồi, con chó khôn soải mình nằm bên cạnh, toàn thân Phan run lên vì cơn sốt đã bắt đầu xâm nhập, thằng nhỏ chong mắt đợi chờ.

Sương đêm tỏa lạnh.

Gió rít từng cơn, len lỏi trong lá cành như tiếng thở dài của rừng đêm bí mật. Nhưng rồi gió cũng có lúc mỗi mội, nhòai xuống thấp, lay động đám cỏ, hốt mớ lá khô

kêu xào xạc.

Thằng Phan cảm thấy khí lạnh thấm qua cả lớp áo dày. Đôi bàn tay tê cóng, mặt lạnh ngắt, ngây dại, nó chú mục nhìn qua những khoảng trống dưới vòm cây đen, tìm kiếm đám bụi vàng óng ánh, những đốm sao sáng lóe trên đám rêu xanh mịn như nhung, dấu hiệu tiền báo của cái nó muốn gặp : vị thần thiêng trong rừng thẳm.

Đôi mắt thằng nhỏ đã điều tiết đủ để thích hợp với bóng đêm. Tim trong lồng ngực Phan đập thành thạch khí một bóng hình thon thon như một cái gỏi nhỏ trôi tuồn tuột từ ngọn cây xuống... Con cây hương ! Con tiểu thú nhảy tung tung trên đám rêu chỉ cách chân Phan chừng hai thước. Thằng nhỏ vội vàng đưa hai bàn tay giá lạnh ôm lấy mõm A-Giát không cho nó sửa.

Con cây hương bé nhỏ vươn dài cần cổ, lon ton tới gần, nhưng rồi thụt lùi lại, ngõ ngàng, rồi lại bò tới, chạy quanh hai ống giày cao su của thằng Phan một hồi. Thoắt một cái, nó bung mình nhảy vọt lên, rớt vào đám cỏ cao, biến mất.

Thằng Phan vui sướng, hồi hộp trong lòng. Chắc hẳn con cây hương đến báo cho nó biết là... vị thần rừng sắp tới...

Ngồi an vị trên đám cỏ bông, dưới gốc cây bồ đào, như một tín đồ ngoan đạo, Phan im lặng đợi chờ. Con A-Giát nằm ghếch mồm lên đùi thẳng nhỏ, đôi mắt tinh nhanh, đôi tai dựng đứng, thủ thế đón chờ một cái gì, một con gì đó từ trong cánh rừng đen tối có thể nhô ra bất cứ lúc nào. Chốc chốc, nó lại ngóc đầu, hình mũi đón gió. Một cành cây nhỏ gãy khẽ rơi, một con chuột rừng bò nhẹ trên đám lá khô, cũng khiến A-Giát đánh hơi, quay đầu ngoảnh chăm chú.

Thời khắc đều trôi, mấy tiếng đồng hồ qua thật mau...

Phần do sương đêm lạnh, phần do cơn sốt âm ỉ bên trong, thẳng Phan lịm người, toàn thân chơi vơi như nhẹ bay lên cao, cao lắm. Nó cảm thấy hết cả đau đớn trong thể xác. Dựa lưng vào gốc cây bồ đào, nó ruỗi thẳng hai chân, soãi hai tay nằm bất động.

Trên bầu trời xám, những cụm mây trắng trôi nhanh hời hợt, giờ đây đã tụ cả lại. Gió nổi lên cuồn cuộn, gào thét, khiến rừng cây cũng như run sợ. Chớp lóe lên, xé rách màn đêm, nhuộm đỏ ửng cả bầu trời như một lò than khổng lồ, chợt hiện, chợt biến. Gió yếu dần, mưa đổ xuống như trút, hạt mưa thật nặng, rớt lộp độp trên lá cây như một trận mưa đá.

Người và chó ướt sũng nước. Thằng Phan mệt mỏi rã rời, ngất xỉu đến nơi. Mắt nó hoa lên...

Trong rừng đêm chợt xuất hiện không biết cơ man nào là bóng hình kỳ dị nhòa nhạt rung rinh. Chỉ một lúc sau, mới rõ dần thành những ngôi sao sáng óng ánh trong các vòm cây. Hươu, nai, hoẵng, xếp hàng một, thỏ kéo hàng đàn, riều qua trước mặt thằng Phan. Con nào con nấy chỉ bé bằng hai ngón tay. Những chú lính bằng chì mặc quân phục đủ màu sắc cùng các người lùn quần áo đỏ, tất cả chỉ cao bằng ngón tay cái, ngồi chễm chệ trên lưng bọn hươu, nai, thỏ. Rồi cả đám sinh vật tí hon ấy quay lại thành vòng tròn, nhẩy múa tung bừng dưới ánh sáng xanh biếc của những con đom đóm.

Một cơn gió thoảng qua. Những hình bóng xinh xắn tuyệt vời ấy, trong nháy mắt, chợt mờ tan như ảo ảnh. Một tấm màn đen vĩ đại chụp xuống. Thằng Phan ngất đi không còn biết gì nữa.

Con A-Giát rà cái mõm dài trên mặt thằng nhỏ. Không biết phải làm sao, nó chỉ cuống quít rên lên khe khẽ, bốn chân cào dưới gốc cây loạn xạ, thân mình nhấp nhôm như sắp sửa lao vọt đi. Nhưng bản năng lại muốn bảo vệ người nằm đó, A-Giát cứ đứng ngây ra, ngập ngừng, do dự.

Ngực thằng Phan nhô lên, hạ xuống từng hồi. Sắc mặt nó nhợt ra trắng bệch. Toàn thân nó nằm im bất động.

Con chó sợ run lên, thè dài lưỡi, thở hồng hộc như

169 | Trong Đêm Giông Bão

mới từ đâu xa lắm chạy về.

Rồi, A-Giát đi giật lùi, từng bước một, xa dần gốc cây bồ đào. Tới ngã đường chia hai, nó đứng lại, ngoảnh đầu ngó thẳng Phan vẫn bần bật hôn mê. Một bên về Mương lai bán, một hướng về Phượng Mô... Liên ? Phú? Nên chạy về gọi ai ?

Một lúc sau, con chó hướng về Phượng Mô.

Khi về đến nơi, bùn lấm bết tới bụng, A-Giát ngừng đầu ngó lên khuôn cửa sổ căn gác lửng. Nó xáp tới cánh cửa ra vào, đưa chân cào sồn sột.

Mọi người trong nhà vẫn ngủ say. Ngay cả ông Mẫn vốn thính ngủ là thế mà cũng không nghe tiếng con chó rên ư ử. A-Giát cứ đứng dưới trời mưa tầm tã mà rú rít lên nghe thật thảm thiết.

Một hồi lâu lắm không kết quả, nó lùi thúi mò vào vựa rom. Chỗ nằm vẫn đượm hơi quen thuộc. A-Giát xoay thân mình một vòng, nằm phịch xuống.

Chưa đầy phút sau, nó đã mê mết trong giấc ngủ say.

Bên ngoài, cơn giông bão lại bắt đầu gầm thét dữ dội. Đêm đã gần tàn.

Con chó say sưa trong giấc ngủ li bì, không nghe tiếng chân người bước tới gần. Gã đàn ông bước thật

êm qua cửa vừa rơm, một tay cầm đèn bấm, tay kia, sợi dây dừa buộc thành nút thông lọng luôn qua một cái ống tre dài gần một thước.

Ánh đèn bấm lóe lên khiến con chó chóai mắt không nhìn rõ gì nữa. Nó chồm lên, nhưng không kịp. Nút dây thông lọng đã nhanh như chớp quàng quanh cổ, đồng thời ống tre dài thọc xuống, thít chặt vòng dây khùng khiếp. Không cục cựa còn chịu được, chỉ dấy dựa chút xíu, cái ống tre lại theo đường dây ấn mạnh vào cổ, co xiết vòng dây dai chắc khiến A-Giát như muốn nghẹt hơi thở. Bốn cẳng chân vùng lên do bản năng tự vệ, cẩu xé toàn không khí. Ống tre cứng dài gần một thước vẫn giữ nguyên khoảng cách oan nghiệt giữa con vật khôn nạn với kẻ thù. Ác hại hơn nữa, Gà Cồ, tên cự vồ sĩ quyền anh hạng gà chúng ta đã biết qua trong quán cà phê tại Na Mân, quả có hai bàn tay cứng như đôi gọng kềm sắt.

Gã kéo A-Giát, lôi đi sênh sếch. Con chó lẫn lộn trên mặt đường đầy bùn nước, quấy đạp vung vít nhưng... hoàn toàn vô hiệu quả.

Một ánh chớp chóai lòa : bên hông, Gà Cồ còn giắt một đoạn côn bóng loáng to bằng bắp tay con nít.

Bốn giờ sáng.

171 | Trong Đêm Giông Bão

Khi tên gian phi lôi con chó về tới nhà Mã Thiên Bình, tên này vẫn còn thức. Gã thợ săn lén cũng có mặt. Hắn đứng trước lò sưởi, sát gần mớ củ cháy, than hồng hừng hực, đang hong chiếc quần ẩm, hơi nước bốc lên nghi ngút.

Họ Mã liếc nhìn con chó, nói với Gà Cồ :

- Sao lâu thế, ông bạn ? Đưa tôi đem nhốt nó lại. Ái chà ! Vô được con này cũng trầy vi tróc vảy đây chứ không dễ đâu.

Gà Cồ nghiên răng kèn kẹt :

- Lại còn phải lôi nó đi êm như ru nữa chứ. Gặp tay khác thì còn lâu.

- Ông bạn uống gì đây ?

- Rượu thuốc.

Mã Thiên Bình rót đầy ba ly lớn.

Gà Cồ nốc một hơi cạn. Gã sửa soạn ra đi.

- Ông bạn vội đi thế ? Có cái phòng nhỏ trên kia ngả lưng đỡ vài tiếng tốt lắm !

- Tôi cần đi gấp.

- Vậy xin cứ tùy tiện.

- Chắc ông đã rõ là đêm mùng 5 sẽ có người đến...
- Vâng ! Ông Bách đã có hẹn với tôi.
- Đúng rồi. Thôi, chào ông.

Khi Gà Cồ đi khuất và cánh cửa đã đóng chặt, họ Mã lại gần gã thợ săn :

- Yên trí rồi ! Chỉ còn anh và tôi.

Gã thợ săn mặt khó đăm đăm, im lìm không nói một tiếng, nghiêng bình rượu rót một ly nữa thật đầy. Vẫn tiếng Mã Thiên Bình :

- Bảo đem con Truy Phong đến, sao anh không đem ?
- Tại lão độc tò chó ấy chứ, còn sao nữa !
- Lão độc tò chó ? Ủa, lão ấy thì ăn nhậu gì đến chuyện này ?
- À, tôi cũng quên chưa nói cho anh biết là con Truy Phong bị chó của quan thuế chặn đường.
- Bị chó của quan thuế chặn đường ? Rồi bị bắn hạ tiêu tòng luôn ?

- Không, không bị bắn hạ ! Nhưng bị con chó của quan thuế tấn kích dữ dội, con Truy Phong chống trả không lại, bị một vết cắn vào cổ nặng lắm.

173 | Trong Đêm Giông Bão

- Rồi sao ?

- Đem đến cho « độc bò » điều trị chứ còn sao nữa.

- Khâu lại chưa ?

- Rồi ! Hôm qua tôi mò đến định đưa Truy Phong về thì bị tay độc bò tổng cổ ra khỏi cửa. Lão ta la lối nhặng lên : « Chó bị thương nặng thế mà cứ lơ là. Định để cho nó chết hả ? Tôi giữ nó ở đây một tuần cho lành hẳn đã. Về đi ! » Và lão đẩy tôi ra ngoài, đóng sập cửa lại.

Họ Mã chép miệng tiếc hùi hụi :

- Dịp may ngàn năm một thuở, uổng quá !

Thế là mọi việc bọn gian sắp xếp đâu đã vào đấy. Định mệnh khắc nghiệt đã an bài.

Ba ngày nữa, đúng hôm mùng 5, A-Giát sẽ phải tải hàng, đeo chắc nơi cổ đeo một số lượng bảo thạch trị giá tới hàng trăm triệu bạc.

Chương X

A-GIÁT BIỆT TUNG

Sáng hôm sau, khi thằng Phú qua Mương lai bản thì chỉ có một mình bà Tư Lành ở nhà, đang khóc sụt sùi.

Ngay từ lúc rạng đông, không thấy thằng Phan đâu, cả nhà đã cuống quýt chạy ngược chạy xuôi đi tìm. Liên theo cha vào rừng sục sạo trong các bờ bụi. Chắc không kết quả như ý mong muốn nên đến giờ này vẫn chưa thấy hai cha con trở lại nhà.

Trận mưa bão hồi đêm lớn quá, nên ngoài sân, trên đường đi vào rừng, nếu có dấu vết gì chắc hẳn cũng đã bị xóa mờ lẫn lộn hết.

Thằng Phú không định mà lại đặt bước đi trên con đường dẫn tới Phà Liêm. Nó vừa đi vừa chạy có tới hai cây số ngàn. Sự vận động bất thình lình khiến nó tỉnh táo hẳn ra và nhớ lại rằng, ốm yếu tàn tật như thằng Phan không thể nào chuyển dịch một khoảng đường xa như thế được. Vậy chỉ cần tìm cẩn thận trong phạm vi cánh rừng bao quanh gần nhà may ra có kết quả.

Phú liền quay trở lại. Đi rảo bước một hồi lâu, nó đi qua vệ đường nơi thằng Phan đẩy cái xe cho lăn xuống, hai bánh xe khuất lấp trong đám cỏ dại khiến Phú thiếu

chút nữa là không trông thấy.

Vậy thì thằng Phan có đi tới chỗ này rồi. Thằng Phú liền đi quanh mấy lùm cây thấp, tới một khoảng quang đãng, đám cỏ bông xanh mượt trải đều như tấm thảm dưới gốc cây bồ đào cổ thụ... và nó không kịp ngăn một tiếng la thảng thốt.

Thằng Phan ngửa mặt, nằm ngay đơ trên cỏ, áo quần ướt sũng, dán chặt vào người, mớ tóc rũ rượi xõa xuống trán, che kín cả hai tai. Bùn đất tèm lem trên khuôn mặt gầy ốm trắng nhợt như sáp ong. Hai bàn tay thằng Phan lạnh như băng giá.

Thằng Phú thấy bạn nằm thảng cẳng, im lìm bất động, đâm ra hoảng sợ. Lòng buồn vô hạn, hai tay run bắn lên, nó cúi nhìn chăm chú.

Thằng Phan thở rất yếu, nghe kỹ lắm mới nhận ra. Quỳ hai gối trên mặt cỏ, Phú đỡ bạn cho dựa vào mình. Đầu thằng nhỏ ngoẹo sang một bên vai.

- Phan, Phan ơi ! Phan !... Phú đây này, Phan !

Nước mắt ứ đầy mi, ràn rụa cả xuống má, thằng Phú vẫn kiên tâm không chịu cất tiếng gọi cầu cứu.

Thầy đội kiểm lâm Tư Lành và con gái, sau một hồi sục sạo, lục soát đám cỏ lùm cây lên mãi tận Gò Quao

vẫn vô hiệu, quay về, tình cờ đi ngang gốc cây bồ đào, đúng chỗ thằng Phan nằm ngất lịm trong tay bạn. Ông Tư vội vàng ôm xốc lấy, bồng con về nhà. Được thay hết quần áo ướt, lau khô mình mấy xong, quần kín người trong chiếc chăn len ấm áp, nhưng mãi đến lúc thằng Phú phóng xe đi mời bác sĩ, thằng Phan vẫn chưa tỉnh.

Tới gần trưa, thằng Phú mới cùng ông bác sĩ về tới. Bác sĩ xoa nóng mình mấy con bệnh, tiêm liền hai mũi thuốc. Chừng mười phút sau, đã thấy một chút sắc hồng tươi xuất hiện trên đôi gò má gầy ốm của thằng nhỏ. Thằng Phan máy động đôi mi, mở choàng mắt, tia nhìn ngây dại, ngơ ngác ngó mấy khuôn mặt lo âu đang xúm xít vây quanh. Khuôn mặt sát ngay bên giường, gần nhất, được nó nhận ra ngay. Và thằng Phan mặt nhợt mỉm cười với khuôn mặt ấy. Đồng thời đôi môi nhợt nhạt lấp bắp :

- Phú đó hả ? Phú... ú... !

Bàn tay đặt gọn trong bàn tay bạn, nó lại từ từ nhắm mắt.

Bác sĩ khẽ ra lệnh :

- Để cho em nhỏ ngủ.

Rồi ông quay ra biên toa thuốc, đồng thời dặn dò cách thức trông nom con bệnh. Thằng Phú tiễn bác sĩ ra

tới tận ngoài xe.

- Thừa bác sĩ, bác sĩ liệu chừng có cứu được bạn cháu không ạ ?

- Ồ, ờ... bạn cháu yếu lắm. Nghe ngóng qua đêm nay xem thế nào đã. Ngày mai tôi sẽ coi lại. Phải có người túc trực luôn bên cạnh nghe.

Trước sắc diện khắc khoải lo âu của thằng Phú, ông dịu dàng nói tiếp :

- Cháu cứ vững tin ở số mạng. Nhiều trường hợp cơ thể yếu quá như thằng Phan đây nhưng bên trong vẫn có đủ sức để kháng bệnh. Cháu dặn mọi người rằng từ giờ đến sáng mai, nếu cơn sốt không giảm mà cứ tăng lên nữa, phải cho người lên gọi tôi ngay, bất cứ giờ nào, nhé.

Thằng Phú cầm toa, phóng xe lên Gia Viễn mua thuốc. Lúc trở về nó ghé qua nhà báo tin cho cậu Mẫn, dì Mai hay.

- Cậu Mẫn, dì Mai cho phép cháu ngủ lại bên đó sẵn sóc cho Phan nghe.

Dì Mai nói ngay :

- Phải thế chứ ! Ông bà Tư Lành rủi ro quá. Cháu nhớ nói với ông bà ấy là cậu Mẫn, dì Mai gửi lời thăm và

chúc thằng Phan mau bình phục nghe.

Thằng Phú, con Liên túc trực bên giường người ốm, không lúc nào nhắm mắt. Trong cơn mê sảng, thằng Phan lấp bắp nói toàn những chuyện không đầu không đuôi.

Mãi tới gần sáng, cơn sốt dịu bớt nó mới thiu thiu thiếp đi.

Thằng Phú khẽ gọi :

- Liên, Liên !

Không nghe tiếng trả lời. Ban ngày, trải qua những phút giây cảm xúc tốt độ, lại suốt đêm không hề chợp mắt, con Liên mệt quá, gục đầu trên nệm giường anh ngủ thiếp đi.

Trong gian nhà im lặng như tờ, chỉ có tiếng mưa rơi lộp độp trên mái ngói. Niềm lo ngại về thằng Phan tạm yên được phần nào. Nhưng một mối ưu tư khác lại nhen nhúm trong lòng thằng Phú. Mối ưu tư này còn dần vạt, ray rứt hơn tất cả cái gì hết.

Con A-Giát giờ này ở đâu ?

Suốt một ngày sôi động, cuồng quít vì thằng Phan, thằng Phú không được một chút nào rảnh rỗi để nghĩ tới con chó. Giờ đây, đêm đã sắp tàn, chợt nghĩ đến, nó

cảm thấy bồn chồn khắc khoải vô cùng. Nhưng rồi nó lại tự trấn an : A-Giát đã quay về Phụng Mô, giờ này chắc đang ngủ một giấc ngon lành trong vựa rơm. Và chỉ nội sáng mai, thế nào nó cũng sang đây kiếm mình.

Màn đêm rút lui thật chậm, nhưng rồi bầu trời cũng sáng dần.

Con Liên chợt thức giấc, sửa soạn pha cà phê. Nó nhìn thẳng Phú cười tươi :

- Anh Phú lo về con A-Giát hả ?

- Ủ, không biết nó đi đâu Liên nhỉ ?

- Chắc lại về bên anh chứ gì ?

- Nhưng không thấy anh, chắc rồi thế nào nó cũng mò qua đây.

- Khi vào rừng, chắc anh Phan có cho A-Giát đi theo.

- Đúng đó. A-Giát đi theo Phan. Nhưng tại sao Phan ngắt xỉu nó lại không ở đây ? Về đây không về mà cả bên nhà Phú cũng không nốt. Vậy thì nó đi đâu ?

Thằng Phú lại sức nhớ lời ông quản Ru đã nói chuyện một chiều nọ tại nhà nó : « Chút xíu nữa con chó của cháu bị bắn chết, nếu bác không lẹ tay gạt mũi súng của ông bạn đồng nghiệp. Ông bạn này mới đổi về, thành

thử cứ thoáng thấy chó bẹc-giê đeo túi vải trên lưng là nghĩ ngay chó tải hàng lậu ».

Đúng như thế ! Nếu ông quản Ru không nhanh tay, chắc hẳn A-Giát đã bị bắn chết. Ý nghĩ ghê rợn ấy khiến thằng Phú ruột nóng như lửa.

- Để bác sĩ lại khám cho Phan xong, Phú về qua nhà xem sao.

Bác sĩ tới khám bệnh kê toa. Thằng Phú cầm toa thuốc chạy xe theo đường tắt để tiện ghé qua nhà.

Con chó vẫn biệt tăm.

Trong khi đó, tại nhà Mã Thiên Bình, trong cái hầm tối đen như mực, A-Giát lồng lộn như một con mãnh thú bị nhốt chuồng. Suốt từ đêm qua cho tới giờ phút này, nó không được một miếng gì vào bụng. Trong góc hầm, một cái xô đựng nước lạnh chỉ đủ giúp cho A-Giát khỏi chết khát.

Chưa bao giờ con chó phải trải qua một cuộc thử thách ghê gớm tới mức này.

Mã Thiên Bình nghĩ thầm : tình trạng này kéo dài, chỉ ba ngày là nó hóa đại.

Một ngày nữa lại qua đi.

Thằng Phú đi tìm ông Quản Ru. Ông này cho biết là không nghe nói có con chó nào bị bắt hoặc bị bắn chết cả.

Thằng Phan vẫn sốt li bì. Bên giường bạn, thằng Phú túc trực. Ngay cả với con Liên, nó cũng không dám dấn động gì đến A-Giát.

Mãi đến tối mùng 4 tháng 9, bác sĩ mới khiến được vợ chồng ông Tư Lành yên tâm một chút.

- Bây giờ cháu Phan đã qua được cơn nguy rồi. Chỉ cần chăm sóc cẩn thận và kiên tâm.

Liên khẽ nói với Phú :

- Tối nay anh Phú về ngủ bên Phượng Mô được rồi.

- Liên thức một mình được không ?

- Có má em nữa mà. Má em thức canh chừng, em sẽ ngủ bên cạnh anh Phan. Anh ấy coi bộ đã ngủ được ngon giấc đấy chứ. Thôi, anh Phú có thể yên tâm về được rồi. Sáng mai anh qua sớm, nghe !

Đêm đó, trong lòng vẫn thầm mong con A-Giát bắt chột trở về, thằng Phú không lên tầng gác lửng như mọi lần. Nó để nguyên quần áo ngoài, mò vào vựa rom, lăn kên ra ngủ một giấc mê mết.

Chương XI

ĐÊM MÔNG BÓN THÁNG CHÍN

Lúc đó đã mười một giờ đêm.

Thằng Phú vẫn say sưa ngủ trong vựa rơm.

Trong khi đó, bên Mương lai bản, con Liên và mẹ túc trực bên giường thằng Phan, theo dõi giấc ngủ của người ốm.

Từ quán cà phê tại Na Mân đi ra, gã đàn ông mặc áo măng tô da bước lên chiếc Mercedes, ngồi bên tài xế. Xe chạy một quãng, gã ra lệnh cho dừng lại giữa rừng, mở cửa xe bước xuống, khẽ nói với người lái xe :

- Cứ việc cho xe chạy thẳng tới ngã tư sẽ thấy cánh rừng rậm về phía tay phải. Giấu kín xe vào đấy. Chừng một tiếng đồng hồ nữa, trở lại đón tôi.

Chiếc xe sang trọng lao vút đi. Bách, gã đàn ông mặc áo măng tô da đúng là Bách, rảo bước tiến thẳng tới nhà Mã Thiên Bình. Tới nơi, gã giơ tay gõ cửa dồn dập, miệng lầm bầm, môi nhếch nụ cười nham hiểm :

- Mình đến bất ngờ thế này, anh chàng Mã chắc phải ngạc nhiên lắm. À, hấn bật đèn rồi đây.

Có tới hai phút sau, cánh cửa ra vào mới hé mở. Mã

Thiên Bình sửng sốt :

- Ủa, ông ! Xin... xin... xin mời vào ! Ông... hẹn mồng năm mới tới mà.

Bình cười xòa, vẻ thản nhiên :

- Tôi làm ngày... ông bạn tha lỗi cho nhé.

Họ Mã đồ quạu, hàm hừ, nhìn thẳng mặt tên trùm buôn lậu :

- Làm ngày !... Tôi dư biết mà ! Ông đa nghi thì đúng hơn.

Tên Bách vẫn thản nhiên đến lạnh lùng :

- Ông bạn còn lạ gì, trong giới « áp phe » nhất là loại « áp phe » đặc biệt, thận trọng là một đức tính cần thiết. Phải luôn luôn cảnh giác, đề phòng ngay cả cái bóng của chính mình. Đối với ông bạn, tôi mới được biết người, biết mặt, còn lòng dạ thì... chưa.

- Lòng dạ tôi hả ?... Đã nói sao thì y như vậy !

- Vâng, tôi vẫn biết thế. Nhưng dịch vụ này lớn lao quá. Bao nhiêu anh em trông vào đó. Lỡ « môi hở răng lạnh », bọn quan thuế nghe hơi đón gió được, thì... Tôi hẹn mồng 5 nhưng lại tới ngày mồng 4. Thôi, ông bạn thông cảm, nghe.

Mã Thiên Bình nhún vai, chép miệng :

- Tôi đem con chó lên chứ ?

- Vâng ! Ông bạn cầm cái gì trong tay đó ?

- Cái rọ khóa mõm ! Khi thả sẽ lấy ra ! Cần thận vẫn hơn chứ. Sợ ý một cái là mất tay, què chân như chơi.

Dứt lời, họ Mã thả một cây đèn cầy, rảo bước xuống hầm. Chưa đầy năm phút sau, gã đã quay lên, tay nắm chắc vòng da đai cổ con A-Giát. Con chó to lớn, lực lưỡng đã bị khóa mõm.

Tên Bách móc túi lôi ra một cái túi nhỏ bằng da cá sấu. Những viên đá quý va chạm vào nhau phát ra tiếng lanh canh. Những hòn bảo ngọc trị giá tới gần hai trăm triệu bạc đựng trong cái túi nhỏ xiu nằm gọn lỏn trong lòng bàn tay.

Trong khi họ Mã kèm giữ con chó, tên Bách cột thật chắc cái túi da vào cổ dê. Con A-Giát gầm gừ dữ dội trong cuống họng nhưng không thể làm gì được vì vướng cái rọ mõm. Gã gian phi liếc nhìn đồng hồ tay : Nửa đêm đúng. Y cất tiếng hỏi :

- Ông Mã, chừng bao lâu nó vượt khỏi biên giới ?

- Chậm lắm là bốn mươi phút. Đói khát điên dại lên thế này rồi kia mà. Thả ra nghe, ông !

- Mười phút nữa !

Mười phút trôi qua, Mã Thiên Bình nắm vòng da đai cổ con chó. Con A-Giát lòng lộn muốn rời bỏ nơi chốn này sớm phút nào hay phút ấy và biết rằng sắp được thả, nó kéo sênh họ Mã ra tận cửa. Họ Mã cởi nhanh chiếc rọ mõm, vừa kịp né khỏi một cái đóp của con chó suýt trúng cổ tay.

Nhảy vọt hai cái liền, A-Giát băng qua mặt lộ, phóng mình vào bóng đêm. Bị tù hãm hai ngày, hai đêm liền trong cái hầm hôi hám, giờ đây nó mới được hít thở không khí tự do.

Khu vực này nằm về phía đông bắc Gò Quao, có đường đi Phà Liêm, A-Giát mới đi qua có một lần, hai ngày trước đây, do tên Gà Cồ lôi sênh sệch bằng dây thòng lọng luồn qua cái ống tre dài gần một thước.

Chạy ra khỏi nhà Mã Thiên Bình chừng một trăm thước, A-Giát dừng chân trở lui ít bước, rồi lại quay đầu lên đường.

Thính giác, khứu giác tinh tế chẳng giúp được, con chó chỉ còn do bản năng tự động thúc đẩy chậm chậm bước đi, mò mẫm, mũi rà rà mặt đất, cố tìm chút ít dấu vết nào đó còn vương vất lại.

Vượt một bãi ruộng cày, mô đất lởm chởm, nó len lỏi đi vào một cánh đồng cỏ cao rậm rạp. A-Giát băng qua một thửa ruộng đầy gốc rạ, lội bì bõm trong nước. Chốc chốc đạp phải đất sét trơn, nó trượt chân té sóng soài nhưng lại nhồm dầy ngay, băng mình tiếp tục cuộc hành trình trong đêm tối.

Đất mềm thụt chân, bùn ngập đến nửa ống cẳng, bãi cỏ đầy nước, gốc rạ đứng chọc muồn thũng da bàn chân, bụi gai rừng cào da xé thịt. Bất chấp ! Con chó vẫn lao mình chạy như bay.

Đây rồi, bãi đất trống... và bên kia là cánh rừng quen thuộc. A-Giát ngẩng đầu hít hơi đón gió. Linh tính của nó bén nhạy thật. Con chó có cảm giác là sắp tới quãng đường quen thuộc.

Nó lao mình như một mũi tên bật khỏi dây cung, vun vút xuống một cái đồi mọc đầy sim đại. Trong lòng như có lửa đốt, A-Giát leo phăng phăng trái đồi kế tiếp, đầy những cây trà mới đốn, cành đâm tua tua nhọn hoắt như những mũi chông. Đường lớn đường nhỏ không khiến được nó mảy may chú ý. A-Giát, không khác một con thú rừng bị toán thợ săn, chó săn rượt đuổi, băng rừng phóng chạy, bất chấp gai góc châm chích, móc toạc cả vành tai. Những vết thương « gãi ngứa » ấy lại càng khiến nó như lửa cháy bị đổ thêm dầu.

Đây rồi, con đường đi Phà Liêm...

Con chó tinh khôn đã tìm về đúng khu vực cánh rừng
giang sơn thân yêu của nó.

Tim đập như muốn vỡ tan lồng ngực, A-Giát gom hết
sức còn lại chạy nốt đoạn đường chót.

Sức mạnh chất chứa, dồn ép trong hai ngày hai đêm
bị giam cầm tới mức chỉ còn chút xíu khiến nó hóa điên
dại, A-Giát đem ra sử dụng hết. Giòng máu man dã luân
lưu trong huyết quản bùng sôi, đã khiến con chó nổi
con hung hãn, giống hệt tổ tiên lang sói.

May mắn sao, đêm đó không một người nào, không
một con vật nào vô phúc lãng vãng chạm trán với nó
trên bước đường « mã hồi ».

Con đường A-Giát đã đi hằng trăm lần, từ Phà Liêm
băng qua Gò Quao, lau sậy um tùm, đến cái cầu hai cây
gỗ, rồi rừng Đen và tới... tới căn nhà tại thôn Phụng
Mô.

Phút chốc, con chó đã vượt qua quả đồi lớn trên Gò
Quao, đến con đường chia hai : một về Phụng Mô,
một về Mương lai bản.

A-Giát dừng chân đứng sững.

Hai người bạn. Hai mái nhà. Về đâu ?... Và đã từ đâu đến ? Mọi lần, mỗi khi tới đây, bao giờ A-Giát cũng nhìn lại về hướng nó đã khởi hành trước khi phóng một mạch tới nơi nó định đến. Con chó ngó về hướng Phượng Mô trước khi qua Mương lai bản, và ngược lại, trông về Mương lai bản trước khi trở lại Phượng Mô.

Giờ đây, nó không ở nhà Phan, cũng chẳng từ nhà thằng Phú tới, mà lại thoát ra từ cái hầm hôi hám ẩm thấp tại nhà tên Mã Thiên Bình. Và nơi cổ toòng teng một cái túi nhỏ, không phải thằng Phú, cũng chẳng do tay thằng Phan đeo vào cho nó một cách thật âu yếm dịu dàng.

Thằng Phú đã dạy nó cách « thân xẻ làm đôi », một nửa cho Phượng Mô, một nửa cho Mương lai bản.

Hai người bạn ! Hai mái nhà !

Sau một phút ngập ngừng do dự, A-Giát quay nhằm hướng Mương Lai trực chỉ. Từ chỗ nó đứng, một đường về Phượng Mô, một về Mương lai bản. Đường về Mương lai bản gần hơn. A-Giát chọn con đường này chắc cũng vì lý do ấy.

Qua khe cửa sổ, phòng thằng Phan vẫn còn ánh sáng le lói chiếu hắt ra.

A-Giát trèo ba bậc thang gỗ lên hàng ba. Nó nghiêng

vai khẽ đẩy cánh cửa ra vào, rú rít khe khẽ trong cuống hòng, rồi đưa chân gãi sồn sột vào cánh gỗ.

Lúc đó, thằng Phan vẫn chưa ngủ. Con Liên và mẹ đỡ nó ngồi dậy, cho dựa lưng vào mấy cái gối bông để tránh cơn ho có thể khiến nó nghẹt thở.

Liên đỡ anh :

- Uống muống thuốc ngọt này đi, anh Phan !

Thằng Phan nói như rên :

- Thôi, sợ thuốc quá ! Con mệt quá mẹ ơi ! Liên ơi ! Mệt lắm ! Ủa, Phú về rồi hả ?

- Ủ, mai anh ấy lại qua mà.

- Thế còn A-Giát ? A-Giát đâu ? Tại sao Phú không để A-Giát ở lại bên này với anh hả Liên ? Liên vừa mới nói mai Phú lại sang đây hả ? Mai chủ nhật à ?... Đâu phải !... Không phải chủ nhật thì Phú phải lên tỉnh đi học rồi. Tại sao Liên lại nói với anh là...

Ý nghĩ trong đầu óc thằng Phan hỗn loạn hết. Con Liên ghé sát tai anh :

- Anh Phú vẫn được nghỉ hè mà. Đừng nói nữa mệt, anh Phan ! Mồ hôi ra ướt đầm đây này. Nói nhiều lại lên cơn sốt bây giờ.

- Không, không ! Không sốt nữa đâu ! Không sốt !

Thằng Phan nói nhiều, lại sắp sửa nổi cơn ho. Nó cố nén hơi thở. Đột nhiên, nó ngồi thẳng người, ánh mắt long lanh, giọng nói run rẩy :

- Có nghe tiếng gì không, hả Liên ?

Con em gái lắng tai. Gió lay mấy tàu lá chuối ngoài vườn kêu sột soạt. Thằng Phan vẫn lăm bằm như người ngủ mơ :

- Hình như con A-Giát ! Ờ, ờ, đúng A-Giát đó. Nó vào rừng sục sạo tìm anh không thấy, bây giờ mới quay về đây.

Bất thành linh, Phan lạc giọng gọi thất thanh :

- A-Giát !

Bên ngoài cánh cửa đóng kín, một tiếng « ầu » vui mừng khẽ vang lên.

Thằng Phan cuống quýt :

- Đúng con A-Giát rồi. Đúng rồi ! Ra mở cửa cho nó đi, Liên !

Liên chạy như bay ra cửa.

- Từ từ chứ nào, A-Giát !

Con chó lao như mũi tên bắn tới tận giường thằng Phan. Thằng nhỏ dang hai tay. A-Giát chồm lên dựa vào thành giường, hai chân trước để hằn lên tấm mền len, đặt đầu vào giữa hai cánh tay ấm áp của thằng Phan, đôi mắt lim dim, cực kỳ sung sướng. Thằng nhỏ ồm ồm hôn hít mãi cái mồm con chó.

Đã từ hai ngày, hai đêm nay, không một miếng gì trong bao tử, vậy mà con vật tinh khôn vẫn quên được cái đói khủng khiếp khi nghe tiếng người bạn thân yêu cất lên điệu đàn êm ái hơn cả một cái vuốt ve.

Đôi mắt nó ngó thằng Phan chăm chú. Tia nhìn trùng trùng đặc biệt của những con vật chỉ có miệng ăn, không có miệng nói và vẫn đau khổ vì cái khuyết điểm trời sanh ấy.

Không còn gì cảm động cho bằng, hình ảnh những lời van nài khẩn thiết, nhưng hoàn toàn câm nín hiển hiện nói ánh mắt một con chó, trong một lúc nào đó, tưởng chừng như nó muốn nói :

- « Hóa phép cho tôi biết nói đi !»

Tội nghiệp ! Con chó khôn nào cũng thế. Chúng cứ tưởng rằng chủ của chúng là tất cả, đủ quyền lực làm được tất cả, kể cả việc ban phép lành khiến chúng có thể cất tiếng nói được như người.

Riêng A-Giát, có hai chủ. Nó chịu tuân lời người này cũng như ngoan ngoãn nghe lệnh người kia. Hiếm thấy một con chó nào lại thuần thục đến mức ấy. Tại đây, Mương lai bản, chủ nó là thằng Phan. Ở bên Phụng Mô, là thằng Phú.

Đây và đó, hai người bạn chí thân thay phiên nhau sai khiến nó : « Lại đây ! A-Giát ! » hoặc « Đi đi ! A-Giát ». Đối với chủ nào, nó cũng răm rắp tuân lời.

- Đã muốn về rồi hả, A-Giát ?

Thằng Phan dịu dàng cất tiếng hỏi khi thấy con chó chợt quay đầu ngó đăm đăm cánh cửa còn khép hờ. Đúng lúc đó, con Liên trông thấy cái túi da cá sấu đeo toòng teng nơi cổ dề A-Giát.

Theo thường lệ, khi thằng Phú gởi một món đồ gì, hoặc một lá thư chẳng hạn, bao giờ nó cũng « thắng yên cương », nai nịt đàn hoàng cho con chó. Tại sao bữa nay lại chỉ có cái túi da cá sấu nhỏ xíu cột vào vòng đai cổ mà thôi ? Và nhất là vì lẽ gì thằng Phú lại sai con chó đi liên lạc vào lúc đêm khuya tăm tối ? Từ trước đến nay chưa có lần như thế bao giờ.

Ngạc nhiên đến tột độ, con Liên đưa hai tay run rẩy cởi sợi dây dù, mở nắp túi da, đổ dốc tất cả những gì ở bên trong lên giường thằng Phan và nó rú lên :

- Trời đất !

Trên chiếc mền len màu nâu nhạt, tung tóe hàng mấy chục viên bảo thạch : hồng ngọc, bích ngọc và... kim cương. Cả một đám như sao sa tỏa hào quang lấp lánh, vàng, đỏ, xanh biếc có, xanh dương cũng không thiếu.

Thằng Phan chói mắt, bàng hoàng, không dám cả đưa tay ra mó vào đám sỏi quý rải rác trước mắt nó nữa.

Những hạt sỏi quý, chiếu sáng ngời, đúng là mớ sao được gieo rắc dưới bước chân đi của vị thần rừng trên Gò Quao. Vị thần nhân từ bác ái đã chữa khỏi mắt cho A-Giát để rồi đêm nay lại chọn đúng nó, sai khiến nó đem đến cho thằng Phan những vì sao vô cùng quý giá.

Năm chục vì sao trong đêm giông bão, món quà tuyệt hảo của vị thần Gò Quao vẫn ngoan ngoãn nằm trên giường thằng Phan, chiếu ánh sáng ngời.

Trong khi đó, con A-Giát gục đầu trên chiếc soong lớn đựng cơm trộn với khoai tây hầm thịt bò, món «súp» nấu lấy nước cho thằng Phan uống, sốc lấy sốc để. Chốc chốc nó lại đưa mắt liếc nhanh tám da cáo, cái « giường » êm ấm một chút nữa đây nó sẽ soãi mình thoải mái ngủ một giấc « trả thù » cho chuyến vượt biên gian khổ để sáng mai về Phụng Mô với thằng Phú.

Con Liên mê mải ngắm những viên hồng ngọc, bích ngọc, kim cương. Nó dùng mắt chia mớ bảo thạch thành hai phần đều nhau. Và nó mỉm cười khi nghĩ đến thằng Phú cứ hay nói đùa với anh nó câu :

« A-Giát thân xẻ làm đôi
Nửa Mường lai bản, nửa hồi Phượng Mô ».

Cũng trong khi đó, bên Phượng Mô, thằng Phú vẫn ngủ say sưa trong vựa rom...

... Trên con đường đất pha cát vàng sẫm, hai bên lề mọc toàn giống cỏ tóc tiên, lá dài như lá lan, mềm mại, màu xanh thẫm, điểm những bông hoa năm cánh đỏ tươi, thằng Phú đi thơ thẩn, miệng khẽ cất tiếng gọi buồn rầu : A-Giát ! A-Giát !

- A-Giát !

Tiếng thằng Phan vắng vắng đâu đây khiến nó quay đầu đưa mắt nhìn ngơ ngác. Thì kìa ! A-Giát bằng xương bằng thịt, mồm cắn một con gà rừng thật bự đang phi nước đại phóng tới. Dì Mai đoán điềm giải mộng thường vẫn nói với cháu : « Chó tha mồi là điềm tốt lành lắm ! » Tốt lành hay không tốt lành, chưa biết. Chỉ biết rằng khi thấy bóng con chó tinh khôn yêu quý, thằng Phú đã hét lên :

- A-Giát !

Và nó mở choàng mắt... thức tỉnh. Thì ra chỉ là một giấc mơ. Nhưng kể từ lúc đó, bao nhiêu lo lắng bồn khoăn trong lòng nó về con A-Giát đều bay biến hết. Thằng Phú mỉm cười trong đêm tối, mơ màng nghĩ tới ngày mai... tại Mường lai bản.

Cũng trong khi đó, một bóng người đàn ông lùn thấp, mập mạp, tướng đi hùng hổ như dáng đi của loài gấu, lầm lũi bước trên con đường dẫn lên Gia Viễn. Trong tay, gã giữ khư khư một gói gì dài dài bao ngoài bằng miếng vải tuồn. Vừa đi, gã vừa lầu bầu nguyên rửa xen lẫn tiếng nghiêng răng kèn kẹt, y hệt một võ sĩ lúc ở trên đài, để dốc toàn lực tấn công địch thủ nhưng lại chỉ đâm trúng toàn không khí.

Gã đàn ông lùn thấp ấy là Gà Cồ, và gói đồ dài dài bao vải tuồn trong tay gã là khẩu súng hai nòng không có dịp sử dụng tới, đã được tháo rời thành hai mảnh.

Saigon, 05-09-1974

Viết theo « La Nuit des contrebandiers »
của RENÉ GUILLOT

NAM QUÂN